

TESTRUP HØJSKOLE
2015

INDHOLD

Artikler

- 2 **Forord** / Jørgen Carlsen
- 4 **Skole på en grøn måde** / Emma Næsby
- 7 **Højskolesangbogen gendigtet** / Mathilde Meile
- 8 **Fordi man ikke kan råbe og tænke sig om samtidig** / Lea Korsgaard
- 10 **Kroniken** / Anne-Grethe Severinsen
- 20 **Augukuberetningen** / Esben Staugaard, Alexandra Wedderkopp og Nanna Friis
- 26 **Emmanuel Lévinas** / Bent Mikkelsen
- 31 **Mellem nostalgi og utopi** / Morten Grimstrup
- 34 **Et ocean af mad** / Nikolaj Stilling og Julie Mika-Runa
- 36 **Før skolen vågner** / Nikolaj Stilling
- 41 **Progressiv uvidenhed** / Simon Axø
- 48 **Sved på panden og stjerner i øjnene** / Johanna Malene Geiger
- 50 **Tekster** / Johan Davidsen, Katinka Bjerregaard, Fie Zehngraff og Karl Emil Rosenbæk
- 56 **Rigets tilstand** / Jørgen Carlsen
- 68 **En opfølgnig** / Andreas Sikjær
- 70 **Murene om Jerusalem og andre steder** / Hans Rubech
- 76 **Verdens skæbne afgøres i børneværelset** / Lærke Skærlund
- 82 **Mailkorrespondence - Mennesket først og kristen saa?** / Ditte Finsteen, Hans Rubech og Jørgen Carlsen
- 86 **Skolekredsens beretning** / Kaare Christiansen

- 88 **Forårsweekend**
- 89 **Auguku**
- 90 **Jubilæum**

Referencer

- 94 **Årets gang i stikord**
- 96 **Bestyrelser**
- 97 **Medarbejdere**
- 98 **Adresser**
- 102 **Elevbilleder**
- 104 **Kurser**

Forord

AF JØRGEN CARLSEN

Så er der gået endnu et år, og der er fortsat liv og glade dage her på Testrup. Sådan skal det være, og sådan har det været i masser af år. Vi har gjort det igen. Vi har kappet forløjningerne og er stævnet ud på de syv verdenshave for fulde sejl. Ikke for at finde skatteøen. Det er der ingen grund til. Skatten har vi nemlig allerede med os ombord. Skatten er selvsagt alt det liv, der allerede er til stede på skuden. Her gælder det for alvor, at vejen er selve målet. Hver eneste elev – på de korte kurser kalder vi dem kursister – repræsenterer noget enestående og originalt. Og det virkelig enestående ved livet på en højskole er, at alle befinder sig der, ikke fordi de på nogen måde skal, men alene, fordi de gerne vil. Det er lige præcis dette fravær af tvang og den enestående vitalitet, der skaber højskolens særlige atmosfære. Når mennesker vidt forskellige steder fra – unge såvel som ældre – frivilligt indfinder sig for at dele en række oplevelser sammen, så kan det nærmest ikke gå galt. Man får en historie sammen og opdager, at vi ikke bare taler sammen, men også siger hinanden noget.

Dette simple udgangspunkt er det, der mere end noget andet skaber magien i højskolefællesskabet. Det er lige præcis det, der gør højskolen til et privilegeret mødested for menneskers livsudfoldelse. Højskolen er en kulturel transformatorstation for udfoldelsen af livsenergi. Vi, der befinder os dag ud og dag ind her på skansen i Testrup, har til opgave at medvirke til at kanalisere disse livsenergi ud i former, der bliver til gavn og glæde for os alle.

Hermed har jeg også sagt noget vigtigt og afgørende for forståelsen af, hvad højskole er. Det er ikke os her på stedet, lærerne og det praktiske personale, der laver højskole for dem, der kommer. Det er heller ikke os, der skaber energien og vitaliteten her på stedet. Udgangspunktet for højskolelivet er tilstedeværelsen af en række elever/kursister, som frivilligt har indfundet sig for at få en historie sammen. Eller for nu at gentage en remse, som eleverne på de lange kurser kender til bevidstløshed: Højskole er ikke noget, nogen laver for andre, men noget, vi laver sammen – for hinanden!

Når jeg derfor i begyndelsen talte om, at ”vi har gjort det igen”, skal dette ”vi” altså ikke forstås, som en skrydende selvpromovering af medarbejderstaben her på Testrup. Hold kæft, hvor kører vi med klatten! Det skal forstås som en ydmyg erkendelse af vores rolle i højskolelivet. Der er på en højskole intet, der er vigtigere end det liv, der bæres frem af de elever/kursister, der indfinder sig på højskolen. Det er betydningen af dette liv, der er den ultimative begrundelse for at holde højskole.

Meningen med dette årsskrift er, at læserne kan få en fornemmelse af, hvad det er for et liv, der udspiller sig på Testrup Højskole. Jeg håber i det mindste, at dette liv viser sig i glimt. Til gengæld kan jeg garantere, at der er så meget mere at komme efter, hvis man skulle have lyst til at se eller gense stedet.

God læselyst!

**Jørgen Carlsen er mag.
art. i idéhistorie, medlem
af Det Ethiske Råd og
forstander på Testrup
Højskole**

Skole på en grøn måde

AF EMMA NÆSBY

For halvandet år siden mødte jeg, med bankende hjerte, ind til min første dag på mit første voksenarbejde – jeg havde fået job som lærer på Den Grønne Friskole.

Aftenen før havde jeg forladt AUGUKU efter sølle to dage, og på min snapchat væltede det ind med lækre Testrupbilleder af sæbekassebiler i solen og lakridspi-ber foran Søs. Jeg stod i et tekøkken, som fungerede som mellemgang mellem et animationsfirma og et cirkus. Her mødte jeg de seks mennesker, som jeg skulle lave en skole sammen med. Tre af dem havde jeg aldrig mødt før, tre af dem havde jeg mødt til min jobsamtale. Om en uge skulle vi stå klar med en ny skole for 43 modige børn og deres forældre. Skolelederen havde garderet sig med nogle tuscher og et stykke karton. På det skulle vi starte med at skrive dannelsesvisioner. Jeg skrev ”forundringsparathed”.

Nu er det halvandet år siden, og vi har lavet skole hver dag lige siden. Der er ingen faste rammer fra de klassiske skoletraditioner: Ingen fag, ingen tavler og ingen tests. Der er til gengæld en masse udfordringer i forhold til at konkretisere og udleve vores pædagogik på en god måde.

Den Grønne Friskole er en lille nystartet skole på Amager med store visioner. Vi vil uddanne den bæredygtige generation. Sådan lyder vores slogan, og det prøver vi dagligt at leve op til. Vi er ude i naturen, spiller teater, læser, laver mad, planter og bygger. På den måde forlod jeg ikke helt AUGUKU i 2014, jeg tog det bare med til Amager.

Når Den Grønne Friskole har fået plads i Testrup Højskoles årsskrift er det, i hvert fald for mig, fordi de to skoler har meget til fælles, men også fordi jeg tror, at de kan lære meget af hinanden. Den ene er en traditionsrig skole med halvandet hundrede år på bagen. Den anden er en halvandet år gammel friskole, hvor vi hver dag justerer lidt hist og pist, og dagligt minder os selv og hinanden om, at vi er stolte af at være i proces!

Emma er medlem af Elevbestyrelsen, og gik på Testrup Højskole i F10. Til daglig arbejder hun på Den Grønne Friskole på Amager i København.

En ting, de har tilfælles, er mig! Jeg udgør halvdelen af den uddannede lærerkapacitet på Den Grønne Friskole, og jeg sidder i Elevforeningen for Testrup Højskoles bestyrelse. Men de har også meget andet tilfælles. De insisterer begge på at lave undervisning, som danner mennesket frem for færdigheden, og de ruster deres elever til at sætte spørgsmålstegn ved normer, være problemløsende og tænke i helheder. De er enige om, at det er svært at lære, hvordan man handler og tænker kreativt og langsigtet, hvis man er opdraget til ikke at må begå fejl.

Så langt så godt. For netop det, at de to skoler har så meget tilfælles, gør, at en samtale mellem dem bliver interessant. Fordi vi i den samtale rent faktisk både kan blive klogere på os selv og hinanden og måske blive inspirerede.

Jeg vil i denne sammenhæng gerne lave to nedslag, hvor jeg mener, at Den Grønne Friskole og Testrup Højskole med fordel kan kigge mod hinanden. Det første handler om, hvad friskolen kan lære af højskolen.

Testrup Højskole er for mig, og for mange andre, karakteriseret ved at være særlig i sit nærvær, sin fordybelse, frihed og læring. Højskolen som institution er i det hele taget interessant i forhold til læring, fordi den ofte er taget ud af det en klassisk forestilling om, hvad skole og undervisning er: Læring er noget med en tavle, en lærer, der står og snakker og elever, der sidder artigt og lytter. Jeg kan godt forstå billedet; det er lineært, kontrolleret og trygt. Problemet

er, at den situation ikke nødvendigvis rummer særlig meget læring. Læring er uren, siger Lene Tanggard, professor i pædagogik ved Aalborg Universitet. Med uren mener hun, at læring ikke nødvendigvis er målbar og overskuelig. Hvis man tænker læring som uren, vægter man ikke nogen læring som bedre end anden, men forholder sig til hvilken læring, der sker. Hvis vi prøver at kontrollere, hvad folk lærer, er det nødvendigt at skabe meget enkle og reducerede læringsrammer. På Testrup er læring uren – Torben og Gitte underviser ikke i teater med det succeskriterium, at når eleverne kan replikkerne og ved, hvor de skal stå, så er målet nået. De håber i stedet, at hver og én på teaterlinjen får noget ud af undervisningen, som de kan bære med sig videre ud i livet. Noget mere eller mindre udefinérbart, men noget, som de personligt kan bruge og lære af. Når Simon Axø tager på sheltertur med friluftsliv, ånder han ikke lettet op, når alle har lært at binde et råbåndsknop, men håber derimod at eleverne tager noget til sig på den tur, som de måske ikke havde fået øje på selv. Sådan kunne jeg blive ved, fordi Testrups DNA i høj grad er dannelse gennem uren læring. Jeg håber, at jeg med tiden kan få dette DNA båret med til Den Grønne Friskole, men det er både svært og komplekst. Dels fordi vi har andre rammefaktorer og andre krav til vores læring fx nogle definerede læringsmål, som det at kunne læse, tale engelsk og regne. Og dels, og dette er den største udfordring, fordi der i vores forældregruppe, samfund og til dels i os selv, er indlejret en forventning og et bestemt billede af vores måde at tænke skole og læring på. Det er mit håb, at Den Grønne Friskole bliver ved

med at udforske og udfordre læringsbegrebet og kan udvikle så meget af Testrups frivillighed og lærelyst, som det nu er muligt i vores skoleramme. Det kræver meget af os, af vores elever og af deres forældre.

Tænk, hvis Den Grønne Friskole kan skabe et skoleliv, hvor Søren på 7 år eller Flora på 12 år møder skolen som et sted, hvor man, som vi, synger i højskolesangbogen, ”undres og betages når livet kommer nær” (nr. 167). Den skoleforståelse, der inspirerer os er defineret ved lyst, fordybelse, nysgerrighed og nærvær. Jeg arbejder i hvert fald hver dag for at få det dér ”ved livet som ikke findes andre steder,” med til Amager, og vi er allerede godt på vej! En skole som nærer børns kroppe, sind og hjerter lige højt og som er gennemgående bæredygtig. Men hvad kan Testrup så lære af Den Grønne Friskole?

En hel del, mener jeg. Den Grønne Friskoles fundament er, som navnet indikerer, grønt. Vi tror på en dannelse, som nærer børns kroppe, sind og hjerte lige højt. Så langt er Testrup fuldstændig med. På Den Grønne Friskole mener vi dog, at en sådan dannelse nødvendigvis må tage sit udgangspunkt i den verden, vi lever i idag. En verden, som skriger på nærvær og opmærksomhed. En vigtig del af skolens forberedende funktion er at ruste børnene til klimaforandringer og grøn omstilling. For os på Den Grønne Friskole betyder det en skole, som har eksplicit fokus på at give børnene en relation til jorden og en miljøbevidsthed. Vi prøver at gøre en forskel ved at lave en skole, som arbejder med børn, der kender naturen, og som har en fornemmelse af, hvad natur er – og at det ikke kun er et sted, hvor de engang imellem går ud på en søndagstur, men at de er en del af den. Vi tæller, hvor mange frø, der gemmer sig i en ganske almindelig madpakke og sår dem. Vi taler om hvor mange ressourcer, det kræver at gro en T-shirt af bomuld og finder på grønne udfordringer til os selv og andre. Vi forsøger at uddanne mennesker, som tør at forholde sig til og handle i forhold til klimasituationen.

Testrup Højskole bør støve sit dannelsesbegreb af på det punkt. Jeg formåede for eksempel at gå på Testrup, uden på nogen måde at forholde mig til, hvad der groede i drivhusene, om køkkenet lavede konventionel eller økologisk mad, eller hvor skraldet forsvandt hen, når jeg havde kylet det i skraldespanden.

I Testrup Højskoles værdigrundlag står der, at ”Skolen er åben for alle, der ønsker at blive klogere på livet, verden og sig selv”. I år 2015 mener jeg, at det at blive klogere på verden må indeholde nogle redskaber til at kunne forholde sig til verdens tilstand og til hvilke udfordringer, der venter forude, hvis vi vælger at gå den ene eller den anden vej. På forårsweekenden 2015 holdt den nuværende elev Nina Möger Bengtsson en morgensamling om, hvordan vi er den første generation, der kan mærke klimaforandringerne, og den sidste, der kan gøre noget ved det.

Det er mit håb og ønske, at Testrup Højskole i fremtiden ikke blot vil skabe rum for fordybelse i sig selv og hinanden, men også i den jord, vi lever sammen på.

“

Vi er ude i naturen, spiller teater, læser, laver mad, planter og bygger. På den måde forlod jeg ikke helt AUGUKU i 2014, jeg tog det bare med til Amager.

DEN
GRØNNE
FRISKOLE

Højskolesangbogen

gendigtet

AF MATHILDE MEILE

Mathilde Meile gik på Testrup i foråret 2015 og studerer til daglig klassisk græsk og latin ved Københavns Universitet.

Nr. 103

Melodi: En sømand har sin enegang

Jeg sidder her på vandet; vand er sørme alt, jeg ser
Og spekulerer på, hvad jeg i hulen laver her
For alt, hvad jeg kan tænke på
og navnlig skrive om,
er det, som jeg er sejlet fra –
– hold kæft, hvor var jeg dum!

Nr. 187

Melodi: Noget om helte

Livet er en doven gave,
hvis man ta'r det li'som jeg
Jeg har selv, hvad jeg skal have;
hvorfor engagere mig?
Taber ej hvo intet vover,
men hvad er da livet værd?
Hvis man altid springer over,
hvor der ik' er noget gær.

Nr. 195

Melodi: Giv dem himlen tilbage

Giv dem følgende sager
– det, som er mest akut:
Stjerne og fugle,
gader og regnvejre og mure.
Glem I nu ikke cikader!
Og stære i flot.
Amnesty ved præcis,
hvad flygtninge mangler...

Nr. 478

Melodi: Skipper Clements morgensang

Fuck hvad biblen har at sige,
rigdommen er og bli'r for de rige,
fattig på jorden gik Guds gut,
han havde fanme ikke fattet en dut.
Bankmænd, børnsfolk, finansfilurer!
De fattige er sgu så kedelige og sure.

Fordi man ikke kan råbe og tænke sig om samtidig

AF LEA KORSGAARD

I et stakåndet samfund har journalistikken glemt en af sine vigtigste opgaver: At sortere, prioritere og skære fra. Derfor bygger folkene bag det digitale medie Zetland et nyt, langsomt medie. De betragter det i øvrigt som et moderne højskoleforetagende.

Lad os forudsætte, at evnen til at tænke er betinget af koncentration. Og lad os forudsætte, at koncentration er betinget af uforstyrret tid. Hvad betyder det så, at mulighederne for uforstyrret tid i dag er under pres?

Når alt, der kan siges, bliver sagt, når alt, der kan optages, bliver optaget, når alt bliver viderebragt, hashtagget, spredt, cirkuleret, når mængden af information til rådighed er eksploderet, hvor finder vi så i dag de fordybelsesrum, der gør os i stand til – helt enkelt – at tænke?

Vi står på toppen af verdenshistoriens største bjerg af information, men befinder os på bunden af en dyb opmærksomhedskrise. Vi er ved at miste evnen og muligheden for at hengive os til én ting ad gangen i mere end bare et minut eller to. Vores fragmenterede, blaserte opmærksomhed påvirker ikke bare vores individuelle evne til at skabe et sammenhængende selv, den påvirker også vores kollektive evne til at skabe et sammenhængende samfund. Jeg er ikke i tvivl: Tidens vigtigste kulturkamp står lige hér.

Da jeg gik på Testrups skrivelinje, drømte jeg om at blive fiktionsforfatter. Året efter bragede to fly ind i to tårne i New York, og 6. februar 2003 satte USA's daværende udenrigsminister Colin Powell sig i sit sæde i FN-bygningen i New York og overbeviste – ved hjælp af det, der viste sig at være falske, fabrikerede beviser – verden om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, og at vi, "a coalition of the willing", burde gå i krig mod landet. Store dele af verdenssamfundet adlød. Vi i Danmark adlød. Og gik i krig på en løgn.

I dag tror jeg, at den begivenhed var afgørende for, at mine fiktionsdrømme tørrede ind. Da verden viste sig fuld af fabrikationer, havde jeg ikke lyst til at bidrage med endnu en. Så jeg blev journalist i troen på, at journalistikken er afgørende for at redde løgnerne tråde ud og skabe rammerne for den

Lea Korsgaard (f. 1979) er chefredaktør på Zetland. Hun har været featureskribent på Berlingske og Politiken og har skrevet flere bøger, senest *Orgasmeland – Da den seksuelle revolution kom til Danmark* (2014). Hun gik på Testrup Højskole i foråret 2000 og er i dag medlem af Testrup Højskoles bestyrelse.

Vi vil ikke konstatere, at noget sker, men forklare, hvorfor det sker. Og hvad det betyder.

I den periode, jeg blev færdiguddannet som journalist, skete der imidlertid noget, der gjorde det vanskelige at leve op til min ambition med journalistikken: Tempoet blev sat fuldstændig vildt i vejret.

I dag fræser mange af os i medierne information ud med så voldsom hast, at det gør betingelserne for at holde kollektiv opmærksom på kollektive samtaler seriøst svært. Vi har fået et hav af fantastiske teknologiske muligheder, der gør os i stand til ikke bare at fortælle historier på nye måder, men også at tale sammen på nye måder. Alligevel udnytter store dele af journalistikken ikke teknologien til dét, men bruger den i stedet til blot at øge informationshastigheden endnu mere. Vi har glemt at besinde os på den del af journalistikkens opgave, der går ud på at sortere, prioritere og skære fra. Det fabelagtige, tankevækkende indhold, som findes derude, forsvinder i mængden. Vi så det under seneste folketingsvalg: Fremragende journalistik forsvandt i en endeløs strøm af historier. Når selv det mindste politiske trakasseri kan udløse en flodbølge af nyheder, kan det for de borgere, der har andet at lave end at trykke på computerens refresh-knap, føles umuligt at skelne mellem væsentligt og uvæsentligt. Og mens mediemaskinen er beskæftiget med at drukne verden i information, ser den ikke behovet for ro og fordybelse. Den hører ikke længelsen efter mening.

Det er klart, at et samfund i tophastighed og konstant vind i håret gør muligheden for at skabe en sammenhængende tilværelse vanskelig. Alene af den grund bør vi begynde at betragte tiden med politiske briller, for vi sidder hver især i det samme kviksand, og dét gør kviksandet politisk.

Men tiden er i høj grad også politisk, fordi den vedkommer vores evne til at forestille os, at vi er en del af det samme fællesskab. Det politiske fællesskab, vi deler i Danmark og i Europa, er betinget af kollektive samtaler om, hvem vi er som folk og fællesskab; hvad vi drømmer om, hvad vi længes efter, og hvad vi frygter for.

Kollektive samtaler kræver kollektiv opmærksomhed. De kræver, at vi forholder os til de samme historier nogenlunde samtidig, og at vi er i stand til at fastholde vores samtale i mere end blot nogle stakåndede minutter ad gangen. Forudsætningen for at leve sammen er at tænke sammen.

G.W.F Hegel (1770-1831), 1800-tallets store filosof, betragtede avislæsning som demokratiets morgenbøn. Den daglige ceremoni forbandt folk som et folk – uanset om de sad med snuden i parti-

pressens konservative eller socialdemokratiske aviser. Med døgnets pulsslag som sin rituelle rytme knyttede avislæsningen det demokratiske fællesskab sammen, fordi alle vidste, at alle kendte til de samme historier, som de selv gjorde. Avisen blev både adelsmanden og skomagerens indgang til det samme millionstore fællesskab, som nationalstaten udgjorde.

For nogle år siden forlod jeg mit job på Politiken for at skabe et nyt medie sammen med tre af mine gode kollegaer fra journalistbranchen. Det lykkedes os og lave et lille, bæredygtigt kultmedie, der blandt andet udgiver journalistik på københavnske og aarhusianske teaterscener, og (selvfølgelig!) ender alle disse journalistiske sceneshows med en vaskeægte fællessang fra højskole-sangbogen.

I dag har vi rejst 15 millioner kroner, der skal gøre os i stand til at rykke ud af baggården og etablere et egentligt medie, der skal udkomme alle hverdage. Vi vil ikke konstatere, at noget sker, men forklare, hvorfor det sker. Og hvad det betyder. Målet er at skære gennem informationsstøjen og give perspektiv og overblik på tidens vigtigste historier – men alene udkomme med 2-5 artikler om dagen. Vi skal fortælle alle de historier, man som nysgerrig dansker har brug for at vide; ikke flere, end man kan nå at læse. Hos os bliver det en selvstændig pointe, at man kan blive færdig med al vores indhold.

Men måske vigtigst: Journalistikken er ikke et mål i sig selv. Journalistikken er det, der skaber rammerne om et tilhørssted for folk, der er dybt optaget af at forstå sig selv og hinanden. Så de kan gøre verden bedre. Zetland skal skabe betingelserne for en meningsfuld offentlig samtale, der gør alle klogere. Vi skal være en art mediernes svar på højskolen, simpelthen. Lykkes det os ikke, er vores mission slået fejl.

Vi lancerer først mediet om nogle måneder – i marts 2016. Vi har imidlertid allerede en hel del medlemmer (dem, som andre kalder abonnenter), og de er i særklasse aktive og hjælper os med idéer, viden og input på alle mulige planer. Men vi har brug for al den hjælp og opbakning, vi kan få. Og der er ikke nogen i verden, jeg hellere vil have opbakning fra, end lige præcis testruppere.

Så here's the deal: Skriv en mail til mig på lea@zetland.dk – så giver jeg et måneds gratis prøvemedslemskab. Hvis du til gengæld vil hjælpe os med at kæmpe tidens vigtigste kulturkamp.

Krøniken

AF ANNE-GRETHER SEVERINSEN

I sidste årsskrift efterlod vi E14 i Berlin. Men hjemme på Testrup ventede resten af et højskoleophold med bryllupsfest, nye dresscodes, jul og opvaskekonkurrencer.

Efterårsholdet 2014

Sammen med resten af E14 vender Philip og Morten hjem fra Berlin med en helt ny stil. De poserer nu – på alle tider af dagen – i klassisk nattøj og slåbrok. Det er ultimativt hjemligt. Det er morgensamlingerne også. En onsdag morgen udfolder Sandra en ny side af sig selv, nemlig da hun holder morgensamling om fænomenet *rap slam battle*. Det er en slags poetry slam, hvor man tilsviner hinanden i publikums påhør. Vinderen er den, der er mest original, autentisk og grov. Vilde sager. En anden vild morgen er, da Christian demonstrerer sin evne til med hænderne at flække alverdens frugter! Herefter kun kaldet *fruity*.

Bryllupsfesten er det største elevdrevne event på F14. Mange har været involveret over lang tid, og der er tænkt over enhver detalje. Det hele bliver indledt med auditions for brudepar in spe. De, der vover at stille op, skal igennem adskillige prøver, spørgsmål og tests, fremsat af en hård junta (Silja, Frederik og Vera), men til sidst slipper Tine og Sebastian gennem nåleøjet. Og så bliver der holdt bryllup: Først vielse i foredragssalen – forestået af en vis Ib – med efterfølgende rundkørsel og riskastning, så reception, og til sidst det store brag af en rollespilsfest. I løbet af aftenen strammer ens rolle måske lidt, man er ikke helt komfortabel. Men utroligt sjovt og underholdende er det – og næsten mere gennemført end virkelighedens bryllupper.

Midt i det grå efterår introducerer Emma og Sofie en uge med ny dresscode til hver dag. Det resulterer i, at næsten hele skolen mandag morgen møder op i bourdeaux og sort, tirsdag i hvid, onsdag i stribet, torsdag i marineblå og fredag i gult. Sådan noget

kan vist kun lade sig gøre på en højskole.

En aften holder skrivelinjen reception for deres B16-bøger, der er linet op i al deres æstetiske forskellighed. Der er noget helt særligt over en rigtig udgivelse, som man kan kigge på, røre ved og dele ud af. Det er næsten andægtigt, vi holder vejret lidt og nyder det.

Pludselig ligger der foldere over det hele. Her er æstetikken gået på ferie, men det er også indholdet, der tæller. "Prætentiositetskuren", står der på forsiden, og der gives anvisninger til, hvordan man kan blive mindre prætentios. Afsenderen kender vi ikke. Men budskabet rammer måske meget godt i forhold til noget af det testrupske miljø her på E14: Måske er der gået for meget feinschmecker og (sub-)kultursnobberi i den. Så derfor: Pop har også ret! Slap af - se et afsnit af Matador og spis en burger til.

Så er der kulturcafé igen, hvor bl.a. Anne Sofies band gør indtryk med deres overlegne cover af *Take a walk on the wild side* med det hele: Stryger, blæs, kor, wau! Og hvis det er lidt for cool, kan man tage med Issa og Veronika på danse-trip *500 meter længere ud i skoven*.

Det selvbestaltede juleudvalg, bestående af (Skt.) Nicolaus og Trine, er allerede på banen midt i november med julebanko, nisseleg osv. I december vinder Rolighed (eller er det Nørregård?) en kurv med julegodter for bedste oppyntning i opholdsstuen. Der ses julekalender både morgen og aften, og køkkenet overgår sig selv med personlige julehjerter med navn på til alle. Der er også julefrokost i husene og Luciaoptog med Lone, Kirse, Freja og Christian Borup – sidstnævnte som brud med lys i håret. Den mest passende kommentar hertil er vel: Ho ho hoooh!

Men ikke alt skal være så hyggeligt. Gustav inviterer til filosofisk rødvinssklub, som han definerer på følgende måde: En ikke-hyggeklub, elitær klub, hvor man skal læse meget vanskelige ting! Man er velkommen, hvis man tror, at man kan følge med! Og der er flere, der træder i karakter: keramikkerne demonstrerer i spisesalen for at få lov at fortsætte gennem projektet under overskrifterne: 'Er du mand nok til at centrere?'. 'Din kop, dit valg'. Og Ulla stiller sig op og leder fællesmødet (strengt, men retfærdigt!) - hvem havde nu set det komme?

Hen imod slutningen er der traditionen tro opvaskekonkurrence, hvor man kæmper mod tidligere hold på tid. Køkkenet opstiller reglerne, man begynder når klokken ringer, der tages tid. Olga, Amalie, Morten, Vera og Silja stiller op, og det ender med, at rekorden bliver slået godt og grundigt – efter 26 minutter er der rent bord. Sådan E14!

Linjerne slutter af én for én og præsenterer deres projekter. Kunstlinjen udstiller på Århus Rådhus under overskriften "Brevet". Her lægger man f.eks. mærke til Tildes smukke grafiske tegneserie og Emmas sovebreve med kombination af tegninger og små poetiske historier. Skrivelinjen har lavet en vildt flot antologi på

179 sider, filosofi holder reception, musiklinjen koncerter og teaterlinjen opfører deres version af *Et Dukkehjem*. Der viser sig i det hele taget uanede kræfter og talenter i den sidste tid. Det er, som om, man lige skal have fyret det allersidste krudt af. Og midt i al oprydningen popper der såmænd en elevrevy op, iscenesat af bl.a. Jonathan.

Så er det slut. Og på trods af mange følelsesladede diskussioner og kontroverser undervejs, må vi sige, at der var masser af kærlighed på E14. Årgangen har sat sig, ligesom navnene, i skolens mursten.

Forårsholdet 2015

Noget af det første, vi som lærere kan konstatere om F15, er en klar positiv respons. På alt! Der klappes ikke bare efter præsentationer, men også efter f.eks. klaverspil og meddelelser. Stemningen er rar, eleverne glæder sig til det hele, også opvask og rengøring, så der er lagt i ovnen til et højtflyvende forår.

Initiativlyst er der heller ikke mangel på. En af de første weekender er der programsat ikke mindre end fire større begivenheder: Burning Man festival, karaokeaften, kulturcafé og feministløb (bliver dog flyttet til ugen efter). På kulturcafeen møder vi første gang Lærkes (fra Borgen) stærke musikalske udtryk, da hun sammen med Emil og Christian giver sin version af *De smukke unge mennesker*. I den mere sjove og langt ude ende af skalaen læser skrivelever op af deres megalomanier. Fantastisk koncept. Tak, Hanne Viemose!

Der kommer også ret tidligt gang i mundharpeworkshoppen, som herefter utrætteligt kommer igen hver tirsdag aften kl. 21.30. Man vil gerne være med i klubben, og flere og flere køber sig en mundharpe.

Vi andre får fornøjelsen, da de spiller *Oh when the saints* i indtil flere forskellige tonearter og tempi! Med charme, selvironi og imaginære cowboyhatte. Og det er absolut ikke det sidste, vi har set og hørt til dem, selvom de på et tidspunkt må konkurrere med *Game of Thrones* om tirsdag aften.

Vi opdager allesammen hurtigt Adam. Om ikke før, så da han opfinder budvalget, cykler til Mårslet og på bestilling henter stort eller småt til folk. Han tager 5 % i provision, som doneres til festlige formål. Konceptet er så simpelt, men der er tilsyneladende ofte behov for beskeder desangående. Adam rejser sig hver dag, når klokken har ringet, for at give en vigtig/vittig besked. Det er sikkert som Amen i kirken. Så vi ser ham alle sammen. (Hjerte-emoji.) Beskedpunktet afsluttes altid med Jappes (Sorgenfri) "hu!", efterfulgt af et kollektivt klap. Meget tight. Men der er flere sjove udvalg, f.eks. psykisk terrorudvalget (Jonathan m. fl.), hvis mål er, at Asbjørn skal ud og sove i shelteren. De har T-shirts med print som deres største våben: Skal Asbjørn i shelter. Da Asbjørn en aften rent faktisk indfinder sig i shelteren, må udvalget følgelig iføre sig hvide t-shirts og derpå nedlægge sig selv.

En af de ting, F15 er gode til, er at feste: Udover masser af gang i den, er der nemlig ægte glæde over Testrup, når eleverne holder fest. Det er bl.a. tilfældet til spisesalsfesten i anledning af, at de ni nye elever er ankommet. Der er ganske enkelt en vidunderlig stemning – alle er flyvende, og Bent må simpelthen op og danse på bordet! Dagen efter er mange elever ude af sengene allerede kl. ni, fordi der er indsamling til Folkekirkens Nødhjælp. Det er den første rigtige forårsdag, og solen varmer igennem. Solsorten og lærken har allerede registreret det og er nu på banen. Det samme er snart også fodbolddrengene- og pigerne.

Men først og fremmest er der hverdagen. Den domineres på den ene side af højskolens fag og skema. Der er linjefag og småfag, møder og fællestimer om alt fra mindfulness til Møllehave. På den anden side står elevernes dagsorden, som bliver til alt det, der kendetegner F15. Alle er f.eks. enige om at elske nummer 85 i højskolesangbogen, *Tit er jeg glad*. Om fredagen er det næsten en fast tradition at "sorte Lea" rejser sig og annoncerer karaokeaften. Og når folk skal mødes, sker det altid ved sprogrædet, fodboldtræet, krammetræet, karaoke-træet, som til enhver tid er identisk med lindetræet i gården. Om søndagen er der Art Cinema. En begivenhed, der hurtigt bliver synonymt med en meget engageret og vidende Viktor.

“Høje Jeppe” har bygget en palleby uden for Mind-ebo. Midt i bedet, såmænd. Det er et råhyggested, ofte med øl og fest, men der kan også godt drikkes te og lyttes til blid strygemusik. Stedet giver dog ikke kun anledning til glæder, men også til irritationer over høj musik og larm. Det må være indbegrebet af et højskole dilemma: Det er fedt, når folk udfolder sig, og vi skal være tolerante i fællesskabets navn, men hvor skal vi sætte grænsen? Det må man prøve at finde ud af med sig selv.

Selvom vi lever i en højskoleboble, ønsker F15 ikke at være afsondret fra omverdenen. Derfor hører man P1 under morgenmaden. Og hver fredag eftermiddag opdaterer Det Aktuelle Udvalg (Lærke fra Mindebo og Victoria) os på den forgangne uges nyheder. Der er et folketingsvalg i vente til juni, og i den anledning sættes fænomenet politikerlede til debat i en fællestime. Hvorfor opstår det, og hvorfor har det så stor udbredelse i befolkningen. Måske på grund af politikernes bullshit lingo, der fremmedgør vælgerne. Et elevhold sætter fokus på problemet og udgiver en parlør, som skal oversætte politikernes medieretorik til ordenes virkelige betydning: Hvad mener de egentlig, når de siger...

Palmesøndag indvarsler påskedagene, og det er også æggedag, dvs. der er lagt op til alle slags aktiviteter med æg: Æggekast, æggemadder, æggepustning, æggetril osv. Resten af ugen er berammet til workshops: Tango, jive, groovedance, battle rap, capoeira, massage, afrikanske trommer og dans, fantasidyr, poetry slam og bustur til Mols Bjerge Nationalpark. Tirsdag aften: Saloon med whisky, irish coffee, line dance, country karaoke og en meget lang bar. F15 skal nemlig altid lige have et lille glas. Anledninger kan man altid finde på...

14 dage senere er alle tidligere elever af elevforeningen indbudt til Forårsweek-end under temaet “Upassende”. Det er åbenbart en inspirerende klangbund, for det skorter ikke på fantasifulde workshops, man kan vælge imellem: Der bliver spillet dansktop ét sted og i flere tonearter et andet sted, der er søde kaniner i en workshop, der prikker gevaldigt til vores dyre- og madetik, der bliver set rådne film og lavet “porno” med (lokal-)kendte stjerner i hovedrollerne, der bliver lavet upassende, men til gengæld uomgængelig kunst på musikhusets store vinduer, og der er studiekreds om Ayn Rand, egoismens lovpriser, og meget mere. Altsammen i fantastisk vejr. Lørdag aften er der fest, med Victoria og “lille sorte Yasmin” som uforglemmelige upassende værter. Bagefter spiller bl.a. Frederik, Emil og Malte op til dans med et kæmpeband under det skønne navn *Sødmælk gir vinger*.

Så rejser gæsterne hjem, og vi kan igen koncentrere os om at lave højskole med os selv. Hertil hører en hel del fødselsdage, og F15 har sat deres helt eget præg på “den med instrumenterne”. Sidste omkvæd lyder nemlig altid sådan her: *Og bør nu her, hvordan vi alle SJÅ-LÅLÅLÅH-LÅLÅLÅLÅH...* Morgensamlingerne er efterhånden blevet Anna Iburs domæne. Vi gider hende godt, for hun forvalter værtsrollen naturligt med smil og charme. Der bliver sat gang i en morderleg, der løber over et par uger: Et kys i nakken og man er færdig. Man kan risikere at blive myrdet alle steder på skolen – i køkkenet eller i keramik – så deltagerne er paranoide i en periode, men Pernille bliver den sidste overlevende og dermed vinderen.

Bryllupsfesten er festudvalgets store satsning. Det er Andrea og Tobias, der bliver gift i Mårslet kirke. Brudebilen er pimpet, der er reception og bryllupskage. Køkkenet har lavet bryllupsmiddag, under hvilken der er masser af underholdende indslag, og både brud og brudgom diverterer med sange til den udkårne. Der bliver klirret med bestikket og kysset, både 1., 2. og 3. gang!

Studieturen går til Berlin – de mange muligheds by. Undertegnede er ikke med, så her må man forlade sig på sin egen og kammeraternes hukommelse og billeder. Oplevelser uden tvivl, ja, men dramaer er der efter sigende ingen af. Det største af slagsen er vist, at Yasmin taber sit hævekort ned i en afløbsrist. Absurd nok lige ved siden af hæveautomaten. Pokkers.

Sidste kulturcafé er stort anlagt og udnævnes følgelig til kulturfestival. Den foregår i Store Sal og opererer med hele to scener: Jørgen Carlsen-scenen og Zeuthen-scenen. På sidstnævnte står på et tidspunkt Nina med digt og sang til

en HIV-smittet. Det går lige i hjertet. Som følelsesmæssig modpol hertil står hele 14 (!) mennesker og spiller mundharpe under helt frisk inspiration fra Lars Ringgaard, det store danske mundharpeikon. Senere på aftenen får vi endelig at høre, hvad det er, Tone og Martin hver aften i ugevis utrætteligt har øvet sig på i musikhuset med deres jomfruelige violiner. I aften afsløres det så – og det er værd at vente på. De stiller op i hhv. læderjakke og fin sommerkjole og spiller en inciterende instrumentaludgave af duetten *Summer loving* fra Grease. Ikke et øje er tørt og vi smiler helt op til ørerne.

Midt i projektfasen er der vælgermøde og paneldebat: De politiske partier er repræsenteret i store sal og bliver udsat for skarpe spørgsmål fra salen. Så er vi rustet til folketingsvalg. Mere politik: Grundlovsdag er der et arrangement på Århus Idrætshøjskole. Testrup er repræsenteret ved Nina, der holder tale og Jørgen Carlsen, der spiller til fællessang.

Hen mod slutningen kommer projektugerne, hvor man sammen og hver for sig fordyber sig i et selvvalgt tema på linjefaget. Det giver et tiltrængt fokus, som man forsøger at udnytte. Men det er også nu, det er sidste chance for at give den fuld gas i godt selskab om aftenen. Så mange elever brænder deres lys i begge ender. Til alt held kommer sommervejret til hjælp i den anden uge. Det har været længe ventet, men nu kommer energien til det hele. Enkelte har overskud til at afvikle endnu et crazy højskoleprojekt her på falderebet. Der er både Erotik på taget og Ølympiade. Og så en sidste udgave af karaoke-night – denne gang oven i købet med live band – *Sødmælk gir vinger* igen, selvfølgelig.

Den sidste fest er både dejlig og trist og fuld af gode sange og taler. Så bliver det onsdag og hjemrejsedag, men allerede torsdag melder virkeligheden udenfor sig, for det er valgdag.

Efterår 2015

Efterårsholdet ankommer og indtager skolen med en mild og prøvende stemning. Fællessangen klinger rigtig godt i Foredragssalen den første aften, og under navnerunden siger Morten, at han hedder Morten og godt kan lide tre ting: Transformers 1, Transformers 2 og Transformers 3! Der er humor i luften fra day one. Initiativlyst viser sig også lynhurtigt – allerede inden for den første uge, er der blevet afviklet en flash mob på Store Torv i Århus. Der er skønne varme sommeraftener, hvor man kan sidde ude. Forbavsende mange springer ud som rygere i disse dage. Bålet i haven ryger også – det er her, man samles sidst på aftenen, mens Emil spiller lejrbrålsklassikere.

Så holder vi en stor glad fest i en flot pyntet spisesal, hvor der først er en mere formel del med sange og taler. De enkelte bordgrupper har på forhånd pyntet op og forberedt taler eller andre underholdende indslag, og Thomas akkompagnerer sangene på flyglet. Senere når vi til den mere uformelle del af festen, nemlig den hvor der skal danses. Bandet er elever fra forårsholdet *Sødmælk gir vinger*. Denne

aften bliver der faktisk lavet et slogan for årgangen: "E15 – vi vil sent glem' den!"

Hjemligheden breder sig, og man rider på en bølge af begejstring. Der er stor opbakning til dem, der vil sætte noget i gang. F.eks. Jons vinklub – ca. halvdelen af alle eleverne er med! Der er stor entusiasme, hvilket kommer til at betyde, at man vist glemmer at spytte ud, hvilket man jo skal, når man smager vin. Så nu bliver onsdagsvin klogeligt flyttet til om fredagen. "Høje Mads" og "Kunst-Christoffer" starter et såkaldt spilværksted, hvor de mandag aften introducerer relativt ukendte strategiske spil. Og Asger og Pugholm (bl.a.) lægger stort op til en turnering i ølbowl mellem husene. Man teamer op med hinanden i forskellige udklædninger, kreerer holdnavne og slogans. Og så dystes der ellers i runder med forskellige benskænd, med tilhørende stemningsskabende speak og pumpende høj musik.

Den første kulturcafé har skovtur som tema. Cafeudvalget har været ude og save grene af til oppyntningen af spisesalen, møder selv op i skovmandsskjorter og lægger ud med Monty Pythons *I'm a Lumberjack and it's ok*. Senere bliver vi stillet spørgsmålet: Kan det lade sig gøre at synge Danmarks nationalsang, når man har indtaget en krads blanding af kanel, chili og Tabasco-sauce? Ja, sang og sang... Magnus, Nikolaj og Mads gør i hvert fald et hæderligt forsøg, behørigt lidende. Av. Så skal vi på rundtur i Vesterhus med performanceholdet, hvor bl.a. mørkesang i dramalokalet gør indtryk. Og så har Emma fra Vesterhus 1 indsamlet mor-sms'er – til stor mor-skab.

Vesterhus 1 og Vesterhus 2 føler sig snydt, når der holdes fester nede i husene. Det er som, om det virker bedst nede mellem husene. De beslutter at gøre noget ved sagen og sætter Red carpet party stort i scene. Først klippes den røde snor i gården og så åbnes 'Festerhus' med lounge foroven og bar og crazy dans forneden. Undervejs er der flere programpunkter, bl.a. iPod-battle og fyrværkeri!

Man har hjemme på sin linje, danner identitet og udfolder sig der. Teaterlinjen laver en arbejdsdemonstration i gården efter i en periode at have ar

bedjet ordløst med fokus, nærvær og retning. Det, vi får at se, er duoer, hvor skuespillerne fortæller historier uden ord. Intenst, medrivende og til tider rørende. Kunstlinjen holder fernisering i musikhuset på deres projekt AROs Remakes. Et selvvalgt billede fra kunstmuseet AROs har skullet fortolkes på to forskellige måder, pegende på hinanden: Et fotografi og en blyantstegning. Til sidst er værkerne sat i glas og ramme og hængt smukt op i musikhuset. Meget flot og spændende. Johanne er *Boy*.

Et godt stykke henne i opholdet sprænger vi rammerne. Teamer op på tværs af linjer og drager ud i naturen. Nogle tager til Vadehavet på komfi-tur, andre til fredelige Tunø, nogle skal vandre i den smukke natur på Hærvejen, mens andre tænder på BS-turens strabadser, og så er der en kanotur på Gudenåen. Efter smukke naturoplevelser, rødvin og snak på tværs af de vante grupper, kommer vi hjem med en ny vitaminindsprøjtning til det hele.

Sangskriverne har noget særligt sammen, og en aften præsenterer de deres arbejde gennem de seneste fire uger. Store Sal er pyntet med store grønne planter og et særlig lys. Vi hører skiftende solister, mens resten agerer backingband. For nogle er det allerførste gang, de fremfører egen tekst og musik, mens andre har mere erfaring. Men alle kommer i mål, og det virker personligt og autentisk.

Vi har halvdelen af køkkenet med til Berlin. Simon og Charlotte sidder og skryder i bussen og giver store tæv i 500 til Ida Marie og Frank. Bortset fra lidt muren fra livets tabere er humøret højt. Første udlandsrejse sammen for hele E15! Det virker, som om skolen har en aftale med bystyret. Vejret er aldrig dårligt. Ikke særlig længe af gangen i hvert fald. Den første aften tillader alt: Stumfilm og enorme glas med pilsner i Pratergarten. Thilde og Jonas kender vejen. Berlin er jo en by for det alternative, og det går os hurtigt i blodet. Ikke sidde på kedelige caféer på Unter den Linden. Så hellere gå til fodboldkamp eller danse tango på Clärchens Ballhaus. Ikke tage de håbløst dyre busture. Så hellere selv cykle rundt og slutte af med østers i KDW. Ikke gå rundt til de sædvanlige turistattraktioner. Så hellere... løbe rundt til dem.

Smartphones bimler og bamler konstant. Logistik bliver en selvstændig opgave lige pludselig. Jeg har det ofte, som om der er nogle, jeg først ser eller taler med i bussen på vej hjem. Men det gør måske ikke så meget. Så længe der er liv og lidt poesi hos dem, man er sammen med.

Efter et par dage finder vi vores egen rytme i Berlin. Det kan være svært at finde hinanden, både i bogstavelig og overført betydning. Men i øjeblikke, hen over en øl, eller mellem de uhyggelige søjler i Det jødiske museum, får vi snakke op at stå. Og sidst på eftermiddagen, når solen giver det hele et lidt blødt og velvilligt skær, finder mange sammen i grupper nede i gården. Jeg har efterhånden fået et blødt punkt for de stunder. På overfladen suser tiden af sted i Berlin. Det hele sker i et lag under det tydelige.

Hjemme igen med tre-fire fællestimer om ugen med masser af stof til eftertanke og diskussion. Gæstelærerne på kunstlinjen Mette Rishøj, Louis Paredes og Niels Pugholm har hver haft en fællestime til at fortælle om deres kunst og karriere. En anden aften udlægger Christian Christiansen sin tese om økonomien, der har overtaget Guds rolle som etisk og moralsk vejleder i tilværelsen. Tidligere elever Katinka og Marie holder fællestime om at slå igennem i musikbranchen. Rub&Stub talte om madspild og danse- og performancelærer Johanna talte om *tableau vivant*, hvor man vælger et værk og udsætter det for en ny 3D-fortolkning med sig selv som en del af motivet. Nu kan man f.eks. se Sara og Nanna posere i deres egen udgave af Frida Kahlos *Las Dos Fridas*.

Der er også fællestimer, som helt sikkert deler vane: Madame Nielsens performance og aftenen med Osgood, Skinnebach og Snøleoparden for eksempel. Vi bliver ført ud på overdrevet og det medfører diskussioner om, hvad det giver mening at optræde med på en scene. Men skal det give mening? Hvor går grænserne for litteratur, musik, kunst?

Der er kulturcafé igen, og Arthur er på scenen med en af sine karakteristiske kompositioner: En syret synthlyd, der lægger sig under måske-improviserede melodilinj, sunget af hans særlige, dybe basstemme. Det er også her, Hus-k-atten (kreeret i keramik) introduceres for os af Karen Marie som en slags maskot, der skal minde os om, at højskole er noget vi laver for hinanden. Kort tid efter bliver den kidnappet af en "terrorgruppe", og over nogle uger kører der videohætz med jævne mellemrum, sender og modtager. Måske er det derfor, højskoleånden har det lidt hårdt i en periode: Man glemmer sin køkkentjans og tager ikke rengøringen alvorligt. Det er svært at få nogen til at tage ansvar. Vi må håbe, huskatten bliver fundet igen, inden det er slut med E16, for det går stærkt.

Tiden løber af sted – det føles lidt som Christoffers stop-motion film, bestående af (vist nok) 5.200 billeder, afspillet i afsindig hastighed efter hinanden. Det er billeder af højskolehverdagen: Måltider, undervisning, kulturcafé, tjanser, morgensamling, madpræsentationer...

A black and white photograph of two young men outdoors. The man on the left has dark, wavy hair and wears glasses and a dark jacket. He is holding a smartphone. The man on the right wears a light-colored beanie, glasses, and a dark jacket with a white Nike swoosh on the sleeve. He is leaning in and looking at the phone with a smile. The background is blurred, showing trees and a building.

Vi efterlader E15, mens efteråret står
på sit højeste, indtil vi vender tilbage
til dem i næste årsskrift.

Welcome to

TES

Stavens år

Augukuberetningen 2k15

AF ESSEN STAUGAARD

Det var som altid med alle kar og organer fulde af udklækkede og flyvedygtige sommerfugle, at jeg drog til mit andet Auguku på Testrup Højskole. Jeg tjekkede ind med mine to trofaste kursusbofæller på værelset lige over for mit gamle "Forglemmigej". Værelset var en underlig spejling af de vante og nostalgibetyngede gemakker, og jeg havde det i begyndelsen som en Alice, der en stille eftermiddag var trådt ind gennem stuens store lookingglass. Mit gamle værelse overfor viste sig at være beboet af tre friske unge damer, hvis gode naboskab i løbet af ugen forvandlede brugerfællesskabet omkring badeværelset til et godt sammentømret kollektiv. Jørgen Carlsens velkomst i foredragssalen formåede endnu engang at tænde et lys af højskoleånd efter en desillusioneret hverdag tilbragt uden for boblen. Årets workshops var mangfoldige og tiltalende. Som selvudnævnt digter har jeg dog altid haft en lille drøm om i stedet at være rapper. Derfor var A-Bjørns, Grønnefars og Marry X-mas' hiphop-workshop en enestående chance, som jeg ikke kunne glippe. Min insekt-inficerede peristaltik vækkede mig midt om natten og sommerfuglene undte mig ikke mere end tre timers søvn. Efter en morgentur til solopgangen ved verdens ende med Niclas stod den på morgenmad og sang og derefter benhård hiphop dagen lang. Første lektion i hiphop var at finde sig et godt alias,

hvad enten det var som rapper, producer eller musiker. Jeg er, grundet mit efternavn, tidligere blevet kaldt Stau, blandt venner, udtalt Stav.

Derfor var navnet "Staven" oplagt. Min erfaring fra poetry slam er, at mens andre skriver om kærlighed og sex, og de mange udøvende mænd om kvinder, så foretrækker jeg at fokusere på mere nørdede emner, som fx fascinerende dyrearter. Derfor var jeg indstillet på at skulle rappe om krebs, da jeg hørte Fede Pede proklamere, at han ville være ligesom Suspekt og lave noget virkeligt nasty fisserap (ikke hans egen formulering). Jeg regnede med, at resultatet ville blive enormt sexistisk, (typisk Fede Pede) men så fremt det var velskrevet, kunne medføre stor applaus i vores crew. Udfordringen var nu at skrive noget nasty, som – uden at falde i rap-idiotiens destruktive klichéer – ville være bedre og endnu mere juicy.

Resultatet blev, at Staven snart tog monopol på den seksuelle kapitalers pralerap, mens de andre i stedet tyede til gamle kirker og livet som fårehyrde.

Stavens stemme var ikke just "p.c." eller progressivt feministisk, men den var dog et forsøg på en lille diskursændring, hvori det stadig var muligt at udfolde klichéen om rapperen som en moderne boheme og Cassanova. Har man først skabt et monster, er det dog svært at holde det i snor og da dancehall-rappen "Frk. Landbetjent" viste sig også at hitte uden

Esben Staugaard har gået på skrivelinjen i E12 og læser æstetik og kultur på Aarhus Universitet.

for workshopen, fik Staven sit eget liv. Da jeg blev spurgt, hvad jeg, som Staven, lavede i min fritid, og svaret der kom ud af min mund var: "Damer", så var det klart at stemmen var ustyrlig, så også her må jeg nu give mic'en videre til MC'en bag årets Auguku/Elevmøde-hit:

Tak. Tak til mine fans. Særligt dem, der skrev "GUD ER FRK. LANDBETJENT" og "GUD ER FUCKING STAVEN" på kunstholdets GUD ER X-installation samt alle dem, der skrålede omkvædet på mit track, da dette års sang skulle synges til Elevmødet! Til mine groupies: Tak for sidst!

Husker specielt de frække beskeder på Facebook fra en bruger ved navn "Hanne-Ulla Saltström".

Til dem, der ikke var der i år og ikke er blandt de 500, der har hørt mit smash hit på YouTube, så er sangen en sanelig tour des chambres på Testrup Højskole om de gavnlige effekter af yoni-massage som alternativ behandlingsform. Derudover er "Frk. Landbetjent" også baseret på en på en helt særlig oplevelse med udgangspunkt i en kropsvitation foretaget af en ung kvindelig landbetjent sent om aftenen på en gyllelugtende mark ved Testrup hovedvej.

Hverdagen for Staven er som running sushi, og jeg har haft rimelig travlt siden august. Dog har jeg noget på hjerte og varmer op til en eksplosion af et comeback.

Kom hid I, piger små, for næste år rammer min EP "Stavens Es" hedder den opkaldt efter et tarotkort. Jeg mangler i den forbindelse én, der kan agere "Stavens Dronning" i denne esoteriske kabale.

Staven er nemlig ikke overfladisk; jeg er også interesseret i din sjæl. Lidt på samme måde som Satan. En slags lysets engel i dansk hiphop med den glans, som jeg går med. Til sidst vil jeg sende et par big-ups til mine producere på Auguku: Mads Production og Søren Sød!

Den "Dr. Jekyll & Mister Hyde"-vinkel, jeg har lagt for dagen i min beretning, er måske ikke helt

overbevisende og begge afsnit er ikke blot skrevet fra min synsvinkel, men handler også mest om mig selv. Sagen er, at det fællesskab der opstår til Auguku er meget overvældende, og det at lege rapper var bare én af de fede oplevelser, jeg havde på årets kursus. Derudover er der alle de oplevelser, som jeg ikke havde glæden af. De workshops, som jeg ikke selv mærkede noget til, men som var med til at skabe en vild uge for nogle andre. Til sidst vil jeg kort nævne et par af de begivenheder, som var med til at gøre min uge til en interessant oplevelse:

Occupy Testrup afslørede den korrupte ledelse i Besty, der viste sit sande ansigt ved hårdt og nådesløst at undertrykke ethvert forsøg på oprør fra denne hær af frihedskæmpere til trods for dennes folkelige opbakning.

Escape Room-folkene forvandlede kælderen under hovedbygningen til en krypt, fyldt med gåder, okulte symboler og vidtrækkende lærerkonspirationer.

Sømandskoret spillede vuggende, sjofle og uhyggeligt catchy viser om blandt andre en vis Hanne-Ulla.

Dansebandet Happiness viste os alt det fineste ved den spraglede genre, som vi elsker og kender som "suppesteg og is-musik".

Kulturparnasset på magasinet DOM anmeldte alt, hvad der rørte på sig deriblandt Stavens højst intime debut-koncert og tilkendegav deres mening om ethvert fænomen, "før det blev cool".

Barndommens Land lavede vildt seje modeller af LEGO.

Nogle handy mennesker byggede store tårne ud af rafter.

Cirkus-truppen larmede en hel time inden frokosten, når man prøvede at koncentrere sig i Skriveværkstedet.

Tak til jer alle sammen og mange flere! Jeg glæder mig allerede til næste år.

“

Tak. Tak til mine fans. Særligt dem, der skrev "GUD ER FRK. LANDBETJENT" og "GUD ER FUCKING STAVEN" på kunstholdets GUD ER X-installation samt alle dem, der skrålede omkvædet på mit track, da dette års sang skulle synges til Elevmødet! Til mine groupies: Tak for sidst!

Et udpluk af DOM-redaktionens dommerier fra Auguku 2015

Min krop er din krop

Redaktionens mest kropsligt udfordrede anmeldere tog en tur Down Under og fik et nyt syn på fysikkens grundprincipper.

Når man, som undertegnede, er opflasket på ironi og kropsforskrækkelse, er yoga en by i Indien. Dog måtte fnis og vitser hurtigt lægges tilbage i lommen, da vi fik et indblik i Akroyogaens lyksaligheder. På en bund af quiltede vattæpper og til tonerne af ”sår’n noget meditationsmusik”, blev 18 kroppe til én. Det som for udefrakommende kunne ligne en af barndommens kropsflyvemaskiner, blev til smukke møder mellem lemmer. Der var tunge åndedrag, og hvad vi tolkede, som yderst upassende berøring fra en vis krølhåret Bestyrer, viste sig heldigvis blot at være såkaldt thaimassage.

En lille hage er dog manglen på den stramme buks, der ellers hører disciplinen til (og som workshop-præsentationen lovede). Fem fede højskolesangbøger til australske Yogi og crew: Tør hvor andre joker.

Simpelt troldflimmer ikke fænomenerne værdigt

Fænomenerne skuffede ikke, da Testrup Højskole mandag aften sendte 200 håbefulde kursister til Ajstrup Strand i forbindelse med den årlige ”middag i sandet – tæt på vandet”. Den flammehavslignende solnedgang mod vest mødte en frapperende pastelhimmel i fuchsia og turkis mod øst, og således dannedes bagtæppet for, hvad der kunne have været en helt og aldeles uforglemmelig bålceremoni. Desværre manglede det såkaldte bål både volumen og kraft i sin noget spinkle opbygning bestående af blot tre kævler træ, og flammerne bidrog dermed hverken til atmosfære, fællesskab, temperatur eller æstetik. Bålet havde ikke sin sædvanlige centripetale virkning, men var reduceret til en sørgelig omgang troldflimmer, hvilket resulterede i en splittet, opbrudt og dybdeløs strandtur. Dog var det bedre end ingenting.

Storsmilende gidsel efter kidnapning: “Det var rart at blive set”

Trods deres ubehagelige fremtoning gjorde Occupy Testrups voldsomme kidnapning ikke det store indtryk på Besty-medlem Andreas Sikjær Sørensen der, bundet til en gynge, blev udsat for en regulær vandballonstening. Få minutter efter den traumatiserende oplevelse, luntede en tilsyneladende fornøjet Sikjær forbi og proklamerede muntert: ”To ud af tre vandballoner sprang ikke engang”. Bestemt et spændende revolutionstiltag, men (selvfølgelig) ikke chokerende nok til at slå humørbomben Sikjær ud af kurs. Glade miner over hele linjen og fire store sangbøger til Occupy.

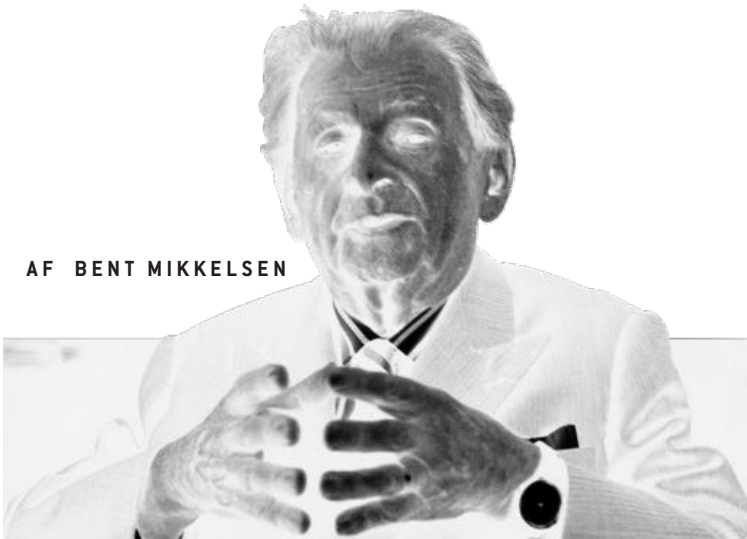
Elendig organisme skaber rædsel og kaos

Som et insektuøst enfant terrible har tordenfluen gjort sit indtog på årets Auguku til grænseløst ubehag for sagesløse kursister.

En lykke kommer sjældent alene og med det gode vejr følger naturligvis Egyptens 11. plage, alletiders notoriske pseudoinsekt: tordenfluen. At denne usle undskyldning for en organisme endnu engang skal forpøse gårdkaffe, rygepauser og bare generel opholden sig udendørs, netop som den danske sommer vælger at vise sit utilregnelige ansigt, er på alle måder utilgiveligt. Som insekt er det udueligt, bevæger sig formålsløst rundt på uskyldige kroppe med en tilsyneladende altoverskyggende dødsdrift. At tordenfluen, på engelsk kendt under det lidet flatterende navn ‘thrip’, stadig eksisterer i en katastroferamt 2015-verden, er en hån og en provokation mod de evolutionære mekanismer. Fluens evner udi profetier er imidlertid upåklagelige, få timer efter dens pandemiske entre på Testrup-matriklen, høres rumlen i det fjerne.

AF BENT MIKKELSEN

Emmanuel Lévinas

en af de store filosoffer

Bent Mikkelsen er Cand. Mag. i idé-historie og dansk. Siden 1997 har han undervist i blandt andet filosofi på Testrup, indtil han i år gik på pension.

Jeg har somme tider i min filosofiundervisning med eleverne læst tekster af den fransk-litauiske filosof Emmanuel Lévinas. Det har været udfordrende både for mig og for eleverne. Især fordi Lévinas er meget vanskelig at læse. Hvorfor overhovedet læse noget så kompliceret? Det vil jeg gerne forsøge at sige noget om. For det første har Lévinas' tænkning – ifølge min vurdering – stor sandhedsværdi.

Der bliver på meget fin vis udtrykt noget væsentligt om, hvori subjektiviteten – mennesket – består, hvad den har sit grundlag i, og om hvordan forholdet til den Anden er betydningsfuldt. Dernæst skriver Lévinas, når man først har fundet ind i hans tankestil og udtryksmåde, mange steder meget smukt om den menneskelige væremåde og livets temaer.

Lévinas blev født i 1906 i Litauen og oplevede den russiske revolution i Ukraine, hvortil hans jødiske familie var flyttet. Han flyttede i 1923 til Strasbourg i Frankrig for at studere filosofi. Han blev her meget optaget af det filosofiske miljø og værdsatte sine lærere højt. Senere blev han fransk statsborger, hvad der nok reddede hans liv, da han under krigen sad i nazisternes fangenskab. Han interesserede sig særligt for den nye fænomenologiske filosofi, som var opstået omkring den tyske tænker Edmund Husserl. Han var med til at introducere Husserls tænkning i Frankrig bl.a. gennem artikler og ved sammen med Gabrielle Peiffer at oversætte Husserls hovedværk *Cartesianske meditationer* til fransk. Det skal også nævnes, at Lévinas blev påvirket af og grundigt studerede og Martin Heideggers hovedværk *Væren og tid* fra 1927.

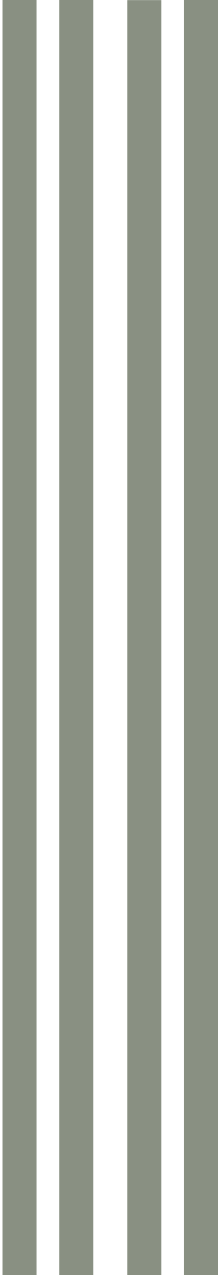
Dette værk af Heidegger blev et grundværk i det tyvende århundredes filosofi – især inden for eksistenstænkning og eksistentialisme. Således er Jean-Paul Sartres hovedværk *Væren og intet* (1943) utænkeligt uden påvirkningen fra Heidegger. Når jeg her nævner Heidegger og Sartre, er det fordi, Lévinas i høj grad forholder sig til temaer og tankegange hos de to tænkere. Især i hovedværket *Totalitet og uendelighed* fra 1961. Lévinas lægger vægten i beskrivelsen af den menneskelige væren anderledes end Heidegger og Sartre. Han står i en kritisk dialog med dem, selvom de ikke sjældent direkte nævnes ved navn. Derudover er der naturligvis også mange andre filosoffer, Lévinas er afhængig af og går i dialog med.

At leve af nydelse

Nu til sagen. Et vigtigt afsnit i *Totalitet og uendelighed* har overskriften At leve af... (nydelsen). Begrebet om fuldendelse. Dette og de efterfølgende afsnit søger at indkredse, at give en fænomenologisk beskrivelse af, subjektivitetens grundlag. Hvad er det, mennesket lever af? Når Lévinas bruger udtrykket subjektiviteten i stedet for f.eks. jeg'et, selvet, bevidstheden, er det for også at betone de kropsmæssige og affektive sider ved det at være menneske. Lévinas skriver:

"Vi lever af "god mad", lys, luft, skuespil, arbejde, ideer, søvn etc. ... Det, vi lever af, er ikke et "livsmiddel", ligesom pennen er et middel til at skrive et brev med;

det er heller ikke livets mål, på samme måde som kommunikationen er brevets mål. De ting, vi lever af, er ikke redskaber, ikke engang brugsting i heideggeriansk forstand. Deres eksistens udtømmes ikke af deres utilitaristiske skematisme ligesom hammerens, nålenes eller maskinernes eksistens. De er altid i et vist omfang – og det er hammeren, nålene og maskinerne også – nydelsesobjekter, ”smagsgenstande”, allerede dekorerede, forskønnede”.

Dette ”at leve af...” implicerer en nydelse. En nydelse, som i sin suverænitet også er uafhængighed. Vi lever af en række konkrete livsindhold, ”at tænke, spise, sove, læse, arbejde, at varme sig i solen”, som vi nyder, og som derfor er forbundet med lykke. Livet er – som Lévinas siger – ikke en nøgen eksistens, hvor vi først opretholder vor væren ved beslutsomhed og valg, sådan som eksistensfilosofferne synes at antage. Lévinas skriver, idet han bruger Heideggers eksistenskategori *Sorge*, som betyder bekymret sorgen for, dragen omsorg for, sin væren/eksistens:

”Livets nøgne kendsgerning er aldrig nøgen. Livet er ikke en nøgen vilje til at være, dette livs ontologiske *Sorge*. Livets forbindelse med selve livets betingelser bliver til næring og livsindhold. Livet er kærlighed til livet, et forhold til de indhold, som ikke er min væren, men noget endnu mere dyrebart end min væren: at tænke, spise, sove, læse, arbejde, at varme sig i solen”.

Lévinas skriver også:

”... enhver lykke opstår for første gang. Subjektiviteten har sit udgangspunkt i uafhængigheden og i nydelsens suverænitet”.

Lévinas lægger vægt på, at der er et umiddelbart behag forbundet med at leve, et behag, en nydelse, hvis udfoldelsesmåde karakteriserer subjektiviteten. Samt at dette behag som en impuls, ligger før en evt. oplevelse af verden som fremmed, angstprovokerende, absurd.

”Det liv, som er nogens liv, er lykke. Livet er affektivitet og følelse. At leve er at nyde livet. Hvis man finder livet håbløst, giver det kun mening, fordi livet oprindeligt er lykke. Lidelsen er en svækkelse af lykken, hvorimod det ikke ville være rigtigt at sige, at lykken er lidelsens fravær”.

Når Lévinas taler om dét at finde livet håbløst, må det forstås på baggrund af tiden: I 1961 var eksistentialismen med bl.a. Sartre og Camus toneangivende filosofi i Frankrig. Eksistentialisterne ser menneskets situation gennem begreber som forladthed, kastethed ind i en fremmed og fjendtlig verden, angst, valg og frihed. Og forholdet til den Anden er – i hvert fald hos Sartre – et fjendtligt og konkurrerende forhold. Sartres berømte analyse af blikket i *Væren og intet* demonstrerer tydeligt et sådant rivaliserende forhold. Også Heidegger betoner ofte menneskets situation som *unheimlich*, på én gang u-hjemlig og uhyggelig. Mennesket er kastet ind i verden og må opretholde sin væren i en bekymringsfuld omsorg for sin eksistens. En eksistens, hvor frygt, angst og tidslighed (udtrykt som væren-til-døden) er grundbetingelser. Hos Heidegger har forholdet til den Anden en besynderlig ensidig form: Det er truslen om at blive konform, som de andre, som det anonyme *man*, der lever i uegentlighed. En etisk dimension er nærmest fraværende hos Heidegger. Offentligheden (som muligt fælles sted)

omtales hos Heidegger meget negativt, som stedet for medløb og masseoptræden (evt. pøbelagtig). Alternativt kan man se offentligheden som stedet for den fælles politiske og kulturelle udveksling. Sådan som Hannah Arendt og Jürgen Habermas senere gjorde det.

Den enkelte møder den Anden

Når Lévinas overfor eksistensfilosofien betoner nydelsen som udgangspunkt for subjektiviteten, et tilfælde, et lykketræf af behag, siger han samtidig, at mennesket kan være hjemme i verden.

”Eksistensfilosofferne, der insisterer på forladtheden, tager fejl, når det gælder modsætningen mellem Jeg’et og Jeg’ets glæde – uanset om denne modsætning så stammer fra den bekymring, der sniger sig ind i nydelsen, der trues af fremtidens ubestemthed, og som er essentiel for sensibiliteten, eller om den stammer fra vort ansigts sved i arbejdet”.

Vægten på muligheden for at være hjemme i verden – men dog med fremtidens usikkerhed som vilkår – fører Lévinas til beskrivelser af beboelsen, besiddelsen, arbejdet og økonomien. Lévinas’ beskrivelse, som tog udgangspunkt i subjektiviteten, føres over i det mellemmenneskelige felt. Den enkelte møder den Anden. Mødets første begivenhed er ganske central hos Lévinas. Det er udgangspunktet for en etik, og Lévinas er netop en stor etisk tænker. Den enkeltes møde med den Anden ansigt-til-ansigt rejser et etisk bud/krav: Du må ikke misbruge, du må ikke slå den Anden ihjel. Det er et absolut bud, og det er etikens grundlag. Mødet med den Anden, ansigt-til-ansigt, er ikke at iagttage den Anden (altså et erkendende forhold) eller en forfængelig rivalisering. Det er netop et møde – med det Andet. Dvs. med noget, som ikke lader sig indfange af erkendelses- og vidensformernes normale operationer. Det er Andet på den måde, at det rummer noget ukendt, noget hemmelighedsfuldt. Og dette ekstraordinære ved mødet rejser netop det etiske krav. For Lévinas er problemet ikke, at der er noget, der ligger uden for det, vi kan erkende med vore videnskabelige og helhedsorienterede (totale) begreber. Der vil altid være noget, der ligger uden for den totale erkendelse – som ikke kan indfanges. Det er netop, hvad Lévinas kalder det Andet og den Anden. Den erkendelse, som tror at have alt på plads, at have total viden, risikerer at blive totalitær. Lévinas tænker her på varianter af hegelsk totalitetsfilosofi, på positivistisk videnskab og på totalitære ideologier. Som europæer og som jøde i det tyvende århundrede kendte Lévinas på nærmeste hold de totalitære ideologier. Store dele af hans familie (bl.a. hans forældre og to yngre brødre) blev ofre for nazisternes Holocaust. Han tager i forordet til *Totalitet og uendelighed* udgangspunkt i krigens prøvelser. Forsøget på den totale beherskelse – i tanke og politik – fører netop til vold og krig. Han betoner, at der er noget overskydende, noget uden for totaliteten. Det er det, som Lévinas kalder uendelighed eller det Andet.

Der er – også i erkendelsen – en rest af noget, som ikke lader sig underordne de totale begreber, systemet. Også i mødet med den Anden kan en uendelighed

åbenbares. Der er i den Anden en hemmelighedsfuldhed, som rummer grænser for viden og beherskelse. Men det er for Lévinas en rigdom. Lévinas har i *Totalitet og uendelighed* og i andre værker fine fænomenologiske beskrivelser, ikke kun af subjektiviteten og det etiske forhold, men også af kærttegnet, det erotiske, faderskabet, broderskabet (som lige så godt kan være søsterskabet). Lige som han ser på betydningen af forholdet til, hvad han kalder det elementale. Det er vind, jord, hav, himmel, luft... Tingene, vi omgiver os med, befinder sig i en omverden af noget, som ikke kan besiddes, som ikke tilhører "nogen". Men som kan oplade os. *Totalitet og uendelighed* er et af den slags værker, det er godt at have stående og fra tid til anden læse et afsnit i. Lévinas kommer omkring de fleste af filosofiens centrale temaer, således også tid, vilje, begær og frihed. Værket er i høj grad filosofisk krævende (nogle vil sige indforstået). Det blev i øvrigt også – selvom det ikke fra starten var tænkt sådan – Lévinas' filosofiske doktorafhandling. Men vanskelighederne til trods, er det et af det tyvende århundredes filosofiske hovedværker. Som det sikkert fremgår, er en af tilskyndelserne for mig til at læse Lévinas, at jeg ved læsning af Heidegger og Sartre har fundet, hvad jeg anser for mangler, ensidigheder, skævvridninger i analyserne. Mange gange har jeg i kontrast hertil ved læsning af Lévinas haft oplevelsen: Ja, netop sådan er det!

Lad os slutte af med et par yderligere citater:

"Nydelsen er ikke en psykologisk tilstand blandt andre, en følelsesladet stemning i den empiriske psykologi, men selve jeg'ets skælven"

"Fornuften gør det menneskelige samfund muligt, men et samfund, der kun bestod af fornuftsvæsener, ville gå i opløsning"

"Inden man definerer mennesket som et dyr, der kan begå selvmord, må man definere det som en væren, der er i stand til at leve for den Anden og at være med udgangspunkt i den Anden, at være uden for sig selv. Men det, at selvmordet og offeret er tragiske, vidner om den radikale kærlighed til livet. Menneskets oprindelige forbindelse til den materielle verden er ikke negativiteten, men nydelsen og behaget ved livet"

"Det er mit ansvar over for et ansigt, som kigger på mig som på en fuldstændig fremmed – og ansigtets epifani falder sammen med disse to momenter – der udgør broderskabets oprindelige begivenhed".

Mellem nostalgi og utopi

AF MORTEN GRIMSTRUP

Når vi i aften til den store, årlige festmiddag synger ”En sømand har sin enegang”, er det sjældent med klangen af simpel enesang, som Johannes V. Jensens digt ellers umiddelbart lægger op til. Vi sejler lystigt af sted hen over visens længsler og brøler højt i dens modulerende bølgegang. Måske har vi i aften lidt svært ved at sætte os i sømandens sted, lidt svært ved at mærke denne længsel – for vi er jo hjemme og vores længsel er slukket.

Forfatteren og kulturskribenten Susan Sontag betragter i et tilbageskuende skrift to drivkræfter som de grundlæggende yderpoler i det moderne menneske: Nostalgi og utopi. I nostalgien læn- ges vi bagud efter det, som engang var, mens vi i utopien stræber mod det, som endnu ikke er. Jeg tror også, disse to drivkræfter gør sig gældende i Elevforeningens virke. Mange gamle elever har fortalt mig, hvordan de var drevet af et nostalgisk ønske om at gense gamle venner og genop- leve minder fra deres egen årgang, da de første gang tog imod én af Elevforeningens invitationer om at komme tilbage på skolen. Men de selvsamme personer kunne med tiden blive revet med af den spæde utopiske tanke, at de måske bare aldrig helt stoppede med at gå på Testrup.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at nostalgien dominerede, da sejlene for et års tid siden skulle sættes til Efterårsweekenden. Tro mig, vi prøvede virkelig i bestyrelsen at vende hver en sten, men de traditionsrige rammer lod sig ikke røkke. Mens den mørke november indtraf, stimlede vi atter engang sammen for at lade hjerterne lyse. Nogle tændte op med chili, andre blev guidet frem til ukendte chakraer, mens en tredje flok lærte at ryge ost. Sidst samledes vi til den uomgængelige søndagsvandretur gennem den falmede Marselisborg skov, mens der hjem

Årsberetning for Elevforeningen
for Testrup Højskole 2015.
Morten Grimstrup er tidligere for-
mand for Elevforeningen og gik
på Testrup Højskole i F10

me ventede varm kakao og den afsluttende sangtime. Denne sangtime kom dog til at markere en afslutning større end de fleste, da vi havde inviteret en ganske særlig gæst. Søs, som lidt forinden havde drejet nøglen om på Testrup Købmandshandel for sidste gang, kom over på skolen for at modtage Elevforeningens store afskedsgeve samt en pakkepost med norske specialiteter sendt fra Rasmus Dyrvig.

Det var bestemt vemodigt og nostalgisk for mange gamle og nuværende elever at stikke til Søs for allersidste gang. En flok rigtig gamle kendinge kom endda rejsende langvejs fra blot for at fylde baglokalet med lumre sømandsviser, mens de sidste sportskolaer og lakridspiber blev revet ned fra hylderne, og tømrerne rykkede ind. Vi takker for mange gode år og hyggelige stunder og ønsker Søs rigtig god vind fremover.

Hvis vi i bestyrelsen selv skulle stå for alt det, som årligt søsættes i Elevforeningen, ville vi hurtigt gå på grund. Vi har meget at takke mange for, men de syv personer, der stod bag vores årsskrift, bør her nævnes ved navn: Thor Hedegaard, Mikkel Bech-Hansen, Ida Marie Auken Beck, Toke Frello Hansen, Emilie Beck, Johan David- sen og Nanna Friis. Tak for jeres højt værdsatte og altid toptjekkede indsats. I forskønner Elevforeningen med denne kvadratiske galionsfigur.

I et forsøg på at lægge en nytænkende kurs mod ellers fortærskede strømninger i samfundet, inviterede vi til Forårsweekenden under temaet "Upassende". For en gangs skyld måtte vi tegne på vinduerne, klappe på et og tre og revitalisere højskolesangbogen som dansktop. Smertegrænser måtte under kyndig medicinsk vejledning overskrides, og et par nuttede kaniner måtte lade livet til stor forargelse for deres følgere på Instagram. Forargelsen her på stedet kunne dog vendes til forundring og trak ikke overskrifter i globale medier, som andre lignende kanindrab på daværende tidspunkt. Det er vi i Elevforeningen nok også bedst tjent med.

“

Som et utopisk krydstogt styrtede vi endnu engang af sted i et hav af nostalgiske minder med higen efter endnu uopdagede kyster.

Efter lang tids venten kunne vi den første dag i august stævne ud med Elevforeningens flagskib, Auguku. Som et utopisk krydstogt styrtede vi endnu en gang af sted i et hav af nostalgiske minder med higen efter endnu uopdagede kyster. En rejse, som fik os overbevist om, at musical synges bedst som fællessang, at fåret... det har uld som hår, og skoler ikke altid skal bygges af sten, når man har rafter til rådighed.

Her gør vi naive barndomsdrømme til virkelighed blot ved at lege med, og det tager åbenbart kun Oslo-bådens danseorkester tre dage at opspore en koncert inde på Dick Turpin i Viby J. Mon ikke også hjertet så sit snit til mere end blot at leve op til Johnny Reimars gentagne visdomsord i Mellemkødet natten til fredag.

Her kigger vi hinanden dybere i øjnene, mærker efter og vender blikket indad, men går også i kødet på den brogede verden omkring os gennem rørende beretninger i foredragssalen og opildnede diskussioner ud på de sene timer i svedehytten. Jeg tror egentligt ikke, at vi kan rumme alt det, som vi bliver fyldt op med denne uge. Vi drukner faktisk lidt, søn gurgler i vor mund, men er det ikke netop i dette brusende menneskehav, at utopierne finder vej?

Helt overfyldte herfra kommer vi måske netop til at spille lidt ud over tilværelsen, hverdagen og verden omkring os – og det har den sgu nok meget godt af.

Selvfølger det skønt at svælge i nostalgien over det, vi har oplevet sammen, men lad os ikke fortabe os selv i minderne. Nostalgi kan man godt sidde alene tilbage med, men utopier skal udformes, så alle kommer med – lige meget, hvem, eller, hvor, du er.

Rammerne for denne drømmefabrik er sat af skolens lærere, køkken, oldfruer, pedeller og et kontor, som vi i bestyrelsen mærker den dybeste tillid fra og skylder en stor tak. Det er jer, der giver os vind i sejlene og gang på gang lader os stævne trygt ud i det umuliges kunst. Næste gang bliver det uden Ina ved roret, og vi skal nok sørge for at kramme hende godt farvel. Eller snarere 'vi ses', for hun får helt sikkert en finger med i spillet på den ene eller den anden måde.

Så er vi jo nået til det punkt på programmet, der hedder generalforsamling, og det er her, der skal være valg til Elevforeningens bestyrelse. Emma og Anders genopstiller, mens Tilde og jeg har valgt at træde tilbage. Tilde har om nogen formet, hvordan det har været at sidde i denne bestyrelse. Hun besidder en uundværlig evne til at få sagt det dér, som en gang imellem trænger til at blive sagt og har et helt særligt blik for stemninger i både stort og småt. Man er altid tryk, når man har hende i nærheden eller hører hendes stemme i radioen.

Elevforeningen er et gammelt slagskib, som nu på 103. år langt fra lader sig sænke. Med alle pladser til både Efterårsweekend, Forårsweekend og Auguku revet væk, som var det Kähler-vaser på jubilæumstilbud, er der lagt i kakkelovnen til endnu et spændende år i denne forening. Et år, som munder ud i et sandt historisk vingesus. Testrup Højskoles 150-års jubilæum kommer næste år til at forvandle Elevmødet til en kæmpe festival – og erfaringen fra Elevforeningens 100-års jubilæum fortæller os, at den slags ikke kommer til at gå stille af sig.

Tak.

Morten Grimstrup, tidligere formand for Elevforeningen for Testrup Højskole

Et ocean af mad

AF NIKOLAJ STILLING & JULIE MIKA-RUNA

En god håndfuld boller med smør, utallige kopper kaffe og op imod 400 måltider bliver konsumeret i løbet af et langt ophold af den gængse højskoleelev – og disse måltider er langt fra tilfældigt sammensat. Vi har snakket med Testrups køkkenchef, Nina Lind Balslev, om hvilke tanker, der ligger bag maden, de serverer for eleverne hver dag.

Denne artikel er oprindeligt udgivet i Tismørkezone, Testrup Højskoles elevmagasin, produceret på valgfaget Visuel Kommunikation E15.

- Hvilke overvejelser går gennem køkkenet, når I laver mad?

Når eleverne har været her på højskolen, vil vi gerne have, at de ikke kun er blevet sendt ud i verden med en ballast, der kommer fra fagene, men også fra køkkenet. Kulturen, de møder, kommer ikke kun fra foredragssalen og musikhuset, men også fra spisesalen. Mødet mellem mad og mennesker er ikke lige meget for os i køkkenet. Det er et møde, der har mulighed for at gøre indtryk. Det sidste, vi vil sættes i forbindelse med, er at være et køkken uden holdninger. Vi serverer vegetarisk én gang om ugen for blandt andet at sætte fokus på, hvad det gør for et sted med så mange mennesker, at man ikke behøver at spise kød hver dag. Vi tager både stilling til, hvem vi er, hvem eleverne er, hvilket sted vi befinder os på og hvilken trend vi har omkring maden, men også de bæredygtige og etiske spørgsmål, der rejser sig. Vi forsøger at tage hånd om vores rester, og vi går efter at opnå et bronze eller sølv økologimærke. En del af den fisk, vi får hjem, er MSC-certificeret (Marine Stewardship Council, der sikrer at fisken er bæredygtig og med høje standarder, red.), og vi har mange økologiske råvarer i vores sortiment. Vi laver ikke mad med hovedet under armen, men tager stilling til den mad, vi laver. Vi kan godt lide også at give jer en holdning om god mad. Og hvad er det egentlig? Det er ikke bare en rød bøj, for den kan komme på så mange måder.

- I hvor høj grad bestræber I jer på at lave sund mad?

Det gør vi på mange forskellige måder. Vi har tidligere haft en kostvejleder ude, som næringsberegnete vores mad over en uge, og han var faktisk overrasket over, hvor sund maden var. Vi sørger nemlig altid for, at der er mulighed for at spise sundt og varieret, hvis man vil det. Vi vil aldrig stoppe med at lave kage, og vi kommer heller ikke til at køre en "nul sukker-politik", men vi holder skarp justits med, hvor mange gange om ugen, eleverne får kage, og hvad de får til måltiderne. Valget er der, for vi sørger for, at der altid er frugt at finde som alternativ til kagen – men vi smider mange grøntsager og fuldkorn på eleverne, så vi også kan tillade os at skeje ud til de arrangementer og særlige begivenheder, der kommer. Alt med måde.

- Kan I mærke forskel på, hvad folk spiser fra hold til hold?

Der er altid stor forskel – hvert hold er sit eget, og det nyder vi. Vi bruger meget tid på at lære et hold at kende og se, hvor vi kan ud-

fordre hinanden og glæde hinanden gennem maden. Vi ved aldrig, hvad kendetegnene bliver for nye hold, men vi oplever stor forskel på, hvad folk er vilde med. Nogle gange er et hold helt vilde med sushi og andre gange, er der 50 på vegetarlisten efter to uger. Hvis man skal tage et aktuelt eksempel og udpege E15's kendetegn, har de haft lidt hang til det traditionelle. Jeg vil gerne understrege, at man ikke rigtigt kan generalisere holdene, men det er fedt, når man kan mærke, at bølgerne går højt hos dem, og at de værdsætter noget særligt, vi har lavet.

- Har det vi spiser nogen betydning for vores læring og kreativitet?

Måske er jeg lidt mere langhåret end de fleste på det punkt, men jo mere varieret man spiser, desto større chance har man for at begå sig kreativt. Passer man på sig selv bl.a. ved at spise sundt, får man et godt ståsted til at tage imod alle de impulser, man får.

- Hvad er jeres køkkens kendetegn?

Det er nærværende mad med en tydelig afsender, vi serverer. Vi går meget op i årstider, bl.a. fordi vi får en masse grøntsager fra Samsø. Årstidsgrøntsagerne bevæger sig i en cyklus, som vi bruger meget for at udvikle oplevelserne bag maden, og for at videregive tips til eleverne med de muligheder, der findes. Det handler om at se muligheder i de råvarer, man har for hånden, uden at man går i den blindgyde, der hedder gentagelser.

Det er mad med høj kærlighed til jer og de fag, I repræsenterer. Vi bestræber os på at give en personlig oplevelse af et særligt afsæt fra hver kok. I skal mærke et nærvær gennem maden, for så bliver det vedkommende både for jer og for os. Hver kok har sit kendetegn. Mad betyder rigtig meget for mig, da det jo er min levevej, og det betyder noget, at de, jeg laver maden til, glædes ved den. Det er vedkommende så længe, jeg har kontakt med eleverne. Fornemmelsen for dem gør, at det giver mening for mig.

- Man kan jo mene, at I er en af de hovedmistænkte i forhold til de kilo, man tager på herovre i løbet af et højskoleophold. Hvad vil du sige til jeres forsvar?

Sæt en elev på et ophold uden alkohol og se, om han eller hun stadig tager 6 kilo på. Og så er det jo heller ikke det enkelte, men de fem stykker kage, man tager på af, afslutter Nina med et glimt i øjet.

Før skolen vågner

AF NIKOLAJ STILLING

Mens disen er ved at lette i dagens første lyse timer, vandrer en skikkelse hen over det dugvåde græs. Klokken er lidt over syv, og Testrup Højskole sover stadig. Størstedelen af den i hvert fald. For mens den almene elev ligger og snuer i de sidste minutter, før alarmen går af, er en lille gruppe allerede oppe og har været det et stykke tid.

Denne artikel er oprindeligt udgivet i Tusmørkezone, Testrup Højskoles elevmagasin produceret på valgfaget Visuel Kommunikation E15.

Yuki fra Sorgenfri

“Klokken kvart i syv bevæger jeg mig ud et sted på skolen. Typisk stiller jeg mig på græsplænen foran musikhuset ved et træ. Der laver jeg tai chi i 20-30 minutter. Det er meditativt for mig, og jeg føler først rigtig, at jeg vågner, hvis jeg får dyrket tai chi. For mig er det lidt som at børste tænder – det er noget af det første, jeg gør, og det er noget, som gør mit sind klart og friskt. Jeg trækker energi fra naturen omkring mig og bruger den. Det er derfor, jeg typisk stiller mig foran et træ. Med energien mærker jeg naturen, og det får mig til at slappe af. Jeg skal helst være udenfor, for ellers er det svært at komme i kontakt med omgivelserne. Jeg er aldrig rigtig klar til morgenmad eller dagens undervisning, før jeg har dyrket tai chi. Hvis ikke jeg får det gjort, har jeg svært ved at fokusere i undervisningen og deltage eller lytte aktivt. Derfor gør jeg det også hver morgen – dog ikke så tit i weekenderne.

Niels fra Nørregård

“Når uret ringer klokken syv, tager jeg noget tøj på og går turen fra Nørregård op til musikhuset. Jeg starter dagen med at finde min trompet frem og øve mig. Først puster jeg bare lidt i den – dels for at varme trompeten op, men også musklerne, jeg bruger, når jeg spiller. Jeg starter med lidt dybe toner for at komme i gang. Så laver jeg for eksempel en fleksibilitets- eller klangøvelse, hvor jeg til sidst bevæger mig hen til at spille rigtig musik med fokus på klang. Når jeg er færdig, går jeg hen og spiser morgenmad med de få andre, der er vågne på det tidspunkt. Der er en helt særlig slags ro i de stille morgentimer. Man kan mærke, at alle ligger og sover, og selvom der ikke rigtig sker noget nogen steder, er der en speciel rar stemning. Der er diset, men klart. Jeg står tidligt op for at øve for at blive bedre, men også for at få en behagelig start på dagen. Jeg starter jo med at lave noget, jeg elsker at gøre, så uanset hvad dagen bringer, kan den ikke blive spildt. Så er der selvfølgelig også det simple element, at jeg bare spiller bedre resten af dagen, når jeg har varmet op. Jeg øver en del, men ved ikke, om jeg ender som professionel. Jeg vil gerne, men det er svært at vide, hvad jeg kommer til at lave. Jeg gider ikke ”bare” sidde i Radioens Big Band resten af mit liv. Jeg vil gerne lave noget musik, som giver mening for mig. Det er sådan set det vigtigste.

Morten fra Vesterhus 2

“Jeg vågner typisk lige før mit ur går af klokken 7, fordi mit indre ur tikker, og jeg skal skide. Sådan er det. Når jeg har gjort det, tager jeg min guitar og går rundt og vækker alle i Vesterhus 2 med sang. Bagefter sætter jeg mig ind i vores opholdsstue, hvor jeg mediterer i omkring 20 minutter. Jeg gør det efter en tibetansk buddhistisk metode, hvilket jeg har gjort i to år. Jeg lægger ud med at berolige sindet via ånde-drættet. Derefter tænker jeg fire tanker, som er gode at huske i hverdagen. Til sidst bygger jeg min meditation op ved at visualisere Karmapa (grundlæggeren af diamantvejsbuddhismen red.), mens jeg reciterer et mantra, der betyder ”må alle buddhaers kraft arbejde igennem os”. Det vigtigste ved meditationen er at optræne sin opmærksomhed på hvilke tanker og følelser, der går igennem sindet og forstå, at de er foranderlige. At jeg starter hver morgen med det gør, at jeg kan bruge det i min dagligdag. Sindet er som kroppen – det skal også trænes, og det gør jeg gennem min meditation. Jeg gør det om morgenen, fordi jeg ikke kan finde en bedre måde at starte dagen på. Når jeg spiser morgenmad bagefter, sidder jeg og forestiller mig en lille buddha hænge over hver person og ser den droppe ned og forsvinde ind i personen. Det gør, at jeg føler, at alle er buddhaer, og for mig er det meget meningsfuldt, for jeg bliver glad af at føle, at alle jeg sidder med er nogle fede venner, og jeg ønsker dem alle ubegrænsede muligheder og lykke.

Line fra Nørregård

“Jeg står op tidligt hver hverdagsmorgen for enten at løbe eller styrketræne. Jeg skifter mellem de to hver dag. Jeg løber typisk 5 km, og af styrketræning laver jeg lidt forskelligt, men mest mavebøjninger, da det tit er, hvad min kreativitet rækker til. Jeg får en ro i kroppen og et psykisk velvære, jeg ikke kan finde andre steder. Jeg får det bedre på mange planer, og jeg bliver mere rolig og frisk resten af dagen. Min roomie vågner og står tidligt op, så jeg kan alligevel ikke sove videre. Da vi var på studietur kunne jeg mærke på både sind og krop, at jeg ikke fik trænet. Jeg blev rastløs, nu da jeg har vænnet mig til at få det gjort. Jeg har kæmpet meget med angst og har haft svært i en længere periode, hvor hård fysisk aktivitet hjælper på en måde, som man ikke kan tale sig til. Den fysiske ro, jeg får, bliver direkte oversat til det psykiske, og når jeg er ude og lave noget hårdt fysisk, kan jeg tænke nogle af de tanker, der normalt ville skræmme og tynde mig. Derfor er det også en kæmpe motivation for mig, fordi jeg ved, at hvis jeg stopper med min træning, vil jeg få tilbagefald. Det er et plus, at man bliver pæn at se på, men hvis det kun var det, det gav mig, ville jeg slet ikke kunne holde at stå op og træne hver morgen.

Foto: Nikolaj Stilling, E15

Foto: Nikolaj Stilling, E15

“

I en tid, hvor der aldrig har været mere viden og mindre ånd på universiteterne, og hvor den intellektuelle kaldsetik er erstattet af vidensarbejderens produktivitetsetik, er der mere end nogensinde brug for at forstå udvidenhedens progressive potentiale.

Progressiv uvidenhed

Om nysgerrighedens dannelsespotentiale

AF SIMON AXØ

Uddrag fra artikel til antologi om
højskolernes demokratiske dannelse,
der udkommer på Forlaget Klim til maj.
Af Simon Axø, cand.mag i Idéhistorie
og viceforstander på Testrup Højskole.

Det særlige ved højskolen er ikke kombinationen af vidensformidling og stimulering af sociale færdigheder; det sker også i folkeskolen, til spejder, på et universitetscampus og mange andre steder. Det er derimod højskolens vedholdende insisteren på at værdsætte det, vi ikke bemestrer eller kan tilegne os som kundskaber, der er afgørende. Uvidenheden har et enormt dannelsespotentiale, når den i et konkret læringsmiljø tilsættes nysgerrighedens drivkraft, og det er stimuleringen af denne spørgende livsindstilling, der er højskolens grundimpuls. Dannelse handler om at spørge ind til menneskets eksistens og selvkritisk forholde sig til sin egen forståelseshorisont. Det er samtidig essensen af et højskoleophold, hvis institutionelle rammer understøtter et sådant udforskende livsperspektiv. Det sker gennem de forskellige livssyn, som et fælles liv på højskolen konfronterer den enkelte med, uanset om skolens profil er kunsthåndværk, litteratur, teater eller gymnastik. Dertil kommer den såkaldte UBAK – undervisning af bred almen karakter – som alle højskoler er forpligtet på, og som er skemasat almindelig dannelse med indbygget mulighed for at forundres.

At være nysgerrig er at turde færdes i sin uvidenhed

Nysgerrighed er hverken snagende nyfgenhed eller produktorienteret innovation. Innovativt tænkning har altid et eksternt mål eller produkt for øje og er derfor forskellig fra nysgerrigheden, som bærer sig selv. Nysgerrigheden er ikke drevet af eksterne hensyn, men ligger spontant i menneskets væsen – tydeligst hos barnet, men latent og mere eller mindre (fortrængt) hos os alle.

Et andet ord for nysgerrighed er videbegær og videbegæret er kendetegnet ved en bevægelse, der trækker individet ud af sig selv og frem mod en udforskning og forståelse af et givet område af tilværelsen. Den nysgerrige er i bevægelse og positivt stemt mod en forståelse, fordi nysgerrigheden grunder i en undren, der altid også er en beundren. Hvor kommer betydningsbærende fænomener som mening og forståelse fra, og hvorfor er jeg umiddelbart fortrolig med dem? Nysgerrigheden er udtryk for en måde at være til på, som lever af den uvidenhed, som vi trygt tør tage afsæt i. Halfdan Rasmussen skriver følgende om nysgerrigheden i "Noget om kraft" fra *Lyriske installationer* fra 1958: "Jeg tror, der lever et barn dybt inde, en kraft, som aldrig kan drives ud". Halfdan Rasmussen beskriver nysgerrigheden som en kraft, der mimer barnets umiddelbare livsglæde og spontane spørgsmål til livet. Men en kraft er også noget, der ikke kan skabes eller bemestres – nysgerrigheden er der simpelthen; den er et træk ved tilværelsen.

Den spørgende livsindstilling er ikke noget, vi kan præstere eller bemestre, men vi kan give den plads. Vores undren kan være mere eller mindre påtrængende, men løber altid som en konstant understrøm i den enkeltes væren – hvorfor er vi her, og hvad er meningen med det hele? Det er spørgsmål, som tilbagevendende trænger sig på, og som vi aldrig bliver færdige med at forholde os til. Poesi, filosofi, musik og dramatik ville ganske enkelt ikke appellere til mennesket, hvis videnskaben kunne give os eksistentielt tilfredsstillende svar på tilværelsens gåde. Højskolen repræsenterer en tænkning, der favner de spørgsmål og den undren, der altid må opholde sig ved den manglende viden, som driver vores nysgerrighed mod en forståelse. Med andre ord handler dannelse her om at stå progressivt ved sin uvidenhed. "Ich will verstehen," skrev Hannah Arendt om ledemotivet for sin

intellektuelle stræben, og det gjorde hun velvidende, at forståelse ikke kan reduceres til viden. Det er tilsvarende med højskolen, der i sin grundtanke tager udgangspunkt i, at det ikke er alt, hvad vi erfarer, som vi kan erkende. Det er derfor nysgerrigheden findes.

Højskolen er den eneste ikke-religiøse institution i nutidens samfund, der betoner vigtigheden af det, vi ikke ved. Det gør den ved at stimulere den nysgerrighed, der altid må have uvidenheden som sit udgangspunkt. Vores nysgerrighed og undren kan kun trives i et rum, hvor den ikke gøres til et middel for eksempelvis det mål at bestå eksamen eller kvalificere sig på jobmarkedet. Hvis nysgerrigheden skal tjene eksamen, job eller produktudvikling, transformeres den omgående til innovation, vidensarbejde eller profitabel spekulation. Videbegæret stivner til et omsætteligt vidensbehov, og den kollektive udforskning af et felt bliver til individuel forskning i sit felt. I en tid, hvor der aldrig har været mere viden og mindre ånd på universiteterne, og hvor den intellektuelle kaldsetik er erstattet af vidensarbejderens produktivitetsetik, er der mere end nogensinde brug for at forstå uvidenhedens progressive potentiale. Ellers stopper tænkningen, og erkendelsen tager over, for at bruge den tyske tænker Martin Heidegger.

Heidegger proklamerer, at i videnskaberne tænkes der ikke – men der erkendes. Fordi højskolen er fri og derfor spørgende, må den nødvendigvis privilegere tænkningen og spørgsmålet frem for erkendelsen og svaret. Det er heri dens særkende skal spores.

Betoningen af spørgsmålets forrang er gennemgående i Heideggers tænkning, og i værket *Hvad er humanisme* pointeres det, at mennesket må lære at eksistere i det navnløse. Det betyder, at mennesket ikke finder sin bestemmelse ved at læne sig op af kontingente størrelser som stat, nation, folk, politiske ideologier, menneskerettigheder eller religion. Mennesket er først tro mod sit eget væsen, når det erkender, at enhver identitetsmarkør er historisk betinget, og at spørgsmålet til eksistensen derfor altid må være primært over for svaret. At eksistere i det navnløse betyder ikke, at man skal fortrænge sin kulturelle baggrund, sprog og historie. Det betyder derimod, at man bliver bevidst om, at kulturel identitet er historisk og foranderlig, at den fortløbende skal redefine-

res, og sidst men ikke mindst, at kollektive fællesskabsfortællinger kræver bred folkelig opbakning for fortsat at være virkelige. Dette aspekt understreger betydningen af det helt afgørende forhold, at mennesket, som det eneste levende væsen på jorden, står i et spørgende forhold til sin egen eksistens. Det er denne indsigt, højskolen har gjort til sit pædagogiske- og dannelsesmæssige omdrejningspunkt.

Det kan ikke betale sig at gøre sig umage

Når man gør sig umage, giver man sig helt hen til det, man beskæftiger sig med; man er selvfortabende optaget af noget. I modsætning hertil dygtiggør man sig typisk med henblik på at kunne demonstrere sin kunnen og for at opnå kompetence og anerkendelse. Man dygtiggør sig med andre ord ud fra tanken om, at det kan betale sig. Belønningen kan være job, økonomi, coolness-faktor, selvtilfredsstillelse og meget andet. Færdighedsaspektet er tydeligt tilstede på højskolen, da alle højskolefag indlysende handler om at dygtiggøre sig inden for et fagområde. Men det er ikke dygtiggørelsen, der udmærker højskolen; den ambition deler den med alle andre uddannelsesinstitutioner. Højskolen udmærker sig ved at insistere på vigtigheden af at beskæftige sig med noget, der overskrider det engagement og den dygtiggørelse, der kan betale sig. Kimen til det samfundsengagementet, der ikke er interessestyret ligger også her: At gøre sig umage er at yde en indsats, der *ikke* kan betale sig i snæver forstand, herunder at fortrænge sit eget og omgivelsernes evalueringsbehov, fordi sagen selv er vigtigere end andres bedømmelse af den. Naturligvis gør man sig umage, hvis man skriver en bog, komponerer et værk eller maler et billede, men motivationen bæres af interessen for sagen selv, og hvis den udebliver til fordel for en tilbagevendende fokusering på modtagelsen af værket, transformeres passionen for sagen til et stykke arbejde, der skal gøres. Tilsvarende kan det demokratiske engagement, der udfoldes til politiske møder, i frivilligt græsrodsarbejde og gennem den daglige orientering i aviser og radio ikke svare sig ud fra en cost-benefitkalkule. Det kan i snæver forstand ikke betale sig at sætte sig godt ind i partiernes synspunkter op til et folketingsvalg, fordi indflydelsen som enkeltstående vælger er uden betydning. Engagementet giver intet afkast, men må bæres af en nysgerrighed, anfægtelse og vilje til at engagere sig i det liv, vi lever

med hinanden. Det er grundimpulsen i den demokratiske fordring, som er kernen i dannelsens anden dimension, nemlig dannelse som en engageret og spørgende grundindstilling til verden. Den skaffer ikke adgang til vigtige arenaer eller fremmer karrieren. Der er ikke tale om viden om eksempelvis Mozart og Dostojevskij, som man Bezzerwizzer-smart kan stive sit selv af med i sociale sammenhænge. Derimod har vi netop indkredset en undrende livsindstilling, der i sin impuls er uselvsk og demokratisk. Uselvsk, fordi den eksistentielle undren altid peger væk fra den enkelte og ud mod en forståelse af alment menneskelige eksistensvilkår. Demokratisk, fordi den kalder på en utvungen respons. Der er tale om en undren, der med menneskets nysgerrighed som drivkraft omsættes til en afficeret og infinit spørgen. At spørge er at give sin undren sprog og slippe den løs, og højskolens dannelsessyn handler om at katalysere denne proces. Hermed bevæger vi os over til lærerens rolle i højskolen.

Verden som mellemværende og højskolen som medborgervæksthus.

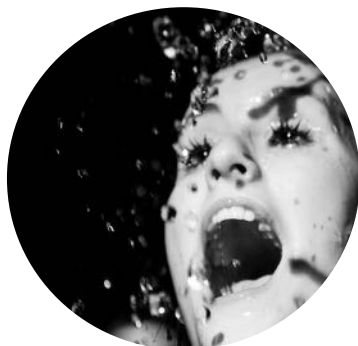
Når læreren formår at gøre indholdet i undervisningen til et uafklaret anliggende mellem sig selv og eleverne, opstår muligheden for, at stoffet kan appellere som et mellemværende mellem den enkelte elev selv og verden. Evner den enkelte lærer at bringe sig selv, sin faglighed og undren på spil, får elevernes nysgerrighed et udfoldelsesrum, som kan udforskes gennem argumenter og kunstneriske udtryksformer. Når genstanden for undervisningen udfoldes i et mellemrum mellem viden og ikkeviden, mellem kunnen og mangel, mellem håb og tvivl, inviteres eleverne ind i stoffet. Eleverne entrerer det rum, som underviseren holder ud mellem sin egen faglighed og den åbenhed over for stoffet, som manifesterer sig ved den kvalificerede spørgen og udforskning. Uden gangse disciplineringsredskaber som pensum og standpunktskarakterer muliggør højskolen et læringsrum, der ikke er drevet af eksamensparate konklusioner, men lige omvendt kan opholde sig ved det faktum, at de mest betydningsfulde forhold i tilværelsen kan vi betænke, men ikke bemestre.

De bedste læringssituationer opstår, når elever og lærer i fællesskab erfarer verden som et mellemværende, som et mellemmenneskeligt anliggende, der kalder på

udtryksformer og fortolkninger. Endvidere er det erfaringen af verden som et presserende og anfægtende mellemværende, der ofte motiverer den enkelte til at tænke ud over sig selv, til at tænke sig selv som del af noget større, som medborger. At forstå sig selv som medborger betyder grundlæggende, at man føler sig forpligtet på det samfundsfællesskab, man er en del af. Logisk set er borgerfællesskabet afgrænset til de statsborgere man deler borgerstatus med, men i realiteten er medborgerideen ikke national. Der findes verdensborgere, EU-borgere, statsborgere og småborgere – de sidste er forskellige fra de andre ved ikke at være medborgere; småborgeren er altid sig selv og sine egne interesser nærmest, og det er denne ide, som medborgertanken i enhver aftapning gør op med.

Medborgerskab forstås her som den praksis, hvorved man tænker sig selv som del af et større samfundsfællesskab. Tænkningen kan udmønte sig i filantropiske handlinger, men den handler grundlæggende om at ville de andre og det samfund, man er en del af. Der kan selvfølgelig opstå udfordringer, når man ikke anerkendes af det fællesskab, man ser sig selv som en del af, hvilket dog ikke kan forfølges yderligere her. En gangbesværet pensionist, der ikke kan forlade sin lejlighed er medborger på lige fod med den, der arbejder ulønnet i det lokale foreningsliv, for så vidt som de begge føler sig forpligtet på hinanden og det liv, hvis vilkår de deler. Medborgerskab kan derfor ikke reduceres til samfundsengagement, ligesom det heller ikke afklarer sagen yderligere at skelne mellem aktivt og deltagende medborgerskab – medborgerskab er per definition deltagende og aktivt, altså et dynamisk fænomen. Omvendt er passivt medborgerskab umuligt.

Det aktive i medborgerskabstanken beror på en fortløbende refleksions- og beslutningsakt, og derfor er medborgeren aktiv og deltagende, når vedkommende tænker sig selv som aktiv og deltagende. Det gælder alle – fra den multihandicappede kørestolsbruger til den frivillige affaldsindsamler, og prædikatet medborger er derfor heller ikke forbeholdt dem, der kan registreres og evalueres som ”aktive” eller ”deltagende”.

Forudsætningen for et stærkt medborgerskab er vedligeholdelsen af medborgerskabstanken, altså den fortløbende diskussion af, hvad der forener og forpligter hvem på hvad. Højskolen er i den forbindelse væksthus for de impulser, der opstår, når man betænker vores fælles forpligtelser over for hinanden. I alt fra åbne debatarrangementer, over fællestimer, til specifikke medborgerfag udgør højskolen en ramme for den vedvarende diskussion af medborgerskabets rækkevidde og forpligtelsesgrad. Den debat har højskolen ikke monopol på, men den har historisk og aktuelt udgjort et centralt laboratorium for udforskningen af medborgerskabet. Begreberne væksthus og laboratorium er passende, fordi de betoner den praksisdimension som danske, såvel som udenlandske elever erfarer under et højskoleophold, og som hele tiden har udforskningen og eksperimentets karakter. Ideen om medborgerskab kan derfor heller ikke begrænses til statsborgere alene af den grund, at menneskets almene eksistensvilkår netop er almene og ikke nationale i deres oprindelse. Medborgertanken er kort sagt ekspansiv – den afgrænser sig sjældent til det nærmiljø, den er opstået i, men bevæger sig ind på andre områder, eksempelvis til håndteringen af den aktuelle flygtningestrøm, der angår mennesker, der per definition ikke er borgere. Dertil kommer, at vi til daglig færdes blandt eksempelvis håndværkere fra Polen, studerende fra USA og flygtninge fra Syrien.

Medborgerskabstanken kræver hele tiden at blive betænkt og diskuteret, hvis ikke den skal reduceres til en ren norm eller et tomt plusord, som virksomheder og organisationer besmykker sig med. Hvis medborgerskabstanken reduceres til et imperativ afvikler den sig selv, fordi et krav om medborgerskab uden kritisk diskussion altid vil have noget tvingende over sig. Vi vil selv overtage forpligtelsen, og det forudsætter den refleksionsdimension, som højskolerne skaber rum for. Forestillingen om et forpligtende medborgerskab skal derfor kritiseres og kultiveres ud fra tidens aktuelle samfundsproblemer, og det er her højskolelæreren, der ikke er pensumbundet, skal være samtidsbundet og formidle de konflikter, eleverne som medborgere konfronteres med.

Sved på panden og stjerner i øjnene

AF JOHANNA MALENE GEIGER

Dans er et nyt fag på Testrup Højskole. Danseholdet danser i gymnastiksalen, hvor der er plads og højt til loftet. Her hører vi høj musik og giver den max dansegas mandag og torsdag morgen. I løbet af efteråret har vi arbejdet med tre forskellige hovedgenrer.

Vi har bevæget os fra samværsdans til scenisk dans og har lært forskellige måder at bevæge sig på.

Vi danser argentinsk tango, hvor samarbejdet, lydhørheden, omfavnelsen, nærværet og den melankolske passion holder kroppene i bevægelse til den støvede gamle tangomusik. Fødderne følges ad i fælles rytme i en udtrykksfuld pardans.

Vi danser kontaktimprovisation, en fysisk tumleleg, hvor kroppens bestanddele organiseres i forhold til en anden krop. Følelsen af kroppens vægt mod en anden, mod gulvet. Følelsen af at kunne rulle, glide, sætte af, omfavne, støtte, tage imod og give sig hen til en anden krop i bevægelse. Med kontaktimprovisation kan du få følelsen af at flyve med fuld tillid, følelsen af at tid og sted forsvinder i ét flow af bevægelser.

Vi danser samtidsdans, hvor vi laver bevægelsesimprovisationer og sætter bevægelserne sammen til koreografi. Vi gentager bevægelser, drejer, springer, hopper og bevæger os ned i og op fra gulvet. Vi undersøger kroppens mange muligheder for at tage form og udforsker bevægelseskvaliteter, billeder og følelser: Blød, kantet, legato, staccato, kold, varm, tung, let, sommerfugle, landskaber, strandløver, glæde, længsel, tvivl, sexy. Vi lader de tre danse-sprog influere hinanden, tale sammen og på den måde skaber vi en bredere forståelse af, hvad dans er.

Når jeg danser, føler jeg

Dans er en aktivitet, der først og fremmest spreder glæde. Men den er også udfordrende, kræver samarbejde og indfølelse. Det er en individuel disciplin,

som giver skader, sved på panden og stjerner i øjnene. Her er et uddrag af, hvad danseholdet på E15 oplever, når de danser, og hvad, de synes, dans er:

"Dans er drømme, kropssprog, sjovt, en parringsdans, vildskab. Et frirum, en opdagelsesrejse, en opdagelse og undersøgelse af kroppen, god energi, dejligt samvær med andre mennesker. Øjenåbnende, dans er før musik men også ledsaget af musik. Dans er vigtigt, godt med lukkede øjne, en måde at udtrykke sig på, den bedste start på dagen – den får både krop og sind i gang. Dans er visualisering af musik og følelser, dans er en undersøgelse af sin egen og hinandens kroppe og dens bevægelsesmønstre, muligheder og begrænsninger."

Danseholdet afsluttede forløbet med forestillingen *The urge is here*. Vi kombinerede argentinsk tango, kontaktimprovisation og samtidsdans i en fortælling om længsel: Hvor den sidder i kroppen eller hvad vi længes efter. Dele af forestillingen var improviserede. Nogle dele var koreografi, eleverne havde lavet, og dele var koreografi, jeg havde lavet. Forestillingen bestod derfor af et komplekst og omfattende bevægelsesmateriale. Danseholdet skabte forrygende udtrykksfuld dans, hvor de både individuelt og kollektivt stod frem på en ærlig, poetisk og kraftfuld måde. Tak for jeres åbenhed og mod – tak for jeres juicy, undersøgende bevægelser og alle dansene, og husk, som Pina Bausch opfordrer os til: "Tanzt, tanzt – sonst sind wir verloren".

Johanna underviser i dans og performance på Testrup Højskole

“
Dans er visualisering af musik og følelser, dans er en undersøgelse af sin egen og hinandens kroppe og dens bevægelsesmønstre, muligheder og begrænsninger.”

T e k s t e r

Sommerkold

Du sliber mine kanter bløde
trækker tråde fra solen ned i min hånd
skal jeg tro på din drivhusvarme
kan du plante mine knuder om

for der er så mange smukke kvinder
og så mange flotte mænd
de gemmer ansigtet bag tonet glas
jeg kan aldrig se hvor de kigger hen

og du siger at jeg er sommerkold
men jeg er blevet forbrændt for mange gange
men helt uden at spørge om lov
har du smeltet solen ind i mine sange

jeg synes du er et sommerfjols
for du har iklædt mig det jeg ikke kan være
du er et sommerfjols
hvem leder efter grønne blade på visne træer

og jeg kan sidde stille og sige ingenting
og jeg kan lade dig finde tryghed mellem mine ben
og jeg kan smile lidt for sent
men ikke mere end det

væk mig når sommeren er forbi

AF KATINKA BJERREGAARD

Katinka Bjerregaard (F11) er
frontkvinde i bandet Katinka,
der var blandt vinderne af
KarriereKanonen 2015

Delphine som gerne ynder at vandre rundt på må og få i et sælsomt og lettere melankolsk sindelag nært beslægtet med Federico Mompous pianominiaturer går pludselig langs en strandkant og der ser hun det mest magiske syn dér under dække af noget grønt blæretang som hun med en uforklarlig indskydelse har bukket sig ned for at undersøge ligger en søstjerne i et lille glasklart bassin en rest fra i går sidder stadig mellem hendes kindtænder og hun fører tungen over den let emaljerede tandrække mens hun sprækker vandoverfladen med en flad hånd som at fodre en hest forsøger hun at krænge hånden ned i sandlaget og under søstjernen for at løfte den forsigtigt fra det lille bassin og over i det store alt for langt borte til at skelne ansigtets udtryk eller høre de små beroligende ord som Delphine hvisker iagttager en ældre mand med en hund hende han mindes dage hvor han gik her med Marie lyset der ubetvivleligt ramte havet med en anden og anderledes krystallisk klangbund han kan stadig kende ederfuglen der kommer for at yngle eller skelne Harril fra Liden Siv men han mærker ikke længere den samme trang til at artsbestemme når han støder på ukendte gevækster skeler hovedet ikke han der ellers altid var så omhyggelig med at sætte tryk på tredje sidste stavelse i de latinske betegnelser når de sad lænet ind over den store botanikhåndbog det havde han hørt var kutyme bruger nu kun bogen til at lægge Maries favorit hybenblomsten i tryk med en automatisk gestus hæver han den frie hånd og hilser på den fjerne kvinde der står let bøjet over et vandbassin fra det store øvre flyder en diffus snart grålig snart rødlig skygge ind og dækker det meste af overfladen som ikke har anden værdi end selve livet mere og mere sammentrængt bliver mørket og en klam kølighed breder sig uden noget egentligt centrum det der blot få øjeblikke tidligere var en frygtløs tilværelse bliver i næste nu brudt idet de yderste føleorganer agtsomt vibrerer legemet løsner sig fra sandbunden for at forsøge at svæve væk men den mørke plamage glider stadig nærmere og sugefødterne hægter sig til sidst fast på en ny let svampet vegetation

AF KARL EMIL ROSENBÆK

Karl Emil Rosenbæk (F12) har gået på Forfatterstudiet i Bø og studerer nu litteraturvidenskab ved Københavns Universitet

Jeg læser Sult i Oslo

Skriften

flyder i den vind
der holder om mig
gennem tågebankerne
er onklen den snævre
indsejling i Oslofjorden
der ikke vil tage imod os

øjnene brænder ud
fjorden raser
af brudt eyeliner
og tuder os
om ørerne
med sin
spøgelsessonate

fjorden vinder frem
trækker onklen til sig
og tømmer graven
let som larven
sprænger sig vej
gennem sit hylster

vidste du
at en sommerfuglelarve
kan være puppe i et tiår?

jeg er syg
går i puppe på ny
da jeg går i land
i den by
man har fortalt mig
ingen forlader
før man har fået
mærker

med mit dødsmærke
går jeg ud på gaden
Karl Johan sejler af sted
i et blindt spor

gennem de beskidte gader
lyser vinduernes blanke
mannequindukkers maskefald
i et fravær af liv
trækker fjorden endnu i mig

AF FIE ZEHNGRAFF

Fie Zehngraff (F11) læser
lige nu HF enkeltfag i
Aalborg

Jeg fejler ikke noget. Den praktiserende læge gennemgår sin liste over alt, hvad det kan være, jeg fejler, før vi kan komme til at tale om, hvordan jeg har det. Han afprøver min førlighed og et par af mine sanser. Han bevæger en kuglepen i udkanten af mit synsfelt, imens han beder mig holde hovedet i ro. Jeg spørger, om det er en reglementeret test. Jeg bringer ham i forlegenhed. Han understreger hurtigt sin autoritet med en medicinsk forklaring og bringer vores relation på ret køl. Jeg siger, at jeg har det, som om min krop ikke længere er min ven. Jeg ved ikke, om jeg har det sådan, men det er noget jeg har hørt og samlet op engang i nogle andres samtale. Det er en eksekvering af en beslutning om at sætte ord på, hvordan jeg har det. Han spørger, om jeg har forsøgt at løbe. Det har jeg. Han spørger, om jeg har oplevet den eufori, man kan møde, når man løber regelmæssigt. Det har jeg ikke. Han overtaler mig til at give løbet en chance til. Jeg kigger på lystavlen med de forældede symboler. Jeg kan ikke se alt. Alt er forkert og fint nok hos lægen. Man kan blive spurgt om og svare på: Lever du i et fast parforhold? Har du regelmæssig sex? Har du været i Afrika? Vil du aflevere en urinprøve hos sygeplejer-sken? Vil du få taget en blodprøve hos sygeplejersken? Er det, fordi du spænder op i maven? Prøv at slappe af. Jeg googler lægen, imens jeg er på vej ned ad trappen og ser billeder af ham som deltager i krævende motionsformer. Lægen er min overmand.

AF JOHAN DAVIDSEN

Uddrag fra Johan Davidsens debut, punktromanen "Jeg kan ikke hjælpe dig med dine problemer". Udkommet på Gyldendal i 2015. Johan var elev på E04

Illustration: Anna Wittenkamp Rich E15

Rigets tilstand

Det frie akademi

AF JØRGEN CARLSEN

Spørgsmålet om højskolernes betydning er altid i løbetid. Sådan har det været lige så længe, der har eksisteret højskoler. Og sådan skal det også være. Højskolen er nemlig ikke en uddannelsesinstitution, men en dannelsesinstitution. Modsat uddannelsesinstitutionerne er højskolernes samfundsmæssige legitimitet ikke sikret gennem et på forhånd fastlagt uddannelsesmål. Samfundet har brug for lærere, ingeniører, håndværkere, dyrlæger, økonomer, sygeplejersker og utallige andre kompetente fagpersoner. Det er soleklart. Af samme grund er det etablerede uddannelsessystem ikke hjemsøgt af eksistentielle anfægtelser eller kritisk selvrefleksion. De forholder sig slavisk til deres klart definerede opgaver, nemlig varetagelsen af samfundsmæssigt nødvendige funktioner. Højskolernes dannelsesmål er af en anden karakter. Højskolen spørger ikke først og fremmest efter funktionalitet, men efter identitet. Den følger ikke kompetencetænkningens perspektiv: "Hvad kan du?" Den appellerer derimod til selvrefleksion og identitetsskabelse med det eksistentielle spørgsmål: "Hvem er du?"

Uddannelsen går på menneskets kapacitet. Dannelsen går på personens identitet. Begge dele markerer væsentlige dimensioner i det enkelte individs livspotentiale. Selvfølgelig er det godt, at kunne noget og være til praktisk nytte i en samfundsmæssig funktionssammenhæng. Men det helt afgørende er, at et menneske er andet og mere end det, det kan bruges til. Bag funktionen gemmer der sig en person. Hvis man er i tvivl om dette, så læs denne gravskrift, som Johan Herman Wessel skrev på opfordring af en afdød københavnsk ølbryggers familie. Bryggerens navn var Galt.

Her hviler Galt
Han gjorde malt
og det var alt.

Jørgen Carlsen er mag. art. i idéhistorie, medlem af Etisk råd og forstander på Testrup Højskole.

Jeg er ikke sikker på, at familien fandt beskrivelsen helt fyldestgørende. Var det alt, hvad der var at sige om ham? Var han kun brygger? Var han ikke også ægteemand, familiefar, sine venners ven, medlem af skydeklubben, musikelsker og meget andet?

Ideelt set hænger dannelsen og uddannelsen selvfølgelig sammen i den enkelte konkrete person. Der bør være en intim forbindelse mellem dannelsesaspektet og uddannelsesaspektet. Men den beklagelige kendsgerning er, at der i nyere uddannelseshistorie har været en klar tendens til at udskille dannelsesdimensionen fra det etablerede uddannelsessystem. Det begyndte så småt med overgangen fra velfærdsstaten til konkurrencestaten i 1990'erne og skete parallelt med kompetencebegrebets udbredelse i uddannelsestænkningen. Uddannelse blev mere og mere ensbetydende med ud-med-dannelse. *Know how* og *know why*, viden og visdom er ikke længere forbundne størrelser.

Selv universiteterne, den øverste bastion i uddannelsespyramiden – hjemstederne for sammentænkning af uddannelse og dannelse – er i de seneste år blevet befriet fra nødvendigheden af at reflektere over deres samfundsmæssige rolle og betydning. Disse højeste institutioner for kombinationen af viden og visdom har mistet både værdighed og betydning og er på vej til at blive reduceret til højere fagskoler. Selve krumtappen i hele foretagendet, den kroniske intellektuelle selvrefleksion, er ikke, hvad den har været. Siden universitetsreformen i 2003 har de højere læreanstalter oplevet en entydiggørelse af deres samfundsmæssige opgave. De har til opgave at tjene som samfundsmæssige serviceinstitutioner til generering af økonomisk vækst i samfundet. Daværende videnskabsminister Helge Sander fra partiet Venstre betegnede deres opgave med det bramfri slogan: ”Fra forskning til faktura”. Hermed er universiteternes rolle i konkurrencestaten fastlagt fra øverste politiske myndighed.

Men denne holdning var ikke uimodsagt. Heller ikke i partiet Venstre. Det bemærkelsesværdige er, at hans nuværende kollega og partifælle uddannelsesminister Esben Lunde Larsen markerede en klar opposition til dette standpunkt. I 2012 skrev han en ph.d.-afhandling om Grundtvigs frihedsbegreb ”Frihed for Loke saavel som for Thor”. Afhandlingen rummer en klar påpegning af de negative konsekvenser for åndsfriheden, der indfinder sig i kølvandet på den nye uddannelsestænkning. I det afsluttende resumé hedder det bl.a.: ”Konkurrencestatens værdibegreb er økonomisk betinget og rummer dermed ikke blik for eksistentielle frihedsværdier. Når økonomismen gøres gældende på bekostning af åndsfrihed, får det eksempelvis følger for de frie skoler, forskningsfrihed og universiteternes autonomi, men også for den enkeltes åndsfrihed og selvbestemmelse. Afhandlingen konkluderer, at Grundtvigs begreb om åndsfrihed, der har en eksistentiel karakter, fortsat er nødvendig, hvis åndsfriheden skal gøres gældende i det danske samfund. (Larsen, 2012: 271).

“

Det er præcis på grund af den strukturelle indskrænkning af åndsfriheden i undervisning, videnskab og forskning, at vi her på Testrup Højskole annoncerede muligheden af et “frit akademi”

Dengang befandt Esben Lunde Larsen sig i rollen som fri akademisk intellektuel. Nu har piben fået en anden lyd. Det er forbløffende at konstatere, hvordan selvsamme Esben Lunde Larsen som uddannelsesminister er vendt på en tallerken. Borte er de gamle indsigter i konkurrencestatens trusler mod åndsfriheden og den frie forskning. Nu har Esben Lunde Larsen tværtimod gennemført så drastiske nedskæringer af de frie forskningsmidler, at han ikke bare har fået universiteterne på nakken, men også Novo Nordisk. Hvor universiteterne finder nedskæringerne i forskningsmidlerne problematiske, gør Novo Nordisk opmærksom på, at det også er tudetosset og dumt, set ud fra en økonomisk betragtning. Det er innovation og kreativitet, der driver den danske vækstøkonomi. Begge dele forudsætter fri forskning.

Esben Lunde Larsen udstiller som uddannelses- og videnskabsminister sit eget hykleri, når han som ansvarlig minister handler stik imod de principper og synspunkter, han selv har givet udtryk for, inden han kom til magten. Det understreger endnu engang den gamle erkendelse, at magt korrumpere. Men det er faktisk for kortsynet udelukkende at se ham som problemet. Problemet er ikke kun et personspørgsmål. Det ligger tendentielt indlejret i selve samfundsudviklingen. Det er ikke engang bare et spørgsmål om en blå eller rød regering. Det skyldes nogle oplagte strukturelle forskydninger i konkurrencestaten.

I konkurrencestaten er finansministeriet blevet det faktiske superministerium. Det er her, magten befinder sig. Der er her beslutningerne tages. Eller for at sige det lige ud. Politik er mere end nogensinde blevet til økonomi. Det var sjovt nok netop indholdet og pointen i Karl Marx' hovedværk *Das Kapital*. Kritikere har altid beskyldt ham for "økonomisme", dvs. at reducere alt til et spørgsmål om økonomi. Men udviklingen i det moderne samfund er i realiteten på vej til at give ham sørgelig ret. At nedbrydningen af dannelsesdimensionen er en systematisk konsekvens af konkurrencestaten, fremgår ironisk nok af Esben Lunde Larsens egen afhandling. Jeg citerer endnu engang: "Når økonomismen gøres gældende på bekostning af åndsfrihed, får det eksempelvis følger for de frie skoler, forskningsfrihed og universiteternes autonomi, men også for den enkeltes åndsfrihed og selvbestemmelse." Spot on! Esben Lunde Larsen har altså mere ret, end han måske bryder sig om som ansvarlig minister. Hans frit tænkende alter ego har ret over for ham selv.

Det er præcis på grund af den strukturelle indskrænkning af åndsfriheden i undervisning, videnskab og forskning, at vi her på Testrup Højskole annoncerer muligheden af et "frit akademi". Vi forestiller os at skabe rammerne for et tværfagligt forskningsmiljø, hvor unge forskere kan stimulere hinanden og højskoleeleverne til en kritisk alternativ tænkning, som er uafhængig af konkurrencestatens emsige vækstfilosofi.

Foreløbig har ideen ikke materialiseret sig bygningsmæssigt. Men vi håber, at det vil ske i de kommende år. Og det glædelige er, at åndsfriheden ikke er noget, der skal indfinde sig her på stedet engang ad åre. Den eksisterer allerede i levende live her på Testrup Højskole, som den forhåbentlig gør på de fleste højskoler – i hvert fald på de grundtvigske af slagsen. Det hele står og falder nemlig med Grundtvigs frihedsbegreb. Lad os en sidste gang gentage de kloge ord fra Esben Lunde Larsens ph.d.-afhandling: ”Afhandlingen konkluderer, at Grundtvigs begreb om åndsfrihed, der har en eksistentiel karakter, fortsat er nødvendig, hvis åndsfriheden skal gøres gældende i det danske samfund”. Vi her på Testrup Højskole kan ikke være mere enige i det sidste. Måske burde man minde Esben Lunde Larsen om det gamle Grundtvig-citat: ”Dag og dåd er kæmperim!” Eller på moderne dansk ”Show it! Don’t tell it.”

Medarbejderne

En højskole er så god som det liv, der udfolder sig på den. Og livet afhænger naturligvis af de personer, der opholder sig på matriklen. Jo flere personer, jo mere mangfoldighed og jo mere liv – i det mindste indtil en vis grænse. En højskole på 300 elever er for stor. Det er en højskole på 200 sikkert også, selv om vi er så mange på Auguku – men det er jo trods alt kun en enkelt uge under de lyse nætters telt. Jeg ved godt, at Askov Højskole i sin storhedstid havde 350 elever. Det kunne man dengang komme afsted med af forskellige historiske og kulturelle grunde. Det kan man ikke mere. Den nærkontakt og intimitet, der hersker blandt unge højskoleelever nu om dage, vil ganske enkelt blive forringet betragteligt. Men et elevhold på 120-30 er for mig at se noget nær ideelt. På den ene side er vi så mange, at det skaber en frodig mangfoldighed af liv. På den anden side er vi ikke så mange, at den enkelte drukner i mængden. Og så er der selvfølgelig en stor fordel ved at være så mange: Der er ikke bare mange elever, men også mange ansatte. Vi har her på højskolen ikke færre en 42 personer i medarbejderstaben. Det er pænt mange for en højskole. Af dem

udgør den faste lærerstab 18 personer. Dertil kommer et antal timelærere, hvoraf mange har været hos os i adskillige år. Det bringer os helt frem i en førerposition blandt landets højskoler. Ingen anden skole har så mange lærere i forhold til antallet af elever. Det gør selvfølgelig, at Testrup Højskole er noget dyrere i drift end andre. Til gengæld har vi så også så meget mere at byde på: Der er altid mange hjemme på gården. Til syvende og sidst er selve kernen i enhver højskolevirksomhed det levende møde mellem engagerede lærere og elever. Men det enestående ved Testrup Højskole er, at det praktiske personale også er med i dansen. Personerne i køkkenet, på kontoret, pedellerne og oldfruerne er ikke fjerne skikkelser, men ligeværdige og betydningsfulde i højskolens hverdag. De har et tydeligt ansigt over for eleverne og vice versa. Mange af dem deltager også i morgensamlingen for netop at få en fornemmelse af, hvad der sker på højskolen af mere åndelig karakter. Overordnet set er Testrup Højskole et omfattende fysisk og mentalt fællesskab af elever og ansatte, som ikke bare respekterer hinanden, men også er opmærksomme over for hinanden og tager vare på hinanden.

Heldigvis er medarbejderstaben præget af stor stabilitet. Tænk, hvilke vanskeligheder det ville indebære, hvis vi skulle famle os frem med nye og uprøvede kræfter, hver gang vi begyndte på et nyt kursus. På den anden side er det også forbundet med spænding, når vi får nye kolleger her på stedet – det være sig lærere eller praktisk personale. Nye folk kommer til, andre forlader os. Sådan har det også været i det forløbne år.

Lad os allerførst sige farvel til Bent Mikkelsen, som valgte at stoppe i juni måned. Bent fyldte 65 i januar og har siden da teknisk set kunnet kalde sig folkepensionist. Nu takker han af efter mange års tro tjeneste. Det bliver svært at undvære ham – både som lærer på filosofilinjen, i faget livsfilosofi, og på volleyballbanen mandag aften, for slet ikke at tale om den afsluttende dyst mellem skolens ansatte og eleverne. Man må sige, at Bent sluttede med manér. Vi fra skolen vandt et par kæmpesejre over forårseleverne. De blev totalt smadret og fik ikke et ben

til jorden. Tak for indsatsen Bent – både på loftet med filosofierne og på volleybanen i gymnastiksalen og alle mulige andre steder. Du vil ikke blive glemt. At du heller ikke har glemt os, vidner din fine artikel her i årsskriftet om. Den drejer sig om den franske filosof Emmanuel Lévinas – en af dine filosofiske husguder.

Så vil læseren måske spørge: Hvem har I så ansat i stedet for Bent? Svaret er, at vi ikke har ansat nogen i stedet for Bent, fordi vi allerede så rigeligt er dækket ind med lærere i filosofi. Både Frank Beck Lassen, Simon Axø og jeg selv er på banen. Og hvis det skulle være, kunne Thorbjørn Krogshede fra musiklinjen også være det. Ved siden af at være en ypperlig musiker, har han nemlig også en kandidatgrad i filosofi.

Vi har altså ikke ansat en ny lærer i stedet for Bent. Vi har derimod forsøgt at træde nye stier. Det har vi gjort ved at ansætte Johanna Malene Geiger. Hun er 31 år og cand.mag. i teatervidenskab og performancestudier fra Københavns Universitet. Desuden er hun uddannet danser i Berlin samt *living yolates* instruktør. Johanna har undervist i alt fra mandeyoga til kreativ børnedans, fra bevægelsesimprovisation for studerende på Aarhus Universitet til performance på højskolesommerkurser. Johanna samarbejder som danser og performer med performancekunstneren Lilibeth Cuenca Rasmussen og det moderne klassiske ensemble Lydenskab. Derudover har hun medvirket i værker af Kitt Johnson, Pipaluk Supernova samt egne produktioner i duoen WinGer. Johanna har allerede haft sin ilddåb som højskolelærer på efterårsskolen, hvor hun har varetaget undervisning i dans, performance og *living yolates*. Desuden har hun påtaget sig en række fællestimer, som er befriende nytænkende i forhold til det hidtidige koncept for fællestimer. Hun har med sin kreativitet og fantasifuldhed udnyttet højskolen som rum for noget, der ikke tidligere er foregået. Jeg nævner i flæng Dancing Youlates, Tableau Vivant og Le Sacre du Printems. Værsgo' og spis!

Vi har også oprettet en nyt fag med titlen Visuel Kommunikation. Det har vi trygt lagt i hænderne på Ida Marie Auken Beck, som er 25 år og tidligere elev fra F11. Hun er bachelor i Visuel Kommunikation fra Malmö Højskola og har allerede indlagt sig uvisnelig hæder som layoutdesigner på Testrup Højskoles årsskrift. Desuden har hun tidligere været Costumer Experience Manager i museumswebshoppen CultureNordic.com. Ida Marie brænder for alt, hvad der har med visuel identitet, kulturel branding og layoutdesign at gøre. Hendes undervisning her i efteråret har efterladt sig i blivende udtryk i et fantastisk flot magasin i tabloidformat med titlen Tasmørkezonen.

På lærersiden har vi på det seneste måttet sige farvel til Birgitte Østerby, som i mange år har stået for formiddagsfaget "Krop og bevægelse", som hun i de sidste mange år har omdøbt til "Pilates". Birgitte har meddelt os, at hun havde behov for at trappe ned og derfor med vemod må sige stop. Selv om vi andre opfatter hende som væver og ungdommelig, er hun kommet til den erkendelse, at hun bedre kan overkomme de elever, der var på alder med hende selv. Jeg må på alle kollegers vegne sige, at vemoden helt er på vores side. Vi vil savne dig, Birgitte! Og forhåbentlig har vi ikke set det sidste til dig. Jeg har i det mindste en forhåbning om, at du indimellem vil kunne tilkaldes som "cykelvikar", hvis det skulle knibe for os.

På E15 har vi haft fornøjelsen af at have Malik Larsen som gæstelærer – dels i faget "Multikulturelle dilemmaer" – dels som underviser på filosofilinjen i religionsfilosofi. Malik er 25 år og kandidatstuderende på religionsvidenskab på Aarhus Universitet med tilvalg i journalistisk formidling. Han holder jævnligt foredrag om islam og skriver for studentermagasinet Figenbladet. Malik har igennem sit studium fordybet sig i det multikulturelle samfunds dilemmaer og undersøgt, hvordan filosofiske og etiske overvejelser kan nuancere forståelsen af de udfordringer, der ofte opstår i mødet mellem kulturer. Hans midlertidige tilstedeværelse har været en stor gevinst for højskolelivet her i efteråret – både fagligt og socialt.

Bevæger vi os over i kontorregionerne, er der sket et dramatisk skifte. En æra er forbi. Ina Bøcher har nu definitivt forladt skansen her i Testrup. Her har hun befundet sig siden 1994. Faktisk havde hun for et år siden annonceret sin afgang til nytåret 2014-15. Men det siger noget om hendes solidaritet med stedet her, at hun valgte at fortsætte lige ind til vi havde fundet hendes afløser – og hvem det så er, vender jeg tilbage til lige om lidt. Det har nemlig været altafgørende, at Ina og hendes afløser kunne få en periode sammen, hvor der kunne ske en erfaringsoverdragelse. Sagen er den, at Inas rolle her på stedet er meget vanskelig at nedfælde i en minutiøs arbejdsbeskrivelse eller en manual. Man kunne kalde hende blæksprutte – men det er jo bare en forlegen betegnelse for, at man giver op i forhold til en detaljeret arbejdsbeskrivelse. Og dog, jeg har netop læst, at en blæksprutte har ikke mindre end 9 hjerner – så tror da pokker, at den så let kan multitaske. Om Ina har ni hjerner eller ej, skal jeg ikke kunne sige, men at hun har været ferm til at sidde på den post, hun nu har gjort i så mange år, har vi alle sammen været enige om og taknemmelige for. Ina har simpelthen tronet på forkontoret, hvor hun har været midt i orkanens øje og samtidig været en mellemtung mellem en efterretningsagent og en playmaker i forhold til de ting, der var værd at vide og at huske for os andre ansatte. En stor tak til Ina og alle gode ønsker om, at hun må trives i sin 3. alder. Og hvis du skulle få lyst til at kigge ud, så kom endelig, Ina. Der er sikkert et eller andet, vi gerne vil spørge dig om og få din hjælp til.

Kort før jul sidste år var der ansøgningsfrist til den stilling, som Ina har beklædt. Vi fik 165 ansøgninger, og blandt dem var der påfaldende mange af høj kvalitet i forhold til det, vi havde brug for. Vi nedsatte et ansættelsesudvalg, der i juleferien pløjede de mange ansøgere igennem. Efterhånden fik vi antallet af mulige emner skåret ned til 14, som så skulle til samtale. Meningen var så, at vi efter denne første samtale skulle ende med en håndfuld, som så skulle til den sidste og afgørende samtale. Det var en møjsommelig procedure, men nødvendigt for at være helt sikker på at finde den rigtige for os. Til alt held rummede situationen sin egen pædagogik. Efter den første samtalerunde med de velkvalificerede kandidater, så vi i ansættelsesudvalget på hinanden med et smil på læben. Der var ingen tvivl om, hvem af kandidaterne, vi syntes, havde skilt sig ud fra de andre. Det var helt entydigt, at en af dem havde gjort sig særligt bemærket. Personen var Gitte Wind, som vi kaldte til en grundig og uddybende samtale, som kun bestyrkede førsteindtrykket. Gitte tiltrådte så stillingen den 1. marts, og befinder sig efter eget udsagn godt. I hvert fald er vi overordentlig glade for at have hende blandt os – og det gælder både elever og kolleger. Og vores dygtige forretningsfører Helle Ehlers har fået en charmerende legekammerat på kontorfronten. Gitte er cand. phil. i fransk og har en diplomuddannelse som fagjournalist fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole. Hun har siden 2000 været ansat på kontoret for Dansk Pædagogisk Forum (DPF) samt bestyret en pædagogisk

boghandel på VIA University College i Århus. Desuden har hun været journalistisk medarbejder på et pædagogisk tidsskrift. Hun er 44 år og bor i Aarhus med mand og to børn på syv og otte.

Og så fra noget glædeligt til noget sørgeligt. Sidste år kunne jeg fortælle, hvordan vores afholdte bibliotekar Laila Bach Sørensen tappert kæmpede mod sin udmærkede kræft-sygdom, bistået af hele familien. Jeg besøgte hende i november 2014. Hun lå midt i stuen i deres hus i bofællesskabet Hertha vest for Aarhus. Vi aftalte at ses igen en måned senere, så ville jeg præsentere det nye årsskrift for 2014 for hende, men da var det for sent. Hun sov fredfyldt ind, omgivet af sine kære. Laila var ansat ved Aarhus Kommunes Biblioteker. Men ved siden af sit professionelle virke havde hun både tid og overskud til at stå for Testrup Højskoles bibliotek. Det gjorde hun med stor kyndighed og entusiasme i en årrække. Ingen tvivl om, at højskolens bibliotek var et hjertebarn for hende. Det var hende magtpåliggende at henlede elevernes opmærksomhed på den prægtige verden af læseoplevelser, der gemte sig i højskolens tårnbygning. Da Laila på mødrene side stammer fra Åland, udnævnte hun sit elskede bibliotek til Ålands uofficielle ambassade her i Danmark. Ja selvfølgelig, hvorfor ikke? Der var liv, energi, humor og tæksomhed i Laila. Og et stort hjerte. Vi savner hende og mindes hende i taknemmelighed.

Ved Lailas urnebegravelse i Knebel Kirke i januar deltog en række af hendes tidligere kolleger. Tre af dem tilbød i fællesskab at overtage pladsen efter hende – alle tre bibliotekarer, der er nået op i den tredje alder, men som stadig har passionen for deres gamle job. Det drejer sig om Kirsten Iversen, Karen Pallisgaard og Jette Sinding Rasmussen. Man fristes næsten til at kalde dem tante Grøn, tante Brun og tante Lilla. Sagen er bare, at de i al deres gøren og laden er alt andet end stillesiddende tanter. De sætter med jævne mellemrum hinanden stævne på biblioteket, og sørger for at holde skik på bogsamlingen, og at den bliver opdateret i overensstemmelse med skolens faglige profil. Vi glæder os over deres faglige entusiasme og takker for deres betydningsfulde indsats.

På pedelfronten har vi på det seneste kunnet byde velkommen til Jesper Jelling, som har overtaget pladsen fra Bettina Vesterskov Forsys, som er på vej videre ud i livet. Jesper er ganske vist ny i medarbejderstaben, men som Testrupborger overtrumfer han os alle. Han har nemlig fra barnsben færdedes hjemmевant i Testrup. Jesper er 41 år og søn af Leo og Søs, som indtil for et år siden drev købmandsbutikken i Testrup. Nu er købmandsbutikken efter alle kunstens regler blevet omdannet til privatbolig. Og gæt, hvem der bor der? Det gør Jesper sammen med sin engelskfødte kone Joanna og børnene Viggo på 10 og Hannah på 9. At Jesper nu er pedel sammen med Torben Riis Meyer og Lars Dalsgaard her på højskolen skyldes livets charmerende omskiftelighed. Oprindeligt er han uddannet pølsemaker

og levnedsmiddeltekniker og tilbragte en årrække hos Tulip i England, hvor han også mødte Jo. Siden bosatte de sig i Mårslet, hvor Jespers liv i bogstaveligste forstand gik i fisk. Han bestyrede sammen med resten af familien en fiskeforretning i Højbjerg, som blev kendt viden om for sine kvalitetsprodukter. Siden fortsatte han i en ledende stilling i Aarhus Fiskeeksport, men da lejligheden nu bød sig, valgte han at skifte spor og blive "care taker" her på højskolen. "Care taker" er faktisk det engelske ord for "pedel". Det kan næppe siges smukkere. Vi ser frem til samarbejdet og fryder os over, at vi med Jesper har fået en "care taker", der oven i købet bor lige klods op ad højskolen. Det giver mulighed for hurtig udrykning, hvis et rør skulle sprænge eller varmeanlægget stå af. Det hele bliver ikke ringere af, at Jesper som person er rar, omgængelig og fuld af humor. I ham har Torben og Lars fået en kærkommen makker og arbejdskammerat.

Så kommer vi til køkkenet. Hvis man tilfældigvis hørte P4 en bestemt eftermiddag i den forgangne sommer, vil man vide, at Testrup Højskoles køkken blev udråbt til Danmarks sjoveste arbejdsplads. Det var Charlotte Heijkoop, der ringede op og charmede sig ind hos studieværterne og fik alle overbevist om, at der var masser af liv og glade dage i vores køkken. Præmien var en stor pose slik til køkkenpersonalet. For os, der kender Charlotte, er det overhovedet ikke overraskende, at hun kunne finde på sådan noget. Hun var i sin tid et frisk pust på Testrup, da hun var elev på F08. Det han hun også været som elev i vores køkken på uddannelsen som ernæringsassistent de seneste år. Hun kunne med lethed have gjort sig færdig for et halvt år siden, men hun udstrakte bevidst sin læretid for at suge så megen lærdom og erfaring til sig som muligt, blandt andet ved at aflure Simon Lodberg hans gastronomiske tryllekunster. Om få uger er hun færdiguddannet som ernæringsassistent, og så står vi parat til at fastansætte hende. Det bliver en ubrudt fortsættelse af det muntre køkken med løjer og langkål. Vi glæder os.

Simon Lodberg har meddelt, at han i januar tager på en langtur rundt i Sydøstasien. Det er en drøm, han har

næret i lang tid, og nu skal det være. Turen varer seks måneder og vil helt sikkert byde på masser af oplevelser – også på den kulinariske front. Det glædelige er, at turen kommer os til gode på et senere tidspunkt. Simon har nemlig forsikret os om, at han vender tilbage til Testrup Højskoles køkken i august måned. Det bliver spændende at se, om hans rejse har afsat sig smagsspor i de retter, han tilbereder sammen med resten af køkkenstaben. At et unikum som Simon føler sig knyttet til stedet og gerne vender tilbage, siger nok så meget om arbejdsforholdene i Testrup Højskoles køkken. Om køkkenfolkene er danmarksmestre i at have det sjovt er svært at bevise, men én ting er sikkert: Keder sig, gør de ikke. Alt dette skyldes ikke mindst Nina Lind Balslevs kloge og empatiske ledelse af køkkenet. Hun er rigtig god til at få alle til at vokse og lade arbejdsglæden brede sig. Det er, som om den gode stemning vandrer videre i maden, så vi alle sammen kan smage den. Tak for det til alle i køkkenet – ud over de allerede nævnte: Nynne Kjærulf Utoft, Hanna Larsen, Thomas Bærentsen Lilleris, Gry Anita Andreasen og Anette Ravn Jensen.

Apropos den gode stemning, så gælder det ikke bare køkkenet. Jeg har flere gange omtalt vores to oldfruer Dorthe Jelling og Karin Andersen som to strålende sole her på skolen. I slutningen af november lavede de "Oldernes juleshow" sammen med eleverne med juleklip, udformning af juledekorationer og gløgg og æbleskiver. Her i formiddags så jeg dem pynte juletræet i spisesalen. Pludselig gik det op for mig, hvad de faktisk er. De er ganske enkelt engle i menneskeskikkelse – lige som i Wim Wenders "Himlen over Berlin". Og de er vel at mærke ikke bare sæsonarbejdere, sådan som juleengle er det. De er såmænd helårsansat med kontrakt og det hele. Til stor glæde for os alle på skolen – elever såvel som kolleger.

Her er liv og glade dage. Her er ingen grund til klage. Og det gør vi så heller ikke. Det meste af tiden er vi travlt optaget af alverdens gøremål her på skolen. Men vi glemmer ikke at skønne på det gode kollegiale sammenhold, vi i det hele taget har her på stedet. Derfor skal der lyde en tak til alle medarbejderne. Både dem, der er

nævnt og dem, der ikke nævnt i denne sammenhæng. Hver og en af dem har gjort deres til at gøre Testrup til noget særligt. Det giver en grundstemning, som gør det lettere at holde højskole sammen med eleverne. Tak også til medlemmerne af højskolens bestyrelse, Elevforeningens bestyrelse, og Skolekredsens bestyrelse. Alle gør de et uselvisk arbejde for at støtte Testrup Højskole og holde den i god gænge. Tak også til redaktionen af det årsskrift, du sidder og læser i lige nu. Deres navne står i sidste del af årsskriftet. Det ligger i fin forlængelse af den høje standard, som de tidligere årsskrifter har haft.

Her på falderebet vil jeg dog rette en særlig tak til Testrup Højskoles bestyrelse. På et møde i februar godkendte bestyrelsen ansættelsen af Simon Axø som viceforstander på højskolen. Den beslutning er jeg meget taknemmelig for. Jeg har nu været forstander i 29 år og ikke fortrudt mit valg af livsbane så meget som en eneste gang. I det hele taget føler jeg mig taknemmelig over, at være kommet "på rette hylde." Jeg kan faktisk ikke forestille mig noget, jeg hellere ville være. Jeg elsker at boltre mig i det liv, der leves på højskolen – både mellem eleverne og kollegerne. Jeg elsker al den energi og hittepåsomhed, der udgår fra miljøet. Jeg elsker at stå på talerstolen og holde foredrag eller at holde en sangtime eller en morgensamling. Jeg elsker også at turnere rundt i foredragsdanmark og at optræde i diverse medier for på den måde direkte eller indirekte at udbrede det glade budskab fra Testrup. Men jeg skal ærligt indrømme, at nogle af de administrative funktioner er begyndt at kede mig. Noget eksemplarisk mødedyr bliver jeg aldrig. Jeg vil hellere tale om forundringsparathed, end jeg vil holde møder om dit og dat. Måske fordi min mødekvote er ved at være brugt op efter alle de år.

Derfor har det været en kærkommen aflastning at få en viceforstander ved min side. Og ganske specielt glad er jeg blevet over, at det var Simon, bestyrelsen pegede på. Siden ansættelsen pr. 1. marts har han overbevisende demonstreret, at han er den helt rigtige til jobbet. Han lægger sig ikke bare i baghjulet, men tager selv føringen i en lang række administrative sager – og han gør det både

klogt og godt. Samtidig er han fysisk rykket helt tæt på højskolen. Sammen med sin kæreste Helle Sijkær (F06) bor han nu i lærerboligen på Testrupvej 115 lige over for skolen. Vores samarbejde er præget af gensidig tillid og respektfuld lydhørhed. Vi kan i fortrolighed tale om ting og sager på skolen, som jeg tidligere har måttet holde for mig selv, og det har vist sig, at vi er forbavsende enige i vores syn på det meste. Man kunne næsten kalde os "soulmates". Alt det er jeg overordentlig taknemmelig for. Ingen tvivl om at ansættelsen af Simon som viceforstander er en såkaldt win-win-situation. Eller måske skulle man snarere sige win-, win-, win-situation. Den har været til gavn og glæde for både Simon og mig, men så sandelig også for Testrup Højskole i det hele taget. Og så er han med sine 34 år nærmest halvt så gammel som mig.

Og så her til sidst: Hvad med fremtiden? Hvad med næste år, når vi her på Testrup fejrer skolens 150 års jubilæum? Det kommer bestemt ikke til at gå stille af. Vi er i gang med de helt store planer om fejringen af jubilæet. Det vil ske på forskellig måde, men hoveddagen for festligholdelsen ligger fast. Det bliver lørdag den 6. august 2016 fra kl. 12.00. Skriv det ind i kalenderen allerede nu. Ud over en mangfoldighed af taler og optrin på forskellige scener håber vi også under stor højtidelighed at kunne tage det første spadestik til et stort og omfattende nybyggeri på skolens grund. Endnu er tingene ikke helt på plads, men vi håber, det vil ske i løbet af foråret 2016. Og hvis det går, som vi forventer, bliver det stort og flot. Men den tid, den glæde.

Hjertelig hilsen til alle årsskriftets læsere, også fra Muser

Jørgen Carlsen

En opfølgning på generalforsamlingens debat

AF ANDREAS SIKJÆR

Andreas Sikjær (F10) er formand for Besty. Til daglig studerer han digital kommunikation og design på IT-universitetet i København.

Lad os være helt ærlige: Det er de færreste, der tager på Elevmødet og tænker: "Ihh hvor jeg dog glæder mig til generalforsamlingen lørdag formiddag." Det kan da også være svært at hamle op med weekendens øvrige højdepunkter og eufori. Jeg tror dog, at mange af os følte, at der var noget vigtigt på spil i sommer. Benjamin Ask Popp-Madsen og Tobias Trier havde stillet et forslag til en vedtægtsændring, som ledte til den mest konstruktive og frugtbare debat, jeg har oplevet til en generalforsamling på Testrup Højskole.

Vedtægtsforslaget handlede om proceduren ved valg til skolens bestyrelse, hvoraf Elevforeningen vælger fire af de i alt syv medlemmer. Forslaget var foranlediget af valget i 2014, hvor Elevforeningen skulle vælge to mandater til skolens bestyrelse. Vedtægtsændringen blev ikke vedtaget, til gengæld fik vi en debat omkring, hvordan vi gør tingene rigtigt – og ikke mindst, hvilke værdier der ligger bag. Det betød, at vi også havde noget at arbejde videre med.

Åbenhed

Der var to centrale pointer, som gav stof til eftertanke i forhold til, hvordan vi skal arbejde i Elevforeningen i fremtiden. Den første handler om åbenhed. Valget til skolens bestyrelse er vigtigt, og grundlaget er det demokratiske princip om stemmeflertal. Derfor skal der være åbenhed omkring, at der er valg, og om hvem, der ønsker at stille op. På den måde kan de stemmeberettigede nå at sætte sig ind i, hvad en kandidat står for forud for en generalforsamling. Kan man bakke op om et kandidatur, er det fremragende, og alternativt kan man opfordre en anden til at stille op eller selv stille op. I praksis betyder det, at Elevforeningen ved næste valg bør melde tydeligt ud, at der er valg til skolens bestyrelse, og hvorvidt de nuværende mandater genopstiller. Eventuelle andre kandidater skal have mulighed for at erklære sit kandidatur gennem Elevforeningens kanaler.

Nærhed

Der blev italesat en distance mellem Elevforeningen og vores mandater i skolens bestyrelse. I virkeligheden er der tale om én og samme ting. Nanna, Niels, Eske og Lea fra skolens bestyrelse er alle gamle elever og en del af Elevforeningen. Vedtægtsændringerne i 2011 gjorde det nemlig muligt, at alle fire mandater kan være gamle elever, uden det gamle krav om et medlem fra dengang skolen var en sygeplejehøjskole. Det er altså en relativt ny situation, at alle mandater har så tæt et kendskab til, hvad der foregår på skolen, i Elevforeningen og i Besty. Det er derfor også paradoksalt, at vi snakker om distance, når vores bestyrelse aldrig har været tættere på hinanden. Min forklaring er, at valget til skolens bestyrelse i mange år ikke har fyldt meget, fordi der har været så relativt lille udskiftning. Generalforsamlingen har derfor ofte kun forholdt sig til et genvalg af dygtige og stabile mandater.

Handling

Nanna, Niels, Eske og Lea har taget ansvar og handlet på ordene. De har benyttet enhver lejlighed til en uformel snak med Besty om samarbejdet, og hvad der i øvrigt foregår i Elevforeningen. Desuden inviterede de til et lynmøde, hvor vi aftalte, at Besty fremover vil blive orienteret før og efter ethvert bestyrelsesmøde. Sådan kan vi melde tilbage, hvis der er noget, vi føler, de skal tage op på deres møde. Desuden mødes vi på tværs af bestyrelserne i jubilæumsudvalget, hvor vi planlægger det helt store brag af en jubilæumsfest til Elevmødet 2016.

Som en opfølgning på årets debat på generalforsamlingen, kan jeg forsikre jer: Af den tid, jeg har været en del af Elevforeningen, har samarbejdet mellem de to bestyrelser aldrig været tættere, end det er i dag.

Murene om Jerusalem og andre steder

Prædiken i Mårslet Kirke ved Elevmødet 2015

Hans Rubech er cand.
theol. og underviser på
Testrup Højskole

Da han kom nærmere og så byen, græd han over den og sagde: "Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgestid."

Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: Der står skrevet: 'Mit hus skal være et bedehus. Men I har gjort det til røverkule.'

Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftekloge, ja, alle folkets ledere søgte af få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham.

(Lukasevangeliet, kap. 19, vers 41-48)

I de ord, vi netop har hørt, forudsiger Jesus, at jødernes hovedstad, Jerusalem, skal erobres og jævnes med jorden, så der ikke er "sten på sten tilbage". Hans profeti gik i opfyldelse knap 40 år senere, da den romerske general og senere kejser Titus i år 70 indtog Jerusalem, efter et jødisk oprør i år 66, og brændte byen og dens tempel ned til grunden. Det er den begivenhed, vi kender som "Jerusalems ødelæggelse". Et udtryk, der er blevet en hel talemåde, som vi bruger til at beskrive kaotiske tilstande, såsom teenageværelser eller en højskole efter en fest. Det var hverken første eller sidste gang, Jerusalem blev ødelagt. Jerusalem er en meget gammel by, der

måske går 5-6000 år tilbage i historien. Og det har også altid været en omstridt by helt tilbage fra meget gammel tid. Da kong David gjorde Jerusalem til hovedstaden i sit rige, var det en by, han erobrede fra andre. Senere blev byen erobret gentagne gange af skiftende tiders stormagter. Også den dag i dag er byen omstridt: To folkeslag, israelerne og palæstinenserne, vil have den som hovedstad, og tre religioner, jødedom, kristendom og islam, vil se den som netop deres hellige by. Der er næppe nogen by i hele verden, der i den grad vækker lidenskaberne som netop Jerusalem.

Når vi ved noget om, hvor gammel Jerusalem er, så skylder vi denne viden arkæologernes arbejde. Disse myreflittige folk graver og finder rester af ting og bygninger og prøver at sammenstykke billeder af, hvordan det hele har set ud til skiftende tider. Hurra for arkæologerne!

Noget af det, de finder, er mure og rester af mure. Ikke bare husmure, men også bymure. I gamle dage var en by uden en mur en utænkkelighed. Den ville hurtigt holde op med at være by, hvis der var fri adgang for alle og enhver. En mur måtte man have. Muren gjorde det krystalklart, hvad der var by, og hvad der var land. Muren definerede så at sige byen. Ordet "definition" betyder jo netop "afgrænsning". Og grænser må man have. Måske endda med grænsedomme, så det er til at se og forstå, at her går grænsen!

Inde i byen har arkæologerne fundet rester af Jerusalems tempel. Eller rettere: Af Jerusalems templer. For

også templet blev gentagne gange ødelagt og måtte genopbygges. Det første tempel blev bygget af Kong Salomon og det sidste af Herodes den Store. Det er dette tempel, som stod på Jesu tid, og som blev ødelagt af Titus. Af det tempel er kun en enkelt mur tilbage, nemlig den mur, som jøderne kalder "Grædemuren". Også det er en meget omstridt mur, fordi pladsen, hvor den ligger, rummer muslimernes Al-Aqsa moské.

Hvad Jesus mente om templet er omstridt. Nogle mener, at han blot ville rense det, så det kunne være centrum for den sande gudsdyrkelse. Andre mener, at han anså templet for overflødigt. Jeg hører til de sidste. Men dagens tekst kan faktisk udlægges på begge måder.

Hvad er et tempel? Det er, efter de fleste religioners opfattelse, et sted, hvor himmel og jord mødes. Et sted, hvor den guddommelige velsignelse kan stige ned og brede sig livgivende ud over jorden, så børn og dyreunger fødes og så korn, olie og vin vokser op til menneskers nødtørft og glæde. Templet er det sted, hvor Gud besøger sit folk. En forudsætning for, at dette kan ske er, at menneskene ofrer noget af deres eget til guddommen. Men altså kun for at få det mangefold igen.

En by, der havde et tempel, ansås ofte for at stå under gudens særlige beskyttelse. Det var en almindelig opfattelse blandt jøderne både på Jesu tid og tidligere. Men der var også folk, der som Jesus her, var kritiske overfor den almindelige tillid til templet. Det

var flere af profeterne i Det Gamle Testamente, f.eks. profeten Jeremias, der siger:

Hør Herrens ord, alle I, som kommer ind gennem disse porte for at tilbede Herren. Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Gør jeres færd og jeres gerninger gode; så vil jeg lade jer bo på dette sted. Sæt ikke jeres lid til de løgneord: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel!

Nej, gør jeres færd og jeres gerninger gode: I skal dømmes retfærdigt mand og mand imellem. I må ikke undertrykke den fremmede, den faderløse og enken, I må ikke udgyde uskyldigt blod på dette sted, I må ikke følge andre guder til ulykke for jer selv! Så vil jeg lade jer bo på dette sted fra evighed til evighed i det land, jeg gav jeres fædre.

Jesu mening om templet kan vi måske spore et sted i bjergprædikenen, hvor han siger:

Når du derfor bringer din gave til altret (dvs. alteret i templet, for andre altre fandtes simpelthen ikke, og gaven er formentlig et pengebeløb, der skulle betales i jødisk mønt. Derfor var der vekselere som en slags kirkeskat). Altså:

Når du derfor bringer din gave til altret og dér kommer i tanker om, at din bror har noget imod dig, så lad din gave blive ved altret og gå først hen og forlig med din bror; så kan du komme og bringe din gave.

“

I gamle dage var en by uden en mur en utænkelighed. Den ville hurtigt holde op med at være by, hvis der var fri adgang for alle og enhver. En mur måtte man have. Muren gjorde det krystalklart, hvad der var by, og hvad der var land. Muren definerede så at sige byen.

“

Muren fortæller også om en vis formodning som vi, der er indenfor, har om dem, der er udenfor: De vil os det sikkert ikke godt. De vil have fat i det, der er vores, og som vi har slidt og slået for.

“

Mure kan også være bygget af ord. I har sikkert lagt mærke til, at de fleste politikere, når de tiltaler og omtaler os, kalder os ”danskere”. Det gjorde de ikke i gamle dage, dvs. for 10 – 20 år siden. Dengang hed vi ”borgerne”. En borger er en voksen, myndig person, der via folketing og regering er med til at bestemme over sig selv og tage et ansvar for helheden.

Det kan godt være, at templet også efter Jesu mening har en eller anden betydning, men det, der betyder mest, er din bror. Ikke din kødelige bror, men det menneske, der andre steder kaldes ”din næste”. Du elsker og tjener Gud, når du elsker og tjener din næste!

Nu har jeg et par gange talt om mure, og konkret om Jerusalems bymur, på en måde, så I nok aner, at det ikke kun skal tages bogstaveligt. At opføre en mur er nemlig også en symbolsk handling, ikke kun en praktisk. De døde sten taler i deres tavshed. Hvad taler de om? At der er noget, der er indenfor, og noget, der er udenfor. Indenfor er ”vi”; folket, familien, vennerne og udenfor er ”de andre”; de fremmede, de ukendte, de anderledes, fjenderne (måske). Muren fortæller også om en vis formodning som vi, der er indenfor, har om dem, der er udenfor: De vil os det sikkert ikke godt. De vil have fat i det, der er vores, og som vi har slidt og slået for.

Men det var dengang. Nu bygger vi ikke længere mure rundt om vore byer. Betyder det mon, at vi er blevet bedre mennesker med et mere positivt syn på de medmennesker, vi ikke kender. Desværre nej. Det betyder noget helt andet. Det betyder, at den menneskelige intelligens i sin rige opfindsomhed blandt mange andre ting også har frembragt våben, der er så mægtige, at det bliver en latterlig ting at bygge mure for at beskytte sig. I torsdags, den 6. august 2015, var det 70 år siden, at den første atombombe blev kastet over den japanske by Hiroshima, og den blæste alle byens mure omkuld så let som ingenting.

Mure af sten beskytter os ikke længere, men der findes andre mure end de, der er bygget af sten. Mure kan også være bygget af ord. I har sikkert lagt mærke til, at de fleste politikere, når de tiltaler og omtaler os, kalder os ”danskere”. Det gjorde de ikke i gamle dage, dvs. for 10 – 20 år siden. Dengang hed vi ”borgere”. En borger er en voksen, myndig person, der via folketing og regering er med til at bestemme over sig selv og tage et ansvar for helheden. Det er et klart og tydeligt begreb. Hvad en dansker er, er straks mere tvivlsomt, og enhver kan efter smag og behag lægge så lidt eller så meget i det, som man nu synes.

Sådan et lille og tilsyneladende ubetydeligt skred i sprogbrug som det fra ”borgere” og til ”danskere”, kan godt udgøre fundamentet til en mur.

Konkrete mure findes dog også i vor tid, men læg mærke til, hvordan de som regel er belastet med negativ betydning. Nogle mure skal holde bestemte mennesker inde. Det skal fængselsmure, og det skulle Berlinmuren. Andre mure, skal holde mennesker ude. Det skal den mur, som staten Israel har bygget ind til de besatte områder på Vestbredden. Og for øjeblikket er EU-landet Ungarn ved at bygge en mur, der skal holde flygtninge, der rejser gennem Serbien, ude. Men fælles for de to slags mure er, at de sætter skel mellem ”de rigtige” og ”de forkerte”.

Jeg kan nok ikke længere skjule, at det, jeg bl.a. har talt om indtil videre, uden at sige det direkte, er vor tids enorme flygtningeproblemer. Men det hele skal ikke ende i politisk korrekthed. For også den politiske korrekthed er en slags mur mellem dem med rigtige meninger og dem med forkerte, måske ligefrem afskyelige, meninger.

Så lad os begynde et andet sted, nemlig i New York. Jeg læste forleden dag en klumme i avisen, hvor skribenten fortalte, at han havde besøgt en af de hippe barer i bydelen Brooklyn. Her hang de unge og smukke mennesker ud i deres smarte modetøj. En midaldrende fyr i en fedtet læderjakke kom ind, og det var, som om alle tænkte: ”What! Hvad vil han her?” Ingen talte med ham. Der var en usynlig, men ganske tydelig, mur af tavshed omkring ham. Og da han havde drukket sin øl, forlod han da også lokalet efter den tavse belæring om, at han var gået forkert og ikke hørte til her. Man kunne næsten høre den kollektive lettelses suk fra stamgæsterne. Jo, mure mellem mennesker kan vi alle sammen bygge.

Men flygtningene! Nu skal I ikke tro, at jeg har en eller anden kristen patentløsning på dette enorme problem. Ikke noget med at åbne grænserne og byde alle velkommen. Det er ikke realistisk, det ser jeg nok. Men hvorfor er det ikke realistisk, og hvorfor er der i det hele taget så mange flygtninge?

En gammel kristen talemåde siger, at ”verden ligger i det onde”: At synden hersker over os i ret omfattende grad. Ordet ”synd” hører jo ikke til tidens aller-mest populære plusord. Tværtimod synes vi, at det lugter lang væk af menneskefjendske forbud: Du må ikke alt det, der er sjovt og naturligt.

Men synd betyder noget lang mere grundlæggende. Det betyder, at vi udmærket godt ved, hvad det gode er, som vi bør gøre, men at vi samtidig finder på alle mulige forklaringer på, at det ikke er muligt at gøre det. Martin Luther siger, at det syndige menneske er ”indkroget i sig selv”, eller med andre ord; lukket om sig selv, omgivet af mentale mure.

Så hvorfor flygter folk fra deres hjem og land? Det gør de på grund af verdens gennemgribende uretfærdighed. De flygter fra undertrykkelse og forfølgelse, fra fattigdom, sult og tørst og fra manglende fremtidsudsigter. De flygter fra en verden, der ligger i det onde. Men hvor skal de flygte hen, når den verden, de flygter til, også ligger i det onde. Når vores verdens svar er at bygge mure omkring os. Mure, der står som monumenter over verdens syndighed.

Men Gud sendte sin søn til verden for at åbne os op. For at nedbryde de mure, mentale eller konkrete, som vi omgiver os med. Gud kom på besøg dengang for 2000 år siden, og han kommer stadig på besøg hver eneste søndag, for at dele ud af sig selv, så vi bliver i stand til at dele ud af os selv. Og da gælder det om, at vi kender vores besøgestid.

Det ny Testamente har et modbillede til det gamle Jerusalem med dets tempel og dets mure, som dagens tekst taler om. Det er det ny Jerusalem, vi hører om på bibelens allersidste sider i Johannes’ Åbenbaring, hvor det hedder:

Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom.

Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige:

Nu er Guds bolig hos menneskene,

Han vil bo hos dem,

Og de skal være hans folk,

Og Gud vil selv være hos dem.

Han vil tørre hver tåre af deres øjne,

Og døden skal ikke være mere,

Ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pineskal være mere.

Thi det, der var før, er forsvundet.

Og han, der sidder på tronen sagde: Se, jeg gør alting nyt!

Derefter skildrer Johannes, hvordan dette ny Jerusalem ser ud med guld så klart som glas på gaden og mure af de ædleste stene. For også det ny Jerusalem har mure, men der er tolv porte i murene, og disse porte ”lukkes ikke om dagen, og nat er det aldrig dér”. Portene er med andre ord aldrig lukkede, hvilket jo er det samme, som at der slet ingen mure var. Der er ingenting, der forhindrer vores indgang og udgang. Der er intet skel mellem indenfor og udenfor, ingen forskel mellem ”os” og ”de andre”, der betyder noget.

Der er heller intet tempel i det ny Jerusalem, for Gud bor selv blandt menneskene. Der er ikke sol og måne, for Guds herlighed lyser byen og menneskene op.

Denne vældige vision er Johannes’ måde at sige ”Guds rige” på. Og Guds rige er det rige, som Jesus kommer med. Hvor ligger dette rige, kan vi spørge, og Grundtvig svarer i den salme, vi sang allerførst:

*mit land, siger Herren, er Himmel og jord,
hvor kærlighed bor.*

Guds rige er ikke kun et sted i himlen eller en tid hinsides alle tider, men hver gang vi ved Guds nåde åbner vore hjerter for et andet menneske, så er Guds rige midt i blandt os. Så er vi borgere i Det ny Jerusalem.

Verdens skæbne afgøres i børneværelset

En tale om børnebogsliteratur fra Kulturcafeen

AF LÆRKE SKÆRLUND

Fortællingen om bogen starter altid sådan her: Lille Karin ligger syg med mæslinger. Lille Karin har ligget syg i mange uger efterhånden, og hun keder sig noget så bravt. Så lille Karin plager sin mor om at fortælle en historie. Og en historie. Og en historie. Så lille Karins mor fortæller en historie mere, og en af de historier gik hen og blev til en bog. Og den bog gik hen og blev, hvad man med et fint ord har valgt at kalde verdenskulturarv.

Selve bogen starter altid sådan her: "I udkanten af den lille bitte by lå en gammel, forfalden have. I haven lå et gammelt hus, og i huset boede Pippi Langstrømpe. Hun var ni år, og hun boede der helt alene. Ingen mor eller far havde hun. Og det var egentlig ganske rart, for så var der ingen, der kunne sige til hende, at hun skulle i seng, netop når hun havde det allermorsomst, og ingen, der kunne tvinge hende til at tage levertran, når hun hellere ville have bolsjer."

Lille Karin boede i Stockholm i 1940'ernes Sverige, hendes mor hed Astrid Lindgren. Bogen udkom i 1945 og kaldes selvfølgelig Pippi Langstrømpe.

I modsætning til Pippi Langstrømpe voksede jeg op med forældre, som fortalte mig, at jeg skulle i seng, selvom jeg havde det allermorsomst. Men på trods af visse væsentlige forskelle mellem Pippi og mig, ser jeg i al beskedenhed også nogle ligheder. Glæden ved at bage pandekager.

En forundring og fascination over den måde, mennesker færdes med hinanden på. På godt og ondt. En forundring og en fascination som driver de voksne i Pippis nærhed til vanvid, og som har drevet mig til at læse retorik. På retorik kan jeg nemlig ud-

forske den sproglige udveksling mellem mennesker. Min barndom brugte jeg ikke på at blive en haj til at spille på min guitar eller den nye Lene Rantala på mit håndboldhold. I virkeligheden læste jeg vist mest en hel masse bøger.

Så I får hverken guitar-spil eller boldkunster fra mig i aften. Da jeg startede på Testrup lovede jeg mig selv, at jeg ville holde en tale om noget af det, jeg holder allermest af: børnebogen.

Udgivelsen af Pippi Langstrømpe i 1945 markerede begyndelsen på en ny æra for børnelitteratur og børneopdragelse. Indtil da havde børn været et middel for familien til arbejde og status. Barnets frie vilje var simpelthen bare ikke noget, man talte om.

Pippi Langstrømpe blev skabt i en tid præget af ulykke, krig og forfærdelse. Gennem 2. verdenskrig skrev Astrid Lindgren en såkaldt krigsdagbog, hvor hun nedfældede sine tanker om krigen. Især krigens tyranner og særligt Adolf Hitler optog hende. Gennem hjemmelavede lommepsykoanalyser af krigens frontmænd voksede en lyst til at skabe pacifistisk modsætning.

Så da Karin i sygesengen bad sin mor fortælle historier, voksede fortællingen om verdens stærkeste pige. En pige, som har evnerne til at give bøllerne bank, men som meget hellere vil bruge dem på noget mere fredeligt. Udforskning af verdens sodavandstræer. Udfordring af de voksnes logiske syn på indtagelse af levertran. Ubevidst provokation med uartig opførsel til kaffeselskaber.

I 1940'ernes nordiske samfund var det en bombe. En psykologiprofessor kaldet Svend Lundqvist fandt det så vanvittigt at tro på barnets frie vilje, at han kaldte Astrid Lindgren og Pippi for forskruede og gale begge to.

Lærke Skærlund er fra F15 og læser retorik på Københavns Universitet

“

Mennesker forstår verden gennem fortællinger. Vi leder alle efter måder at forstå og omgå den verden, vi befinder os i. Ikke mindst når den viser sig fra sin allerværste side!

Hvad psykologiprofessoren Svend angår var han ikke alene om den holdning. Men tiderne skiftede, og Astrid Lindgrens forfatterskab blomstrede.

Gennem sit forfatterskab kæmpede Astrid Lindgren for anerkendelsen af børnebogen. Og hendes logik giver så utrolig god mening for mig. Hvis vi vil skabe en bedre verden i morgen, så lad os starte med at give børnene selvværd og vise dem tolerance, generøsitet og fællesskab.

Mennesker forstår verden gennem fortællinger. Vi leder alle efter måder at forstå og omgå den verden, vi befinder os i. Ikke mindst når den viser sig fra sin allerværste side!

Som lille fik jeg læst Ronja Røverdatter op. Sid-
enhen har jeg tænkt på, at det måske var noget af
det, der drev mig til at gå rundt alene ude i skoven,
når jeg ikke kunne forstå mine forældres skilsmisse
derhjemme. Nøjagtigt som Ronja Røverdatter søgte
og søger jeg stadig naturen, når tingene derhjemme
bliver for komplicerede.

Som lidt ældre læste jeg selv Brødrene Løvehjerte.
Da jeg var omkring 10 år, døde min farfar. Og jeg
holdt meget af forestillingen om, at han befandt sig
i en spændende eventyrverden ligesom Tvebak og
Jonathan Løvehjerte. Fortællingen om Nangijala gav
mig mod til at forholde mig til min farfars død.

Og som begyndende teenager følte jeg mig til tider
udenfor, fordi jeg hellere ville læse Harry Potter end
hænge ud på banen sammen med de andre fra min
klasse. Der fandt jeg styrke og identifikation i en fig-
ur som Hermione, som gør en dyd ud af at være
klog, og som omgås sin omverden, selvom den er
uforstående over for hendes fascination af bøger.

I et forfatterskab som Astrid Lindgrens og i JK.
Rowlings Harry Potter-bøger ses barneskikkels-
er, som tumler med livets mørke sider. Faktisk er
mange børnebøger meget bedre til at omtale svære
emner som død og skilsmisse. Jeg har den opfattelse,
at mange voksenromaner blot kredser om de svære
emner, mens børnebøger i højere grad tager tingene

ved roden og sætter ord på livets mørke og smertefulde sider.

I efteråret fastslog en gruppe italienske forskere efter en række undersøgelser, at man bliver et mere tolerant menneske af at læse Harry Potter-bøger. Der glider et underliggende tema omkring accept af forskelligheder i bøgerne, og børn såvel som voksne blev mere positivt indstillede over for mennesker, som var anderledes, efter at have læst en af bøgerne! Det er vigtigt for barndommen, at den rummer potentielle inspirationskilder til måder at gå til og forstå verden på. Fordi vi i vores barndom bliver præget af de ting, vi omgiver os med: forældre, venner, fjernsyn, musik. Bøger.

Selve idéen til Pippi startede hos Astrids datter, Karin, og det gælder faktisk også for bøgernes afslutning. Den sidste bog om verdens stærkeste pige slutter med, at Pippi, Tommy og Annika erklærer, at de aldrig vil være voksne. Astrid Lindgren har fortalt om en episode, hvor 13-årige Karin grædende erklærede, at hun aldrig ønskede at være voksen. Og denne episode inspirerede Astrid Lindgren til Pippis aversion mod voksenlivet.

I virkeligheden synes jeg egentlig ikke, at det virker så skræmmende at blive ældre, som Pippi gør. Men jeg tror på, at det er vigtigt at lære og senere bevare nysgerrigheden og tolerancen.

Det følgende citat af Astrid Lindgren er for mig det endegyldige belæg for, hvorfor det er så sørens vigtigt, at vi læser de der bøger, som rummer inspiration og identifikation for os, selv fra vi er helt små. Og mindst lige så vigtigt er det, at os, som ikke længere er i barndommen, bliver ved med at holde fast på, at de børn, vi omgiver os med, læser dem:

”Intet er mere sikkert, end at verdens skæbne afgøres i børneværelserne. Der afgøres det, om morgendagens mænd og kvinder bliver mennesker med sunde sjæle og gode viljer eller forkrøblede individer, som benytter enhver lejlighed til at gøre tilværelsen lidt mere vanskelig og besværlig for deres medmennesker. Selv de statsmænd, som skal råde over menneskers skæbne i morgendagens verden, er små børn i dag.”

“

Det er vigtigt for barndommen, at den rummer potentielle inspirationskilder til måder at gå til og forstå verden på. Fordi vi i vores barndom bliver præget af de ting, vi omgiver os med: forældre, venner, fjernsyn, musik. Bøger.

Mailkorrespondance – Menneske først og Christen saa?

AF DITTE FINSTEN
HANS RUBECH
JØRGEN CARLSEN

Kære Jørgen

Jeg sidder netop nu i toget på vej hjem fra et dejligt elevmøde. Og tak for det! Det var igen en fantastisk oplevelse at besøge skolen. Jeg gik der selv i F14 og har, foruden Elevmødet i weekenden, været tilbage på både forårs- og efterårsweekend.

En ting undrede mig dog, og det er i den anledning, jeg skriver. Det drejer sig om skolens forhold til kristendom. Da jeg startede på Testrup, vidste jeg, at skolen var en grundtvigiansk skole, og det anede mig, at skolen også havde et tilhørsforhold til kristendommen. Jeg har dog aldrig opfattet Testrup som en direkte kristen højskole. På F14-kurset og på forårs- og efterårsweekend har vi sunget nogle salmer blandt andre ikke-kristne sange.

Men da vi her til Elevmødet skulle lære to salmer under sangtimen, og da en gudstjeneste ligefrem fremgik af programmet, blev jeg i tvivl om skolens forhold til kristendommen. For mig hænger det at drive en grundtvigiansk højskole og kristendom ikke nødvendigvis sammen.

Netop Grundtvig var fortalende for at skille religion og skole ad. Testrups grundtvigianske facon med et islæt af kristendom, hvor der synges salmer osv., er for mig som Testrupelev ikke uvant. Men den radikaliserende af kristne indslag, jeg oplevede i weekenden, synes jeg var uvant og ret ubehageligt. Jeg følte mig indfanget i noget, jeg ikke tror på. Jeg ved, at gud-

stjenesten selvfølgelig var frivillig. På samme måde kunne jeg have ladet være med at synge med på salmerne, da vi skulle lære dem, men omvendt synes jeg, at det var svært. Det var lidt, som om kristendommen internaliserede sig ind i foretagendet på en ret pressende måde, og det synes jeg var ubehageligt. Det er selvfølgelig bare min oplevelse, og måske jeg helt har misforstået Testrups forhold til kristendom fra start. Men kristendom er som mange andre religioner noget meget stort, der frembringer mange følelser og tanker og ikke mindst tro.

Når jeg sidder til sangtime, er det først og fremmest fællesskabet og troen på det, jeg føler og mærker der fylder - ikke troen på Gud. Når fællesskabet så lige pludselig tager en kristen drejning i form af indlæring af to salmer (som forberedelse til en gudstjeneste) føler jeg mig indfanget. Jeg kan og skal ikke bestemme, hvordan fællesskabet tager sig ud, men for mig har det på Testrup aldrig været kristent på den radikale måde, jeg oplevede i lørdags. Det kom uventet, og det var ubehageligt.

Jeg har stor respekt for kristendom og for Hans som menneske og lærer. Desuden forestiller jeg mig, at han må være en fremragende præst. Og når han holder gudstjeneste, er jeg sikker på, at mange ønsker at deltage. Men jeg finder det forkert – eller uvant eller “ikke-Testrup-agtigt” – at en gudstjeneste skal programsættes og på den måde bestemmes til at være en del af fællesskabet. Jeg synes, det ville være

Ditte Finsten har gået på testrup i F14 og læser til daglig antropologi på Københavns Universitet

Hans Rubech er cand. theol. og underviser på Testrup Højskole

Jørgen Carlsen er mag. art. i idéhistorie, medlem af Etisk Råd og forstander på Testrup Højskole

mere passende, hvis det havde været sagt under meddelelser, at der var gudstjeneste ved Hans, og at alle var velkomne, hvis de havde lyst.

Jeg forstod på alle, at Auguku igen i år havde været en kæmpe succes. Jeg er virkelig glad for, at Testrup er en højskole, jeg igen og igen har lyst til at vende tilbage til, og jeg har stor respekt for kræfterne bag alle disse arrangementer, hvor der er mulighed for gensyn. På generalforsamlingen fremgik det jo tydeligt, hvor mange der elsker skolen højt og går op i dens ve og vel. Jeg har det selv på samme måde, og det er også derfor, tror jeg, at jeg reagerer, når noget er anderledes eller skævt i forhold til, hvordan jeg altid har opfattet Testrup.

Endnu en gang tak for en fantastisk weekend!

Kærlig hilsen
Ditte Finsten Jensen

Kære Ditte

Tak for dit brev, hvor du delagtiggør os i dine overvejelser over, det nyligt afholdte Elevmødes forløb eller mere præcist: Sangtiden lørdag eftermiddag. Vi beklager, at du har oplevet det som intimiderende, at der skulle læres to salmer med henblik på at de skulle synges ved gudstjenesten i Mårslet Kirke om

søndagen, men vi er også en smule forundrede over din reaktion.

Lad os først bringe historikken på plads. Der er intet nyt i, at der i forbindelse med elevmødet indbydes til gudstjeneste i Mårslet Kirke. Det har været sædvane i de sidste 20 år – mindst. Traditionen opstod i sin tid, efter at Hans i 1990 blev ansat på skolen. Da han var både teolog og tidligere sognepræst, spurgte Jørgen, om han ikke kunne have lyst at stå for en gudstjeneste i forbindelse med Elevmødet, hvortil han sagde ja.

Der er heller ikke noget nyt i, at der undertiden indøves et par salmer i forbindelse med Jørgens sangtime. Udvælgelsen af disse salmer sker ud fra det kriterium, at det er salmer, hvis melodier, Hans skønner er forholdsvis ukendte, og grunden til at indøve dem er, at det skal spare eventuelle deltagere i gudstjenesten for pinligheden ved ikke at kunne synge med, fordi man ikke kender melodien. Det er ikke hvert år, der er dette behov for at lære nye melodier, så derfor er det meget muligt, at du ikke har oplevet det sidste år, hvis du deltog i Elevmødet og var til sangtime.

Du peger meget rigtigt på, at Grundtvig skelner mellem kirke og skole. Skole skal man kunne holde sammen med alle uanset, hvad de tror på. Kirke holder man sammen med dem, der gennem dåben tilhører menigheden. Det er der en stor del af Testrups elever,

“
(...) det, at den [testrup højskole (red.)] kalder sig ”grundtvigsk” indebærer, at den ikke er uden interesse for, hvad kristendommen har at sige om menneskelivet. Ligesom den ikke er uden interesse for, hvad islam, jødedommen, buddhismen eller for den sags skyld ateister, filosoffer og kunstnere har at sige om menneskelivet.

der gør – formentlig størstedelen. Vi mener ikke, at den praksis, der har været herskende de sidste ca. 20 år blander tingene sammen. Gudstjenesten om søndagen er ikke en særgudstjeneste for Testrup Højskole. Det er en ganske almindelig sognegudstjeneste, blot med den forskel, at det altså er Hans, der står for den. Således blev to små Mårsletborgere døbt sidste søndag, ligesom ganske almindelige Mårsletborgere deltog. Vores skøn er, at under halvdelen af kirkegængerne i søndags var gamle elever.

Gamle elever har undertiden spurgt, om vi ikke kunne holde gudstjenesten ude i vores dejlige have. Det kan vi ikke, for det ville netop være at blande tingene sammen. Det ville nemlig antyde, at de, der ikke mødte op, unddrog sig fællesskabet, og det ville være forkert, for det at deltage i en gudstjeneste skal netop være en ganske fri sag. På Testrup Højskole er man stadig en fuldgyltig del af fællesskabet, selvom man ikke forstår sig selv som kristen – døbt eller ej. Og vi håber og tror ikke, at omtalte gudstjeneste har været annonceret på anden måde end som en meddelelse om, ”at der var gudstjeneste ved Hans, og at alle var velkomne, hvis de havde lyst.”

Der er således ikke tale om, at noget ”pludselig” har taget en kristen drejning. Ej heller om nogen ”radikalisering” af kristne indslag. Vi finder faktisk disse udtryk stærkt overdrevne. Testrup Højskole kalder sig selv en almen, grundtvigsk højskole og ikke en kristen højskole. Men det, at den kalder sig ”grundtvigsk” indebærer, at den ikke er uden interesse for,

hvad kristendommen har at sige om menneskelivet. Ligesom den ikke er uden interesse for, hvad islam, jødedommen, buddhismen eller for den sags skyld ateister, filosoffer og kunstnere har at sige om menneskelivet. Det er nemlig menneskelivet og dets problemer og forviklinger, vi taler om på højskolen, og her er ingen synspunkter principielt og på forhånd udelukkede.

Testrup Højskole kunne ikke drømme om at kalde sig en ”kristen” højskole. Det ville nemlig være et ekskluderende signal. Der findes høj- og efterskoler, der kalder sig kristne, og for dem er det et signal om, at de tilhører Indre Mission eller forskellige mere eller mindre pietistiske frikirker. Og det er ikke tilfældet med Testrup Højskole. Derfor kalder vi os en grundtvigsk højskole med den betydning, der er antydnet ovenfor.

Hvad gamle Grundtvig – som jo heller ikke er nogen på forhånd given autoritet – kunne finde på at sige om sagen, vil jeg gerne belyse med et par linier fra Højskolesangbogen, nr. 460. Et par linjer, som vi faktisk kunne forestille os, du ville synes om:

Sanddru hedning, tyrk (læs: muslim) og jøde,
dem har Gud i grunden kær,
hader frem for alt de søde,
som på skrømt ham træder nær!

Kærlig hilsen
Jørgen og Hans

Kære Jørgen og Hans

Tusind tak for svar, det sætter jeg pris på.

Det er selvfølgelig svært at sætte sig op mod en 20 år gammel sædvane og to eksponenter for denne, hvem og hvis højskole, jeg kærer mig om. Ikke desto mindre synes jeg, det er nødvendigt at uddybe, hvorfor "jeg følte mig indfanget i noget, jeg ikke tror på", så her kommer mine videre overvejelser.

At jeg føler denne nødvendighed er først og fremmest motiveret af det forhold, at hvem man inkluderer og ekskluderer, kan siges at være et samfundsanliggende, der rækker ud over højskolen og adresserer en bredere problematik. En problematik, der om muligt er tydeligere end nogensinde i den samtidige diskussion af flygtninge- og migrantspørgsmålet.

At man skal kunne holde skole med alle, skal derfor ikke bygge på antagelser om, hvor mange der er døbt, eller føler sig som kristne. Hvis "formentlig størstedelen" af Testrups elever er medlemmer af folkekirken, betyder det så, at mindretallet skal rette ind efter flertallet? Skal man kunne holde skole med alle, må man, tænker jeg, også holde sig fri eller endog hæve sig over generelle kategoriseringer, man ikke har adgang til.

Jeg er hverken imod kristendom eller kirke. Alle har ret til, at mødes med hvem de vil, hvor de vil. Men en kristen gudstjeneste programsat på Testrup er netop programsat som en del af fællesskabet. Og højskolefællesskabet konstitueres jo af alle elever på en årgang eller til et elevmøde, og ikke kun af størst-

edelen. Så med mindre man omlægger sin sædvane til at inkludere alle verdens religioners ceremonier, så skal en gudstjeneste ikke programsættes, men i stedet for netop annonceres som om "at der var gudstjeneste ved Hans, og at alle var velkomne, hvis de havde lyst". Religion (for eksempel kristendom) for sig og skole for sig. Derfor er det også – i mit perspektiv – ligegyldigt, hvorvidt gudstjenesten holdes på skolens grund eller i Mårslet kirke (og hvor mange små Mårsletborgere, der i øvrigt bliver døbt).

Jeg kan sagtens forstå, at programsættelsen af gudstjenesten og forberedelsen dertil er sædvane i jeres 20-årige tidsperspektiv. I mit perspektiv, som gammel Testrup-elev – og dem er der jo alligevel mange af – er den stadig både "pludselig" og "radikal". Perspektiver kan eksistere sideløbende, men bare fordi noget er sædvane, betyder det vel ikke, at man ikke kan anfægte det og være uenig?

I mit tidsperspektiv har der desværre ikke været så meget plads til den gamle Grundtvig, men jeg er alligevel faldet over følgende, hvor jeg tænker, at han er ret klar i spyttet:

"Menneske først og Christen saa", skriver Grundtvig i sin salme af samme navn og mener hermed, at man skal starte med at blive ordentligt menneske. For så bagefter at blive kristen. De to sidste vers lyder: "Om Christen ei han er i Dag // Han bliver det i Morgen!" – og det vil jeg helst være fri for.

Kærlig hilsen
Ditte

At jeg føler denne nødvendighed er først og fremmest motiveret af det forhold, at hvem man inkluderer og ekskluderer, kan siges at være et samfundsanliggende, der rækker ud over højskolen og adresserer en bredere problematik.

SKOLEKREDSSENS BERETNING

KAARE CHRISTIANSEN

Sidste år skrev vi på denne plads, at skolekredsen er uvurderlig for højskolen. En stor og vital skolekreds er et af tegnene på en god og aktiv højskole. Skolekredsen er særligt vigtig i forbindelse med henvendelse til blandt andet offentlige myndigheder. Sådan er det fortsat. Men hvilken rolle spiller skolekredsen egentlig?

I højskoletraditionen er skolekredsen initiativtager til, og dermed grundlægger af, højskolen, fordi den vælger højskolens bestyrelse. For en velfungerende højskole spiller den imidlertid en tilbagetrukket rolle. Alt er jo for længst sat i gang. Testrup Højskole har desuden indrettet sig sådan, at Elevforeningen vælger over halvdelen af højskolebestyrelsens medlemmer, og dermed kan der i princippet træffes afgørende beslutninger helt uden Skolekredsens indflydelse. Det sker dog næppe i praksis; bestyrelsesarbejdet er et samarbejde mellem de to foreninger, der begge er bygget på vores særlige engagement i netop denne højskole. Den er enten vores lokale højskole, eller vi har selv været elever her.

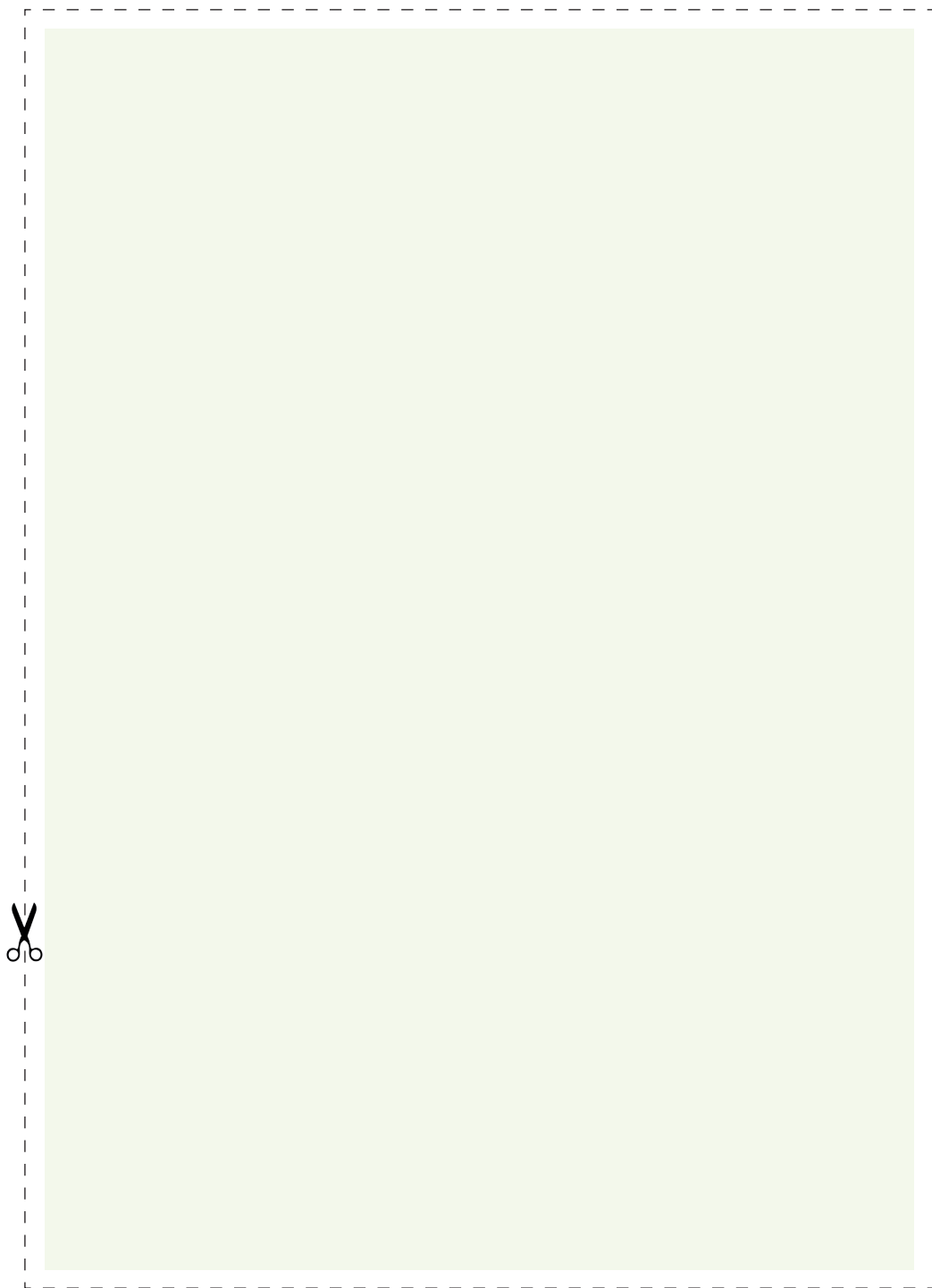
Engagement i det lokale er ikke en selvfølge i dag. Særligt i et storbyområde som Århus er vi alle metropolitter. Når højskolen indbyder til arrangementer med tilhørende kaffebord og samvær, er der altid andet, man kan vælge at gå ud til. I højskoletraditionen er der imidlertid lidt mere mening med det lejlighedsvis samvær, end det aktuelle foredrag, koncerten eller sangtimen. Skolekredsen er nemlig mere end en foredragsforening; den er en anledning til at mødes og give udtryk for, at vi stadig oplever højskolen som noget særligt.

Derfor vil vi, igen, gerne takke alle medlemmer af Skolekredsen for jeres opbakning.

Bestyrelsesåret blev indledt med generalforsamlingen d. 5. marts, hvor der blev rettet op på en lille misforståelse med hensyn til valg. I et ulige år vælges der tre medlemmer til bestyrelsen for de næste to år, men det var allerede sket i 2014, så ét af disse mandater måtte 'fornyes'. De tre medlemmer, der blev valgt for en ny to-års periode er Keld Schmidt Møller (formand), Margrethe Bogner og Agnete Salomonsen. Fortsættende medlemmer er Margrethe Poulsen (kasserer) og Kåre Christiansen (sekretær), der således er på valg i 2016. Bestyrelsen har to suppleanter: Jørgen Brandt Andersen og Kaj Lolholm og to revisorer, Per Enevoldsen og Hans Ole Kaae.

Skolekredsen havde ydet tilskud til foredraget efter generalforsamlingen, "Kærlighed er ..." med Kathrine Lilleør.

Skolekredsens bestyrelse

Forårsweekend

Helt ude i skoven

8.-10. april 2016

Som man råber i skoven, får man svar, og på **årets forårsweekend** tester vi tesen; vittigheder uden pointer og hjerneløse fejlslutninger skal i fællesskab skråles mod trækroner og rævehuller.

Venner, fjender, egern og agern: under temaet **HELT UDE I SKOVEN** inviteres du derfor til gensynsglæde og tarzaneufori i **weekenden 8.-10. april**. For frister, billetter og skovskader, tjek løbende **testrupelev.dk** eller **Facebook**, eller skriv allerede i dag til Elevforeningens bestyrelse, hvis du sidder inde med den perfekte workshop, der kan sætte stammer og kviste i svingninger.

Auguku 2016

Internet

Billeder

Maps

Videoer

Mere ▾

Søgeværktøjer

Ca. 264.000.000 resultater (0,33 sekunder)

Mente du: *ni dages lol
minder for livet
tordenfluer
pindebrændebål
overdrevet jubilæumsshow
uforudsigelig generalforsamling
hjemmelavet ketchup
Køkken-Nina
Hanne Boel på fællessang
grundig programgennemgang
kulturcafé
fem mennesker om to nøgler
mittwegs-motweg
mokost deluxe
tour de chambres
Søs-nostalgi
mellemkødby
lunkne King-øl
workshops og linjefag
lys og sang*

Annoncer

Augustkursus

www.testrupelev.dk
30. juli – 5. august 2016.
En uges dans, mad, fest
og fællesskab.

Elevmøde

www.testrupelev.dk
5. august – 7. august
Elevforeningens
generalforsamling: 6. august

Tilmelding starter

www.testrupelev.dk
24. maj 2016 kl. 17. på
www.testrupelev.dk

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Næste

06 . 08 . 16

JUBILÆUM

TESTRUP HØJSKOLE

DET BLIVER
STORT

REFERENCER

ÅRETS GANG

I STIKORD

November	11.	Koncert med Kvindebandet
	13.	FT: Niels Pugholm om sin kunst FT: foredrag v. Martin Zerlang '1914'
	14.	FT: Søren Gemmer koncert/foredrag 'Polterabend' for hhv piger og drenge
	15.	'Bryllupsfest'
	17.	FT: Jørgens hjørne
	19.	Koncert med Aymeric Hainaux
	20.	FT: Simon Axø om filosofi og politik
	21.	Teaterlinjen: dialoger
	22.	Kulturcafe
	24.	FT: Koncert med Store Kor Julehygge med oldfruerne Fernisering v fotoholdet
November	27.	FT: Anders Bauman om livet som naver Koncert med Musiktilvalg
	28.	FT: fortællinger v. Elin Vestergaard Julefrokost
	30.	Art Cinema: What Women want og The Patriot
November	1.- 12.	PROJEKT
	3.	FT: Sangtime v Jørgen Carlsen
	6.	Ekstra kulturcafe – juletema
	7.	Art Cinema: Eyes wide shut.
Januar		Filosofisk seminar Tag og Læs
	21.	Ankomst F15
	22.	Fagvalg
	23.-24.	Sammenrystning
	29.	FT: Jørgen Carlsen: Grundtvig, vol I
	30.	FT: Optakt til dans
	31.	Fest
Februar	2.	FT: Jørgen Carlsen: Grundtvig vol II
	5.	FT: sangtime v Thomas Zeuthen Floorball v sportsudvalget
	6.	FT: koncert v musiklinjen
	8.	Art Cinema: Nymphomaniac, directors cut
	9.	FT: Jørgens Hjørne
	12.	FT: Studievalg Øst om videregående uddannelser
	13.	FT: Udflugt til Aros, Kviumudstilling Fools
	15.	Fastelavn
	19.	FT: Frank om begrebet 'terror'
	20.	FT: Koncert med Music Spoken Here
	21.	FT: Tax Camp – om international skattelovgivning v. MS
	22.	'Uddannelsesbazar'
		Kulturcafe
	23.	Art Cinema: Reprise
	23.-28.	Ugens Kunstner: Søren Gemmer Trio
	23.	FT: kortfilm-tour-de-force vol I v. Karen Rais-Nordentoft
	25.	FT: Lars Erslev Andersen om radikalisering og terror
	26.	FT: kortfilm-tour-de-force vol II v. Karen Rais-Nordentoft
Februar		Art Cinema: Oslo august 31
	27.	Fernisering i foyeren v kunstlinjen: Portrætter
		FT: koncert v. Søren Gemmer Trio

Marts	2.	FT: Tænketaank
	5.	FT: Emma Holten Netkultur og ejerskabet over kroppen i en viral tidsalder
		Ankomst nye elever!
		FT: Katrine Lilleør Kærlighed er...
	6.	FT: Tænketaank: kønsdiskurser - workshops
	7.	Koncert v musikhold: folk
		Fest i spisesalen!
	8.	Art Cinema: Taxi Driver Koncert v musikhold: sangskrivere
	9.-13.	Linjefagsuge
	13.	Kunsthall Århus Filosofipræsentation Koncerter v musiklinjen Fest: Turen går til...
Marts	14.	Art Cinema: Den store skønhed
	15.	FT: Dario Fo monologer v Torben Nielsen
	19.	FT: Niels Pugholm om sin videokunst
	20.	FT: Jacob Piet om begrebet mindfulness
	23.	FT: Ole Fugl om lyd og medier
	25.	Auktion til fordel for Compa, et kulturhus i Bolivia.
	26.	FT: Tænketaank
		FT: Simon Pasternak og Christian Dorph om deres nye krimi Tal til mig
	27.	FT: Koncert v musiklinjen Reception v. Kunstlinjen (portrætter og videokunst) Kulturcafe
	28.	Koncert v musiktilvalg
Marts	29.	Art Cinema: Funny Games
	30.-1.4.	Påskeworkshops
April	2.-6.4.	Påskeferie
	9.	FT: Søren Pold om overvågning og e-Kultur
	10.	FT: Jørgen Carlsen om Poul Henningsen
	12.	Art Cinema: Under the skin
	13.	FT: Mette Rishøj om sin malerkunst
	14.	Ud-af-huset-med-huset
	15.	Forestilling v. Teaterlinjen: Mørket ligger under sengen
	16.	FT: Mickey Gjerris Rigtige mænd spiser kikærter
	17.-19.	Forårsweekend Upassende
	20.	FT: Jørgen Carlsen om Etisk Råd
	23.	FT: Brændpunkt om politik/folketingsvalg FT: Litteraturaften m skrivelejerne
	24.	FT: Rainscapes v. Steen Larsen
	26.	Art Cinema: The Holy Mountain
	27.	FT: Tænketaank om demokratisk engagement eller mangel på samme.
April	29.	Koncert med Counterfictionals
	30.	FT: Jørgens og Simons hjørne Kulturcafe, strandtema
Maj	4.	FT: Hosea Che Dutschke om dele af tysk historie....
	5.	Reception v skrivelinjen, B16 bøger
	6.	FT: Jørgen Carlsen om Baader-Meinhof Komplexet
	7.	FT: Troels Heeger om Berlin
	8.	FT: Koncert med Jais Baggestrøm Koch m.fl..
	9.-15.	Studietur
	18.	FT: Jørgen Carlsen om forfatteren Milan Kundera
	20.	FT: Pia Friis Laneth om kvinders retsstilling gennem 100 år
	21.	Teatermonologer: Spor og vildspor

	22.	FT: Lars Ringgaard, tour de force i mundharpe Kulturcafe		15.-16.9. 17.9.	Ud-i-det-fri- ture Ankomst nye elever FT: Christian Christiansen Før havde vi Gud, nu har vi økonomien
	23.	Bryllupsfest		18.9.	FT: Sangtime v Jørgen Carlsen
	24.	'Fannysering'		20.9.	Art Cinema: Himlen over Berlin
	25.	Art Cinema: Himlen over Berlin		21.9.	FT: site specificity – en vandreprerformance v Johanna Geiger
	28.	Tænketaank		21.9.	FT: Clement Kjærsgaard Er verden ude af kontrol
		Nu lyser løv i lunde, sangtime v Jørgen Carlsen		23.9.	Koncert med Yölariis
	29.	Gadeteater v teaterlinjen		24.9.	FT: Katinka og Marie om musikbranchen
		Koncerter v musiklinjen		25.9.	Auktion til fordel for Teatro Trono fra Bolivia
	30.	Forældre-vennedag		26.9.	Fest i spisesalen
Juni	1.-12.	PROJEKT		27.9.	Art Cinema: Christiane F
	3.	Vælgermøde og paneldebat		28.9.	FT: Mette Rishøj om sin kunst
	4.	Film: All you need is kill		29.9.	Koncert v musiklinjen
	5.	Grundlovsarrangement på Århus Idrætshøjskole		30.9.	FT: Oplæsningsaften med skrivelejerne: Theis Ørntoft, Mads Eslund, Anders Abildgaard og Christian Dorph
	7.	Art Cinema: Reconstruction			
	10.	Koncert (musiklinjen): Øver Toner	Oktober	1.10.	FT: studietursforberedelse
	11.	Teaterforestilling: Fra hjem med klaver		2.-8.10.	Studietur til Berlin
		Koncert (musiklinjen): Sangskriverne		11.10.	Art Cinema: Bleu, blanc, rouge
	12.	Fernisering på kunstlinjens udstilling på Århus Rådhus		12.10.	FT: Niels Forsberg
		Reception, filosofilinjen		15.10.	FT: Salon m 'Madame Nielsen'
		Koncert (musiklinjen): jazz/groove/hiphop			FT: Emmet Feigenberg
	13.	Linjefagsafslutning		16.10.	Kulturcafe
	14.	Oplæsning fra skrivelinjens antologi Små Rockere		19.10.	FT: Dorph og Pasternak
	15.	Udflugt til Sculpture by the Sea		22.10.	FT: foredrag v. Sanne Stephansen fra Rub og Stub
		Volleyball – kamp ml lærere og elever			Koncert med Kresten Osgood og Lars Skinnebach
		Sangtime v. Jørgen Carlsen		23.10.	FT: madlavning med Rub og Stub
	16.	Den Sidste Olie - afskedsforedrag		25.10.	Art Cinema: The Big Lebowski
		Afskedsfest		26.10.	FT: Louis Paredes om sin karriere som fotograf
	17.	Afrejse		28.10.	FT: forestilling v. Teatro Trono
				29.10.	FT: Dancing yolates v. Johanna Geiger
				30.10.	FT: græskar mash up mm.
				30.10.-1.11.	Efterårsweekend
		SOMMERKURSER			
August	13.8.	Ankomst E15			
	19.8.	FT: Jørgen Carlsen, Grundtvig vol I			
	20.8.	FT: Jørgen Carlsen, Grundtvig vol II	November	1.11.	Art Cinema: A Clockwork Orange
	21.8.	FT: Optakt til dans		2.11.	FT: Le Sacre du Printemps, v. Johanna Geiger
	22.8.	Fest i spisesalen		3.11.	Koncert med Århus Universitets Big Band
	24.8.	Thyge Christensen Cykeltur til Afrika			Præsentation v skrivelinjen
	27.8.	FT: Sangtime v. Thomas Zeuthen		5.11.	FT: Jørgen Carlsen om forfatteren Milan Kundera
	28.8.	FT: koncert v musiklinjen		7.11.	'Bryllupsfest'
	29.8.	Århus Festuge: teaterforestilling, flashmob mm i Århus		8.11.	Art Cinema: Hiroshima mon amour og Åndeles
	30.8.	Art Cinema: Dreamers		9.11.	FT: 'Etisk råd' v. Jørgen Carlsen
	31.8.	FT: Johanna Geiger Tableau Vivant		9.-13.11.	Ugens kunstner: Søren Gemmer Trio
				10.11.	Udflugt med husgrupperne
September	1.9.	Teologisk salon, Hans Jørgen Schantz og Nils Gunder Hansen		12.11.	FT: Lystløgner (fortællinger)
	3.9.	FT: Johannes Møllehave om Halfdan Rasmussen		13.11.	FT: Steen Larsen Come Rain or come shine
	4.9.	Kulturcafe			Kulturcafe
	5.9.	'Den store ølbowlturné'		15.11.	Art Cinema: Det 7. Segl af I. Bergmann
	6.9.	Art Cinema: Reprise		16.11.	FT: Elin Vestergaard, Den Udødelige Historie
	7.9.	FT: Dario Fo forestilling v Torben Nielsen			Visuel Kommunikations udgivelsesreception for
	10.9.	FT: Tour-de-force i kortfilm v. Karen Rais-Nordentoft, vol I			elevmagasinet Tusmørkezone
		FT: PH – en moderne Grundtvig v. Jørgen Carlsen		18.11.	FT om retsforbeholdet v. Thorsten Borring
	11.9.	Fernisering af portrætter v kunstlinjen		19.11.	Teaterforestillinger v teaterlinjen
		FT: turnering v. Sportsudvalget		20.11.	FT: forberedelse til forældrevennedag
	13.9.	Art Cinema: Mommy		21.11.	Forældrevennedag
	14.9.	FT: Tour-de-force i kortfilm, vol II			

BESTYRELSE

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

Formand	Andreas Sikjær Sørensen F10	20 99 65 62	andreas_ss88@hotmail.com
N. formand	Emma Sophie Næsby P. F10	21 86 65 45	emma_n_petersen@hotmail.com
Sekretær	Simon Hünermund F11	29 86 16 90	simonhunermund@gmail.com
Kasserer	Troels Kortegaard Ullerup F11	42 28 50 42	troels.ku@gmail.com
	Frederik Bygballe Mikkelsen F12	27 59 93 67	f.bygballe@gmail.com
	Anders Holm Mølgaard E09/F13	26 36 71 64	emma_n_petersen@hotmail.com
	Lærke Ansgaard Thomsen E13	61 70 96 78	laerkeat@gmail.com
	Mathias Estrup Fallesen F12	40 88 52 53	mathiasfallesen@gmail.com
Lærerrepr.	Simon Axo	22 69 12 11	simonaxo@hotmail.com
Lærerrepr.	Hans Rubech Christensen	86 29 24 31	rubechhans50@gmail.com

ÅRSSKRIFTSREDAKTIONEN

Grafiker	Ida Marie Auken Beck F11	61 65 98 65	idamarieauken@gmail.com
Grafiker	Jakob Friis Storborg E12	21 25 30 54	jakobfriisstorborg@gmail.com
Grafiker	Emilie Beck Vestergaard F11	20 95 22 70	ebeckvestergaard@gmail.com
Grafiker	Alexandra Wedderkopp F11	40 55 45 65	a.w.emelianov@gmail.com
Korrektør	Camilla Zuleger F10	23 71 24 92	camillazuleger@gmail.com
Korrektør	Silke Fensman F11	30 11 98 61	silkefensman@gmail.com

SKOLENS BESTYRELSE

Formand	Nanna Rørdam Knudsen E96	22 42 12 59	nanna.knudsen@gmail.com
	Lea Meyer Korsgaard F00	23 32 39 35	lea@zetland.dk
	Magrethe Bogner	20 20 20 71	margrethe@bogner.dk
	Niels Pugholm E05	30 23 68 16	niels.pugholm@gmail.com
	Eske Rauer Frank F96	26 28 45 90	erf@outlook.dk
	Keld Schmidt-Møller	20 21 33 55	ksm@profibermail.dk
	Kåre Christiansen	21 77 64 04	kch@post6.tele.dk

SKOLEKREDSEN

Formand	Keld Schmidt-Møller	20 21 33 55	ksm@profibermail.dk
Suppl.	Kaj Lolholm	29 66 49 64	kaj@lolholm.net
	Jørgen Brandt Andersen	40 59 99 73	jorgen.brandt@hotmail.com
	Magrethe Bogner	20 20 20 71	margrethe@bogner.dk
	Agnete Salomonsen	25 46 85 48	netes@stofanet.dk
	Margrethe Poulsen	26 23 32 49	emp@dlgtele.dk
	Kåre Christiansen	21 77 64 04	kch@post6.tele.dk

MEDARBEJDERE

Anders Abildgaard	Lærer	61 66 50 92	andersabildgaard@gmail.com
Karin Andersen	Oldfrue	29 62 0666	hanand@sport.dk
Gry Anita Andreassen	Køkken	28 40 05 75	gry@andreasen@hotmail.com
Simon Axø	Lærer	22 69 12 11	simonaxo@hotmail.com
Nina Lind Balslev	Køkken	22 15 95 39	lindnina59@hotmail.com
Ida Mare Auken Beck	Lærer	61 65 98 65	idamarieauken@gmail.com
Lars Bøgelund	IT-medarbejder	25 45 47 27	lars@testrup.dk
Jørgen Carlsen	Forstander	40 13 03 57	carlsen@testrup.dk
Hans Rubech Christensen	Lærer	30 11 86 29	rubechhans50@gmail.com
Lars Dalsgaard	Pedel	26 21 95 70	jettelarsdalsgaard@hotmail.com
Christian Dorph	Lærer	26 37 78 26	dorph.christian@gmail.com
Helle Ehlers	Forretningsfører	27 26 92 35	helle@testrup.dk
Mads Eslund	Lærer	27 12 06 60	madseslund@gmail.com
Johanna Malene Geiger	Lærer	28 15 61 13	johannamalenegeiger@gmail.com
Charlotte Heijkoop	Køkken	40 35 10 53	c_heijkoop@hotmail.com
Kirsten Iversen	Bibliotikar	51 95 51 06	kiviversen@gmail.com
Simon Jebro	Lærer	60 75 73 98	simonjebro@hotmail.com
Dorthe Jelling	Oldfrue	22 93 27 78	dorthejelling@gmail.com
Anette Ravn Jensen	Køkken	61 76 29 73	ravnjensen@yahoo.dk
Rasmus Jensen	Lærer	22 40 19 37	rasmusj89@gmail.com
Thorbjørn Krogshede	Lærer	30 11 10 37	tordenbjornen@live.dk
Hanna Larsen	Køkken	23 22 91 49	kaffekopka@gmail.com
Malik Larsen	Lærer	20 99 98 61	maliklarsen@hotmail.com
Steen Larsen	Lærer	20 63 13 98	mail@steenlarsen-maleri.dk
Frank Beck Lassen	Lærer	22 78 70 37	frankbecklassen@gmail.com
Thomas Bærentsen Lilleris	Køkken	29 63 48 21	thomas_lilleris@hotmail.com
Simon Lodberg	Køkken	27 82 72 43	simonpyskow@hotmail.com
Hanne Matthiesen	Lærer	21 47 18 71	hannematthiesen@gmail.com
Torben Riis Meyer	Pedel	21 44 98 29	pedel@testrup.dk
Bent Mikkelsen	Lærer	30 74 59 53	bentomikkelsen@stofanet.dk
Lars Koue Mogensen	Lærer	24 25 58 27	testrup@lkm.dk
Torben Nielsen	Lærer	20 16 75 70	teatretslapstick@gmail.com
Karen Pallisgaard	Bibliotikar	22 82 13 81	karenpallisgaard@yahoo.dk
Karen Rais-Nordentoft	Lærer	20 30 28 99	karen@aarhusfilmfestival.dk
Jette Sinding Rasmussen	Bibliotikar	22 23 71 60	sindigjet@gmail.com
Gitte Krogsbæk Schriver	Lærer	86 17 58 80	gittekschriver@gmail.com
Anne-Grethe Severinsen	Lærer	30 26 09 07	annegretheseverinsen@gmail.com
Laila Bach Sørensen	Bibliotekar	22 12 73 87	bachfink@mail.tele.dk
Nynne Kjærulff Utoft	Køkken	30 25 75 66	nynneku@gmail.com
Elin Vestergaard	Lærer	30 29 90 39	elynvest@hotmail.com
Gitte Wind	Sekrtær	26 37 47 22	gitte.wind@gmail.com
Thomas Zeuthen	Lærer	30 29 96 19	tz@webnetmail.dk
Theis Ørntoft	Lærer	61 65 34 94	theisoerntoft@gmail.com
Birgitte Østerby	Lærer	22 86 87 69	birgitteosterby@hotmail.com

ADRESSERFORÅR2015

Kathrine Alby	5329 8868	kathrine_alby@hotmail.com	Emil Grarup	2834 4914	grarupemil@gmail.com
Asta Kongsted Amtrup	2757 4664	asta.amtrup@gmail.com	Asbjørn Krarup Grønbæk	3027 4391	asbjorn@gronbak.dk
Christian Steentofte Andersen	2829 4282	christian.steentofte@gmail.com	Sofie Brandt Hansen	3048 5794	sofiebrandt9@hotmail.com
Siri Frederikke Andersen	2564 1995	siri.f.andersen@hotmail.com	Yasmin Lam Thi Hansen	2072 9904	yasmin_hansen@live.dk
Amalie Melton Axelsen	5050 9588	amalie@melton-axelsen.dk	Lea Hedeskov	6169 0123	lea.hedeskov@hotmail.com
Emma Sofie Bak	4123 4865	emmasofiebak@hotmail.com	Martin Bjerrum Henriksen	2338 5488	paspaaverden@gmail.com
Nina Möger Bengtsson	2334 7278	ninamb96@gmail.com	Mikkel Roosevelt Hertz	5292 0708	roosevelthertz@gmail.com
Alexander Blum Bertelsen	3132 5498	alexblumbertelsen@gmail.com	Emil Hove	2029 3434	emil.hove@hotmail.com
Katrine Ejby Bidstrup	2481 5783	katrine@ejbybidstrup.dk	Mille Isaksen	6094 7415	isaksen@gmail.com
Morten Løgstrup Bjerg	2068 7793	m95bjerg@gmail.com	Amalie Søgaard Aarup Iversen	2467 1803	aarup_iversen@live.dk
Carsten Bonde	6030 5320	carsten.bonde2@hotmail.com	Anna Lund Jacobsen	2629 1141	annajacobsen2@hotmail.com
Stine Ruager Boysen	3059 2318	stineboysen1995@hotmail.com	Mathilde Riemer Jakobsen	2644 1427	mathildერიემერjakobsen@hotmail.com
Ida Sophie Brun	3150 2604	idabrun@live.dk	Tue Martin Jakobsen	3061 0098	tuemj@hotmail.com
Anna Sofie Bruun	2871 7754	annasofie.vicepraesident@gmail.com	Agnes Mona Bygballe Jensen	2979 7721	agnes.bygballe@gmail.com
Nils Linddahl Buksted	2679 7438	nilsbuksted@hotmail.com	Ditte Gry Berg Jensen	2248 5510	holgerjensen@pc.dk
Susanna Hofmann Bøggild	5058 2090	susannaboeggild@gmail.com	Victor Bybjerg Jensen	2679 2864	victor.bybjerg@gmail.com
Irene Caspersen	2785 2460	irene.caspersen@hotmail.com	Salina Engholm Johannsen	6166 0631	salina.ejohannsen@gmail.com
Nanna Christiansen	6114 5693	nanna.christiansen@hotmail.com	Simon Bjarne Jørgensen	2098 6124	simo4722@gmail.com
Sandra Louise Dornonville de la Cour	6178 5112	sandradornonville@gmail.com	Casper Kaminaga	4295 5380	caspartaro@live.dk
Dina Aaslyng Dall	6061 0633	dina.aa.dall@gmail.com	Elizabeth Kildevæld	2872 8402	elizabethkilddevæld@gmail.com
Lea Wadsholt Dammand	3177 3460	lea@axt.dk	Frederikke Stenz Kirkebæk	2629 0635	fredestenz@hotmail.com
Alice Bjerre Dørge	3029 7279	alicebjerre@hotmail.com	Jonatan Birke Kirkeskov	3133 5021	jk.birke@gmail.com
Alberte Harboe Egesholm	2233 7095	alberteegesholm@hotmail.com	Deniz Kiy	5381 1144	dkiy94@gmail.com
Emma Kirstine Fischer	6021 9030	emmaperle@hotmail.com	Ellen Kjær	2226 3258	ellen19918@yahoo.dk
Maria Florentsen	2811 7887	mariaflorentsen@hotmail.com	Josefine Wærnsberg Kjær	4098 7420	josefinekjaer@mac.com
Caroline Bille Frandsen	2896 9848	caroline@nitratfilm.dk	Mille Husballe Kristensen	2614 6188	millehus@hotmail.com
Helene Friis	2073 8287	friis2011@gmail.com	Ljubov Kunina	+791 1764 3686	lubov.kunina@mail.ru
Mikkel Miles Clarence Friis	4182 8217	m.f-0801-04@hotmail.com	Hannah Lang	2071 5620	hannah-lang@hotmail.com
Malte Frøsløv	6175 1081	mallefroel@hotmail.com	Joakim Schollert Larsen	2227 8048	joakimschollert@gmail.com
Jesper Futtrup	5174 1912	j.futtrup@hotmail.com	Jonathan Scala Larsson	2364 2740	jonathan.s.l@hotmail.com
Andreas Gjerløv	2344 6349	bastardo.andreas@gmail.com	Karoline Lassen	2091 0691	klaroline@hotmail.com
Elisa Carmen Gram	4142 2230	carmengram@gmail.com	Sebastian Lund	2035 0362	sebegholmlund1@hotmail.com

Anne Sofie Arlev Lyngby	2465 7098	annesofie.al@hotmail.com
Hans Peter Madsen	2169 6629	hanspetermadsen@hotmail.com
Jonas Meldgaard Madsen	2633 4429	jonas.meldgaard@hotmail.com
Lea Schou Madsen	2860 2203	leaschou@hotmail.com
Clara Manghezi-Ravn	2030 4297	clara-fikile@hotmail.com
Maja Mathiesen	4115 0701	maja_kat@hotmail.com
Simon Mørch Mechlenburg	2843 9194	simonmechlenburg@live.dk
Mathilde Meile	5146 6041	mathilde.meile@gmail.com
Lin Wichmann Melkane	2791 9723	linmelkane@gmail.com
Amanda Meyer	2993 1650	amanda.omeyer@gmail.com
Adam Munch Møller	4147 4646	adamthefirstman@hotmail.com
Klara Nymo Møller	6072 2587	klara_moeller@hotmail.com
Alexander Linde Nielsen	3131 3344	alexander.l.nielsen@gmail.com
Jeppe Vestergaard Nielsen	2645 6672	jeppe-vestergaard@hotmail.dk
Buster Anders Nordbjærg	2074 3927	buster_nordbjaerg@hotmail.com
Andrea Marie Eiland Ohrt	2215 6911	ameohrt@gmail.com
Sofie Franck Olesen	2830 7073	sofiefolesen@hotmail.dk
Sarah Maria Olufsen	2982 4173	sarah1994@live.dk
Martin Panduro	2081 9374	martin.panduro@yahoo.com
Josefine Gammelgaard Pedersen	6112 4876	josefinegp@hotmail.com
Mathias Nicolai Pedersen	5186 4958	mathiasnpedersen@hotmail.com
Sara Sadeghian Pedersen	2621 9211	navnet_er_sara@hotmail.com
Sophie Louise Pedersen	6029 4877	spispasta@gmail.com
Ida Cordelia Lilleør Petri	2299 5147	ida_petri@hotmail.com
Rebecca Katrine Porter	2683 5594	rebkp@hotmail.com
Anna Iburg Printzlau	4560 4580	anna.iburg1@gmail.com
Agnete Lagerbon Rasmussen	2482 9367	agneteras@hotmail.com
Christian Hørby Rasmussen	3061 4472	chrbosscg@gmail.com
Simone Due Rasmussen	3082 8219	simone.due@icloud.com
Viktor Emil Friborg Retoft	6015 4441	viktor.retoft@gmail.com
Anna Nygaard Rieder	3025 3046	annarieder@hotmail.com
Emilie Them Riisager	2682 6542	milleriis@hotmail.com

Frederik Rosbach	6052 4635	rosbach90@hotmail.com
Tone Rosenthal	6160 7890	tone.mie@gmail.com
Elisabet Hald Simonsen	3032 9836	elisabet.hald@hotmail.com
Lærke Maria Skovhøj	2874 1609	laerkems@gmail.com
Lærke Skærlund	5191 6515	laerkeskaerlund@gmail.com
Nikoline Overby Sloth	2829 2730	nikoline_sloth@hotmail.com
Victoria Bonderup Steffensen	4112 7404	victoriabonderup@gmail.com
Rumle Svinding	2116 5709	rumlesvinding@hotmail.com
Frederikke Nathalie Simonsen Theil	2785 3182	frederikke_17@hotmail.com
Jeppe Dybro Thomassen	2818 6999	jeppe3d@hotmail.com
Camilla Skovgaard Thomsen	2815 0875	camillaskovgaard1@gmail.com
Emil Haaning Troelstrup	2627 9343	emiltroelstrup@gmail.com
Pernille Nordentoft Tørslev	2757 9828	pernille_toerslev@hotmail.com
Nanna Vedel-Hertz	2860 0372	vedel-hertz@outlook.dk

**FORÅRET 2015, 05.01. - 17.06.
(15 uger)**

Sidsel Andersen	2032 0503	sidsel_ha@hotmail.com
Laura Bille	2463 4710	lauras-snefnug@hotmail.com
Tobias Holm Bønnelykke	2260 0202	tobias@holm-boennelykke.dk
Linnea Høyer	2967 5856	linnea@hotmail.dk
Emma Kirk	2398 4009	emmapig1@hotmail.com
Agnete Madsen	2427 8298	madsen.agnete@gmail.com
Frederikke Astrid Sørensen	2276 8031	frederikke-a-sorensen@hotmail.com
Sigrid Bjørk Sørensen	5270 5285	sigridbjoerks@hotmail.com
Avon Bashida	9178 4879	avonbashida@gmail.com
Eva Marie Andersen	8129 0901	evamarieand@gmail.com

ADRESSEREFTERÅR2015

Jon Ahlberg	2033 4554	jonahlberg@gmail.com	Emil Helgren	2332 6747	emilh1995@gmail.com
Maria Yedgarian Andersen	2860 5442	mariaandersen@gmail.com	Asger Jazz Hemmingsen	6127 6568	asgerhemmingsen@gmail.com
Theresa Johanna Lund Andersen	4141 5620	theresajlandersen@gmail.com	Iben Hilligsoe	2678 2934	ibenhilligsoe@hotmail.com
Silke Kamilla Apostoli	2860 5442	silkeapostoli@live.dk	Charlotte Holm	2720 7734	charlottevholt@gmail.com
Christoffer Schambye Bangsgaard	2046 3668	christoffer@schambye.dk	Jacob Willer Holm	2099 1425	jacobwh@me.com
Emil Bay Bechmann	2298 6470	emilbaybechmann@gmail.com	Peter Buch Hvarregaard	3032 3130	peterhvarregaard@gmail.com
Mikkel Krebs Behnke	5046 6026	mikkelkreb@live.dk	Vibe Bisgaard Isaksen	2089 9144	vibebisgaard@hotmail.com
Frederik Skelbæk Berntsen	2855 0922	frederik_berntsen@hotmail.com	Sofie Rosenkilde Jensen	2666 1536	sofierozenkilde@hotmail.com
Esben Trøllund Boye	3165 6737	boye.esben@gmail.com	Emma Josefine Jespersen	5131 8298	emma-josefine@hotmail.com
Nicole Brooks	2815 9911	n.alex.brooks@gmail.com	Rikke Jespersen	5224 0025	multikrikke@gmail.com
Arthur Carlander	4144 1413	arthurcarlander@hotmail.com	Katrine Kammer Johannesen	2326 1224	kkjohannesen@gmail.com
Julie Mika-Runa Christensen	3115 3351	julie-mika-runa@hotmail.com	Karen Marie Johansen	2225 4013	kmjkmj9113@gmail.com
Kirstine Christensen	2634 1646	kirstinechristensen1@gmail.com	Emma Cecilie Sørlie Jørgensen	2064 2910	scooby-two@hotmail.com
Mads Christensen	6169 1847	mjcdk93@hotmail.com	Signe Wendler Jørgensen	2064 8595	signewj@hotmail.com
Sigrid Corry	+44 1223 315 324	sigrid.corry@gmail.com	Zachery G. Ray Jørgensen	5189 6004	jorgensenzachery@gmail.com
Frederik Milsø Eilertsen	2889 6413	frederikeilertsen@live.dk	Karl Monrad Kieler	4029 1709	janmosbechkieler@gmail.com
Per Bøgh Ellekrog	2293 3338	perlekrog@hotmail.com	Lærke Sofie Wahid Knudsen	6064 2012	laerkemobil@gmail.com
Frederikke Engelund Engelbreth	+32 491 643 779	fengelbreth@hotmail.com	Jacob Korsgaard	2618 4373	mailpkorsgaard@gmail.com
Mia Eskild-Jensen	3012 8337	miaej@live.dk	Amalie Paarup Krebs	6078 8097	malie1211@hotmail.com
Emma Frederiksen	2165 1558	emmafrederiksens@gmail.com	Karoline Kjerkegaard Kristensen	4027 9350	karoline.k.kristensen@gmail.com
Christian Fromberg	2929 4875	albjergvej30@gmail.com	Nanette Rønn Dyrmosse Kristensen	2785 8848	nanette-kristensen@hotmail.com
Izabella Garnett	4278 1736	izaq.garnett@gmail.com	Alma Bay Kullberg	2233 4279	alma.skjoldborg@gmail.com
Emma Isabella Geyti	7120 1044	egeyti@gmail.com	Eva Sand Larsen	2989 3046	evasandlarsen1@hotmail.com
Sebastian Giuliani-Park	+39 3334 8778	riepark@alice.it	Mads Vindal Larsen	4557 1983	mads.vindal.larsen@gmail.com
Therese Grumstrup	2829 6120	therese.grumstrup@gmail.com	Paninnguaq Leibhardt	6166 2882	panuar@live.dk
Andreas Egholm Hansen	2517 0230	andreasegholm@hotmail.com	Emma Lincoln	6170 3691	emma.lincoln@live.dk
Marie Cornelius Hansen	6035 1303	marie.cornelius@mac.com	Hannah Lund	2346 4379	hannahlund1996@gmail.com
Rebekka Iben Jønsson Hansen	2126 6928	rebekka.jonsson@hotmail.com	Keira Madsen	5252 9855	keiramadsen@me.com
Rosa Norlyk Hansen	2729 7803	rosa@norlyk-hansen.dk	Sara Hahn Madsen	6167 1094	sarahahn94@hotmail.com
Sofie Høeg Hansen	5089 0350	sofie.hh@live.dk	Mads Martinussen	2729 6608	mads.martinussen@hotmail.com
Maiken Harrestrup	2276 3448	maikenharrestrup@gmail.com	Timon von Mentlen	+41 792 971 628	timonvm@hotmail.com
Nynne Emilie Heldgaard	3028 0893	nynneheldgaard@gmail.com	Kirstine Michaelsen	2564 9528	kirstine.michaelsen@gmail.com

Theis Ehler Molin	2892 1032	theis.e.molin@gmail.com
Anna Wadskær Munch	6167 4134	anna.wadskaer@hotmail.com
Ida Nørskov Nielsen	2759 4682	in.noerskov@hotmail.com
Niels de Fine Olivarius	4047 6883	nielsolivarius@gmail.com
Lulu Cleaver Pedersen	2690 0777	lullu-mor@hotmail.com
Pernille Dam Pedersen	2621 3849	p_d_p7@hotmail.com
Laura Vestergård Petersen	2872 6245	laura@gbhs.dk
Signe Weibel Petersen	2487 7180	signeweibel@gmail.com
Kristian Kjær Pugholm	2179 5035	kristianpugholm@gmail.com
Line Nørgaard Rasbak	2392 7717	line_rasbak@yahoo.dk
Bastian Laigaard Rasmussen	2252 0262	laigaard1@gmail.com
Magnus Kudsk Rasmussen	5362 8081	maclemagnifique@hotmail.com
Malde Carl Rasmussen	2424 6022	gitmai@parkmail.dk
Morten Toft Rasmussen	6085 6071	morten_toft@sol.dk
Johanne Petrine Reynberg	3063 6667	hanne-jo@hotmail.com
Anna Wittenkamp Rich	6020 9286	anna-rich@hotmail.com
Laura Marie Ringo	2891 1975	lauramarieringo@gmail.com
Karoline Møller Schäfer	2762 4621	k-schaefer@stofanet.dk
Kristoffer Johannes Schmidt-Hansen	3169 5824	k.schmidthansen@gmail.com
Hans Kappel Skau	7450 6417	hanskappelskau@gmail.com
Marie Mathilde Skousen	6022 6223	marieskousen@hotmail.com
Markus Sollid	2459 2185	mrksslld@gmail.com
Simone Hasse Stavnsbo	4017 7175	simone.stavnsbo@gmail.com
Nikolaj Stilling	2684 6790	klex@icloud.com
Meike Sørensen	2791 8804	meike.sorensen@outlook.dk
Mia Sørensen	+1 408 507 2356	sorenmail2001-mss@yahoo.com
Søren Bøgh Sørensen	6136 4134	soeren1995@hotmail.com
Nanna Katinka Hammer Tiittanen	2714 7008	nannatiittanen@hotmail.com
Nora Toft	3031 6115	nora@twin.dk
Eva Blicher Tryde	3154 9079	evablichertryde@hotmail.com
Mathilde Sønderby Vegenfeldt	2226 3435	chili.danmark@hotmail.com
Jonas Wedel-Brandt	3166 7325	jonas0809@hotmail.com

Sigrid Wierema	4050 7376	sigridwierema@gmail.com
Yuki Yamamoto	5035 9110	yama_u888@yahoo.co.jp
Elisabeth Zinck	2366 1698	elisabethzinck@hotmail.com
Helena Wiell Bisgaard	6070 1705	helenaw_b@hotmail.com

EFTERÅR 2015, 17.09. - 16.12.
(13 uger)

Maria Bakour	4221 3097	maria1997.bakour@gmail.com
Amalie Bøgh-Sørensen	2081 4536	caressesurloceanbleu@gmail.com
Mikkel Eriksen	5271 6009	mikkel-eriksen@outlook.com
Kristian Westh Henningsen	2077 8130	kristianwh1995@gmail.com
Emil Kjerrman	2427 1570	emil@kjerrman.dk
Malaka Kwieder	7172 6751	whit.angel.kw@gmail.com
Stephen Brown Petersen	5136 4041	division_84@hotmail.com
Victor Scharling Piller	+33 140279879	victor.s.piller@gmail.com
Anton Graabech Ramus	2293 9029	anton.ramus@hotmail.com
Dagmar Bak Rolskov	2065 7685	dabarol@hotmail.com
Ragnhildur Ásta Valsdóttir	+354-866-5863	ragnhildurav@gmail.com

ELEV BILLEDER

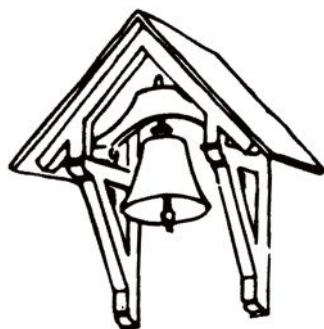
KURSER2016

Korte kurser 2016

Tag og læs! – Litteratur og film	10.01 – 16.01 2016 / uge 2
Shakespeare – vor samtidige	17.01 - 23.01 2016 / uge 3
Lidenskabens tænker – Johannes Sløk 100 år	26.06 – 02.07 2016 / uge 26
Musikkursus (børn fra 10 år)	03.07 – 09.07 2016 / uge 27
Kunsten at more sig (børn fra 7 år)	10.07 – 16.07 2016 / uge 28
Dans!	17.07 – 23.07 2016 / uge 29
Tag og skriv!	24.07 – 30.07 2016 / uge 30

Lange kurser 2016

Forårsskolen - 21 uger	28.01 – 22.06 2016
Forårsskolen – 15 uger	10.03 – 22.06 2016
Efterårsskolen – 19 uger	11.08 – 21.12 2016
Efterårsskolen – 14 uger	15.09 – 21.12 2016

**TANKENS LYS - LIVETS ORD.
DAGLIG BRØD TIL UNGDOMS BORD.**

Testrup Højskoles Årsskrift 2015 er udgivet af Testrup Højskoles Elevforening

Ansvarshavende redaktør

Jørgen Carlsen

Redaktion

Ida Marie Auken Beck, Jakob Friis Storborg, Emilie Beck Vestergaard,
Alexandra Wedderkopp Emelianov, Silke Fensman, Camilla Zuleger

Foto og grafik

Lars Koue Mogensen, Julie Mika-Runa, Ida Marie Auken Beck, Jakob Friis Storborg,
Emilie Beck Vestergaard og Alexandra Wedderkopp Emelianov

Tryk

UniTryk under PR Offset Aps, Fredericia

